DAVID JACKSON

CRIME

Plânset de copil

CÂT VALOREAZĂ VIAȚA COPILULUI TĂU?

FICTION CONNECTION

TREI

David Jackson

Plânset de copil

Traducere din engleză de
Mariana Piroteală

TREI
2016

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

CRY BABY
David Jackson

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-746-4
ISBN PDF: 978-606-719-747-1
ISBN Print: 978-606-719-410-4

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Mona Apa
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Corbis/PHOTOLAND
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Gabriela Chircea
Corectură: Sînziana Doman, Maria Mușuroiu

elefant

Lui Eden, care mă face mereu să zâmbesc.

Marți, 4 ianuarie

Ora 22:21

Se trezește, pentru că așa îi poruncește vocea din mintea ei.

Trezește-te, Erin. Haide. E timpul să te trezești.

Mijește ochii și clipește de câteva ori. Parcă ar încerca să vadă printr-un văl.

Lumină. E lumină aici. Ziuă? Nu — e o lumină insipidă, artificială.

Își dă seama că se uită în tavan, deși parcă ar fi la kilometri distanță de ea. Camera ei pare să se întindă în spațiu. E camera ei? Întoarce ușor capul, dar trebuie să facă un efort. De parcă șira spinării i s-ar fi pietrificat și, dacă ar mișca gâtul, s-ar putea rupe. Vede obiecte de mobilier — o măsuță de toaletă, un dulap, o noptieră. Marginile lor sunt încețoșate și parcă ar tremura, dar i se par cunoscute.

De ce se mișcă așa? Ce mi s-a întâmplat?

Erin! Ești trează?

Vocea aceea. De unde vine? Oare nu sunt trează? Oare visez?

Apoi se simte ca și când ar fi înghițită de o gaură neagră. Ceva i se deschide în capul pieptului și simte că tot corpul îi este absorbit înăuntru. Camera se învârte cu ea. Craniul începe să-i bubuie. Îi vine să vomite și să țipe în același timp.

Pentru că își amintește.

O lovește ca detunătura unui obuz. Îi răspândește o undă de șoc prin corp, care pare s-o ridice în aer și s-o arunce din nou pe pat.

Adrenalina îi invadează corpul, smulgând-o din amorțeală. Întoarce capul să cerceteze și celălalt capăt al încăperii. Știe ce vrea să vadă, dar e îngrozită că nu va fi așa.

Georgia. Comoara mea, Georgia.

Pătuțul îi este împrejmuit cu un grilaj din lemn, dar, fir-ar să fie, aici lumina este prea slabă, și nu ajunge dincolo de el cu vederea ei încețoșată. Nu se aud nici sunete, dar se poate ca Georgia să doarmă, dă, Doamne, să doarmă. Erin își aruncă picioarele peste marginea patului și le așază pe podea. La început este uimită să vadă că are pantofi în picioare, că este chiar complet îmbrăcată, dar amintirile groaznice îi dezvăluie motivul, și-i mai spun să se aștepte la ce e mai rău, iar acum începe să plângă chiar înainte să se uite în pătuț, pentru că știe, știe ce va găsi. Se dă jos din pat proptindu-se în brațe, pe care le simte ca de bumbac, iar când se ridică în picioare, podeaua pare să se clatine, întâi spre stânga, apoi spre dreapta, de parcă ar fi pe un vapor prins în plină furtună. Dar trebuie să ajungă până la pătuț, trebuie să verifice dacă fetița ei dragă este bine, iar în timp ce străbate camera poticnindu-se, clipește cu disperare, încearcă să scape de lacrimile și de ceața care îi întunecă vederea și, în cele din urmă, ajunge la pătuț, se prinde de margine ca să-și mențină echilibrul, se uită în jos, întinde mâna și atinge…

…nimic.

Așternuturile sunt neatinse. Sfâșietor de impecabile și neșifonate.

— GEORGIA!

Strigă numele, de parcă s-ar aștepta ca fetița ei să vină într-un suflet, sau cel puțin să răspundă, deși are doar șase luni. Dar acum, mintea lui Erin este lipsită de orice logică. Ceața se

risipește, dar este înlocuită de o panică totală.

Erin! Ascultă-mă!

Iarăși vocea. Nu își dă seama de unde vine, dar acum nici că-i pasă. Îi pasă de un singur lucru, de un singur om. Nimic altceva nu contează. Nimic pe lume nu este mai important.

Scâncind, se răsucește pe loc, studiază camera, străduindu-se să născocească explicații. Încearcă să se convingă pe sine că fiica ei a ieșit cumva din pătuț și se ascunde pe undeva, prin apropiere, deși Erin știe că este imposibil, știe ce i s-a întâmplat copilului ei, dar nu vrea să accepte.

Pentru că asta e, nu? Știu ce i s-a întâmplat. Știu, știu, știu. Dar te rog, dă, Doamne, să nu fie adevărat. Te rog!

Așa că deschide vijelios ușa și dă buzna în living, caută cu disperare din priviri și vede căruciorul lângă ușa apartamentului, pornește împleticindu-se spre el, picioarele i se înmoaie, lacrimile îi curg pe obraji, pentru că știe, și de data aceasta, ce va găsi. Și, în timp ce întoarce căruciorul cu fața spre ea și se uită la locul acela pustiu dinăuntru, un țipăt de durere îi scapă printre buze.

Erin! Încetează. Ascultă-mă!

Țipă furioasă ca să acopere vocea, apoi fuge în bucătărie. Este un spațiu mic și vede imediat că e gol. Apoi încearcă în baie. Trage violent într-o parte perdeaua de la duș doar să se asigure, pentru că nu se știe niciodată. După toate câte s-au întâmplat, nu se știe niciodată.

Înapoi în living. Mai are de căutat într-o cameră. Al doilea dormitor. Unde ține toate lucrurile copilului, fiindcă în dormitorul ei nu este loc. Aici sunt jucăriile de pluș, scutecele și un coș igienic pentru scutece, o saltea pentru schimbat scutece și haine, o mulțime de haine și tot felul de loțiuni și siropuri, pudre și medicamente…

…dar nu și Georgia.

Nu este aici. Nu este în acest apartament. Ceea ce Erin a

bănuit de la bun început. Nu e un vis. E realitatea. Întreaga lume i s-a prăbușit și nu știe ce să facă. Cum găsești un copil? Unde dracu' începi să-ți cauți copilul?

Picioarele îi cedează și cade pe podea. În al doilea dormitor, înconjurată de toate lucrurile copilului, cade pe covor și-și varsă toată durerea și furia în vaietele prelungi.

Erin! Mă auzi?

Blestemata aia de voce. De ce o mai aud? Ce-mi faci?

Erin își acoperă urechile cu mâinile.

Și atunci o simte.

Casca. În urechea dreaptă. Dacă nu ar fi fost cuprinsă de panică, dacă nu ar fi încercat să-și revină din starea indusă de medicamente, ar fi realizat de la bun început că era acolo.

O scoate. Se uită la ea. Încearcă să înțeleagă. Cine a pus-o acolo? Și de ce?

Bărbatul care mi-a luat copilul?

Imagini îi străfulgeră prin minte. Venea acasă de la farmacie în seara asta pe la șapte. Luase niște cremă pentru iritația Georgiei provocată de scutece și o bavețică nouă. Se oprise la ușa apartamentului, scotocise prin geantă după chei. În cele din urmă le-a găsit, a descuiat ușa și a deschis-o larg. Apoi a împins căruciorul în apartament.

Nu a auzit nimic. Bărbatul a atacat-o pe la spate. S-a năpustit asupra ei într-o secundă. A ajuns imediat la ea. Probabil stătuse ascuns în întunericul de pe hol, o așteptase. Da, acum își amintește. Mirosul. Mirosul chimic al cârpei pe care i-o ținuse strâns peste gură și nas. Așa de tare, încât credea că o să se sufoce. Trebuia să respire, nu s-a putut abține. Trebuia să inspire adânc, să tragă oxigen în piept. Și, odată cu el, și substanțele acelea. Simțise cum îi ard gâtlejul și își amintește că își pierduse cunoștința, prelunga cădere în beznă.

Când fusese asta, cu mai mult de două ore în urmă? Două ore în care atacatorul putea lua orice. Bani, televizorul, orice.

Dar a ales să-mi ia copilul. De ce a trebuit să-mi ia copilul?

Se uită la cască. Știe că trebuie s-o pună la loc. Poate fi singura șansă a Georgiei.

O duce ușor, șovăielnic la ureche. Aude o voce slabă când o apropie. Când o poziționează cum trebuie, vocea capătă volum și note joase, și surprinde sfârșitul unei propoziții:

— *...în apartament.*

Deschide gura, vrea să vorbească, dar își dă seama ce ridicol ar fi.

Mai spune o dată, se gândește ea. Te rog, spune-mi ceva despre Georgia.

— *Erin, ai auzit ce am zis adineauri?*

Buzele i se depărtează din nou. De ce îmi pune întrebări? Cum ar trebui să comunic cu el?

— *E în regulă, Erin. Poți să vorbești. O să te aud.*

— Pp... oftim? spune ea. Alo!

— *Bună, Erin.*

Erin își aruncă ochii în toate părțile. Cum de mă aude?

— Unde ești?

— *Nu contează unde sunt eu, Erin. Trebuie să te liniștești și să mă asculți.*

— Mi-ai... mi-ai pus microfoane în apartament.

— *Nu. Numai ție, Erin.*

Nu înțelege. N-are niciun sens. De ce se joacă cu mintea mea?

— Ce vrei să spui?

— *Ridică-te, Erin. Întoarce-te în living și așază-te. Trebuie să te calmezi. Trebuie să te aduni.*

Să se ridice? Să se ducă în living? De unde știe că nu stau în picioare? De unde știe în ce cameră sunt acum?

— Mă vezi? Mă privești?

— *Tu fă ce ți-am spus, Erin. În living. Ia loc pe canapeaua aia comodă din piele.*

Fața i se schimonosește. Îi vine iar să plângă. Știe așa de multe. Se simte invadată, murdărită. Ce mai vrea de la ea?

— Copilul meu. Tu mi-ai luat copilul?

— Toate la timpul lor, Erin. Toate la timpul lor. Tu fă ce ți-am spus și totul o să fie bine.

Se ridică cu greu în picioare. Încă e amețită și îi e greață, dar face întocmai ce i-a cerut. Se întoarce în living și se oprește în fața canapelei.

— Așază-te pe ea, Erin. Haide. Nu e o capcană. Vreau doar să-ți explic ceva.

Iisuse. Și aici mă vede.

Se răsucește pe călcâie și studiază pereții în căutarea camerelor de filmat. Unde sunt?

— Erin, vrei să stai jos? Te rog.

Se lasă pe canapea.

— Bine, m-am așezat.

— Da, știu.

— De unde știi? Cum de mă auzi și mă vezi?

— Te aud, dar nu te văd. Văd doar ce vezi tu.

— Poftim? Nu înțeleg.

— Uită-te în jos, Erin. La haină.

Face exact ce i se spune. Se uită în jos. Poartă haina ei scurtă de lână, peste o fustă lungă, neagră și cizme maro. Haina este încheiată la nasturi, exact așa cum era când a ajuns acasă.

Dar ceva s-a schimbat. Vede imediat.

O broșă mare. Un obiect elaborat din aur cu o piatră albastră în mijloc. O răsucește spre ea să se uite mai bine.

— Bună, Erin.

Salutul o nedumerește.

— Ce…

— Ce față tristă ai. Ți se scurge machiajul pe obraji.

Atunci își dă seama. Înțelege.

— Nu. Nu…

— *Ba da, Erin. Broșa. Conține o cameră miniaturală și un microfon. Așa te aud. Așa văd ce faci tu. Desfă-ți haina.*

Pentru o clipă, nu se poate mișca. Să fie adevărat? E posibil așa ceva?

— *Haide. Desfă-ți nasturii de la haină.*

Ușor, descheie fiecare nasture. Desface haina. Vede firul care iese din spatele broșei, prin materialul hainei și până în buzunarul interior.

— *Ce vezi, Erin?*

— Un… un fir.

— *Uită-te în buzunar. Vezi unde duce firul.*

Bagă mâna în buzunar. Degetele ei ating ceva dur. Îl apucă și îl scoate. E o cutiuță neagră din plastic, conectată la celălalt capăt al firului.

— Ce e cutia asta?

— *Un transmițător radio și un acumulator. Acum pune-l la loc în buzunar, Erin.*

Erin se uită la ingeniosul dispozitiv. Ce se întâmplă? De ce s-ar deranja cineva așa de tare?

— *Erin, ai auzit ce-am spus?*

— Da. Adică… Nu. Nu vreau. Nu vreau să mă spionezi. De ce aș…

— *Vrei să-ți recuperezi copilul, nu?*

Georgia. Recunoaște ce-a făcut. El a luat-o pe Georgia.

— Tu ai răpit-o.

— *Da. Eu am răpit-o. E drăguță. Îi apar gropițe când zâmbește. Exact ca mamei ei.*

Fața lui Erin se schimonosește din nou. Nu plânge. Păstrează-ți cumpătul. Află ce vrea.

— De ce? De ce mi-ai furat-o? Are numai șase luni. Are nevoie de mine.

— *E bine. Am lapte praf. Am scutece. Tot ce-i trebuie. În plus, n-am de gând s-o țin prea mult.*

Groaza pulsează prin corpul lui Erin.

— Ce vrei să spui? Ce-ai de gând să faci cu ea?

— Calmează-te. O să ți-o dau înapoi. Asta vrei, nu? Vrei s-o recuperezi pe Georgia, nu-i așa?

— Da. Da. Te rog. Adu-mi-o înapoi. Îți dau orice vrei.

— Orice?

— Da, orice. Dacă am, îți dau. Spune doar ce vrei.

Aude un chicot slab. Poartă ecoul unor gânduri infame. Dar Erin nu regretă ce a spus. Chiar este dispusă să-i ofere orice. Corpul ei, dacă trebuie.

— Nu vreau nimic de-al tău, Erin. Vreau doar să-mi faci o favoare.

Va fi ceva sordid. Ceva degradant. Dar nu-i pasă.

— Accept. Dacă îmi promiți că-mi dai copilul înapoi. Poți să mă urmărești cu ajutorul camerei. O să fac ce vrei.

— Încă n-ai auzit ce-ți cer.

— Atunci spune-mi. Fac orice. Spune-mi ce vrei.

Urmează o pauză. Probabil durează doar câteva secunde, dar anunță ce va urma cu o forță rău-prevestitoare.

— Vreau să omori pe cineva.

Ora 22:23

Tronează peste toate ca un senior, ca un stăpân. Așa vede Marcus Wilson lucrurile. Deși mic, acesta este domeniul său. El deține puterea.

Biroul lui masiv din lemn este mare și înălțat deasupra restului încăperii. Laturile biroului sunt închise complet cu panouri de lemn. Și-ar putea închipui cu ușurință că este un căpitan, aflat pe puntea unei vechi corăbii, care scrutează orizontul, în timp ce oamenii lui trudesc să mâne mai departe această corabie pe marea furioasă.

Și acele mări pot deveni năprasnice, nu glumă. Pot să freamăte, să spumege și să se dezlănțuie. Dar Wilson nu se lasă

descumpănit. El e la timonă. Știe exact cum să scoată cu bine această corabie la liman, din orice furtună. Căci el e căpitanul.

Ei bine, în realitate e sergent. Dar e de ajuns. Aceste grade de pe braț și poziția din spatele biroului enorm sugerează că el e la conducerea acestui departament din Secția a Opta, nu încape îndoială. Și mai e și o treabă importantă. Vitală. El acționează ca prim punct de contact cu publicul, așa că felul în care se ocupă el de acei oameni le poate îndrepta relațiile cu poliția într-o direcție bună sau într-o direcție proastă. Uneori asta presupune să fie milos. Alteori, să fie neînduplecat. Alteori, dat dracului. Fiecare situație e diferită, iar într-un oraș ca ăsta, nu se știe niciodată ce o să mai intre pe ușă. De fiecare dată când își spune că le-a văzut pe toate, chiar în fața biroului său se desfășoară un nou și surprinzător scenariu. Este unul dintre motivele pentru care lui Marcus Wilson îi place slujba asta.

De exemplu, seara asta. Cu numai o oră în urmă, un vagabond a intrat să întrebe dacă poate să se aciueze și să doarmă chiar lângă birou, pentru că era singurul loc în care se simțea în siguranță. Apoi a intrat o femeie care a cerut o patrulă permanentă de poliție care să-i supravegheze clădirea, pentru că în fiecare noapte cineva prindea un fel de dispozitiv de aspirație pe peretele apartamentului ei și începea să tragă tot aerul din el. După care, cu numai cinci minute în urmă, venise o femeie care voia să se intereseze dacă poliția îi putea aresta pisica pentru că nu respectase ora stingerii pe care i-o impusese.

Wilson se ocupa de toate. Cu calm și profesionalism, răspundea solicitărilor lor astfel încât rămâneau cu impresia permanentă că, într-adevăr, băieților și fetelor în uniformă le pasă cu adevărat. Nu suntem toți cum ne prezintă stereotipul, se gândește Wilson. Nu toți mâncăm gogoși și bem cafea, nu toți lovim oameni cu bastonul și împușcăm civilii neînarmați, nu toți luăm mită și mestecăm gumă. Unii dintre noi cred cu

adevărat în cele trei cuvinte scrise pe portierele mașinilor de patrulă. Politețe, profesionalism, respect. Despre asta e vorba.

Și exact aceste principii le va aplica atunci când se va ocupa de proaspătul sosit la secția de poliție.

Bărbatul e scund. Din punctul înalt de observație al lui Wilson, toți ceilalți din încăpere par scunzi, dar tipul acesta pare a fi în situația nefericită de a avea sub un metru șaptezeci. Wilson i-ar da bărbatului vreo treizeci și cinci de ani, aproximativ. E palid și clipește mult — de parcă l-ar deranja lumina puternică. Poartă un hanorac gri, cu fermoarul închis până la gât și blugi prespălați. În mod curios, șireturile adidașilor verzi nu sunt băgate prin găuri, ci înfășurate în jurul încălțărilor, trecute de câteva ori pe sub talpă, și apoi înnodate strâns deasupra. În timp ce se apropie de birou, își tot duce fulgerător mâna după ureche și se freacă insistent, cum se scarpină un iepure sau o pisică cu laba din spate.

Iar începem, se gândește Wilson. Încă un ciudat. La ce personaje văd eu pe aici, aș putea să scriu o carte.

Bărbatul pornește direct spre birou, dar ține privirea în pământ. Numai o dată sau de două ori și-o lasă să urce, ca să-l privească pe Wilson.

— Of, Doamne, spune bărbatul, și apoi face stânga-mprejur. Merge până în partea opusă a încăperii, apoi pe lângă perete, mormăind și scărpinându-se după ureche.

E de înțeles, se gândește Wilson. Sunt o prezență impunătoare. Unii m-ar putea considera înspăimântător.

Wilson e un bărbat voinic, cu un cap mare. El crede că seamănă cu un Yaphet Kotto gigantic. Când e serios, poate părea destul de înfiorător. Dar știe, de asemenea, că atunci când afișează zâmbetul potrivit, poate semăna cu un ursuleț mare și catifelat. Copiii îl adoră când zâmbește așa. Poate e momentul să îl afișeze.

Bărbatul se întoarce, tot mormăind. Cu privirea în podea.

— Of, Doamne. Domnicule. E nasol, e nasol, e nasol. Nu pot.

Bărbatul se îndepărtează. O ia din loc, târșâind picioarele.

Wilson oftează.

— Domnule! Mă scuzați. DOMNULE!

Bărbatul se oprește, cu spatele la Wilson.

— Am dat de necaz. Necaz mare. Da, frate. Necaz mare cu sergentul ăsta cât casa. Fir-aș al naibii.

Wilson observă că și-au făcut apariția câțiva polițiști, stau sprijiniți de un avizier și privesc spectacolul.

Bun, se gândește. Păstrează-ți calmul. Arată-le cum se procedează.

— Domnule, spune Wilson pe tonul cel mai liniștitor. Puteți, vă rog, să vă întoarceți?

Bărbatul nu face nimic timp de câteva secunde. Wilson dă să repete solicitarea, dar apoi observă o mișcare discretă: bărbatul răsucește ușor un picior spre dreapta. Apoi îl răsucește și pe celălalt. Apoi iar primul picior. Treptat și cu dificultate, bărbatul continuă să se miște astfel până când se întoarce complet.

S-ar putea să dureze ceva, se gândește Wilson. Fii drăguț cu omul ăsta. Arată-i cât de prietenoși suntem noi, cei de aici. O familie mare și fericită. Bun venit, prietene, în fericea noastră secție. Plăcinta cu cireșe e aproape gata, iar până atunci, poți alege dintr-o mulțime de băuturi delicioase. Și acum ia loc, prietene, și spune-ne ce ai pe suflet.

— Bun, spune el. Nu trebuie să vă faceți griji. Domnule? Puteți să vă uitați la mine, vă rog?

Bărbatul înalță capul câțiva milimetri, dar rămâne cu privirea ațintită în podea.

— Așa, spune Wilson. Ridicați capul… Încă un pic… Bine. Și acum, uitați-vă la mine.

Bărbatul clipește rapid, de parcă ar trebui să facă efortul suprem. Aparent după un mare chin, în cele din urmă reușește

să-și ridice privirea la nivelul feței lui Wilson.

Gata, se gândește Wilson. Hai. Bagă zâmbetul ăla.

Zâmbește. E cel mai mare și mai tâmp rânjet posibil. Cel care i-ar face pe copiii lui să se prăpădească de râs.

— Aaa! strigă bărbatul, afișând o groază teribilă. Se întoarce și o zbughește înapoi, la adăpostul peretelui.

Wilson renunță la zâmbet. La naiba. Situația asta devine ridicolă. Auzind râsete zgomotoase, se întoarce spre dreapta, unde cei doi polițiști se distrează copios. Le arată privirea lui supărată, și brusc cei doi devin monumente de sobrietate. Unul dintre ei profită de momentul acesta ca să se facă util și pornește agale spre bărbat.

— Prietene. Ești bine? Hai încoace să-i dăm de capăt.

Drept răspuns, bărbatul se apropie și mai mult de perete cu pași târșâiți și se lipește cu fruntea de el. Mormăie în continuare.

— Hei, zice polițistul, mai agresiv de data aceasta. Auzi ce-ți spun? Întinde mâna și o pune pe umărul bărbatului.

Mare greșeală.

Bărbatul urlă și se răsucește, îndepărtându-se de perete. Se ține de umăr, unde tocmai l-a atins polițistul. Ai zice că tocmai l-a împușcat.

Speriat, polițistul sare înapoi și duce mâna la arma de la brâu. Partenerul lui se repede spre el, și el cu mâna pe patul armei.

— M-a lovit, strigă bărbatul. M-a lovit. 10-34. Atac în desfășurare. 10-34.

Continuă să țipe și să urle, pe când cei doi polițiști îl înconjoară precauți. Wilson le arată palma polițiștilor, avertizându-i să-și păstreze calmul. Apoi face un gest, sugerându-le să se îndepărteze. Ușor, polițiștii se retrag.

— Hei, spune Wilson. Auziți, domnule? Veniți aici. Nu vă fac niciun rău. Vreți să-i dau afară pe cei doi polițiști?

Bărbatul îl privește pe Wilson, apoi pe polițiști.

— Mda, spune el, cu mâna încă pe rana imaginară. La pârnaie. Bagă-i la pârnaie. 10-34.

Wilson face un gest scurt din cap, sugerându-le polițiștilor să dispară. Aceștia îl privesc întrebător, dar Wilson continuă să-i fulgere cu privirea, până când se supun ordinului și se duc în arhivă.

— Gata, spune Wilson. Vedeți ce-am făcut pentru dumneavoastră?

— Mda.

— Am scăpat de ei, nu-i așa?

— Mda.

— Acum suntem doar noi doi, da?

— Mda. Tu și cu mine. Eu și cu tine. Eu și sergentu' cât casa.

Wilson vede că bărbatul devine din ce în ce mai calm și-i face semn să vină.

— Haideți mai aproape. Haideți să stați de vorbă cu mine. Spuneți-mi ce-aveți pe suflet.

Bărbatul se apropie sfios și cu pași mici de birou și ridică privirea mult mai des decât înainte. Wilson se hotărăște să nu mai încerce trucul cu zâmbetul, dar mai are un as în mânecă.

— Vreți bomboane? Am bomboane.

Ia un bol de plastic pe care îl ține pe birou pentru situațiile în care vin copii mici la secție, deși conținutul lui este epuizat permanent de polițiștii care trec pe acolo, când nu este el atent. Îl înclină să-i arate bărbatului ce conține.

— Haideți. Luați câteva.

Bărbatul întinde gâtul și aruncă ocheade în bol. Pare ușor interesat, dar apoi trage capul înapoi și-l clatină.

— Cinci albastre, șapte roșii și treișpe galbene. Toate numere prime. Numerele prime sunt ca lumea, dar tu ești un străin. Nu lua bomboane de la oameni străini. Nu zice hop până nu sari pârleazul. Calul de dar nu se caută la dinți. Nu tot ce

strălucește e aur.

Wilson se uită uimit în bol, apoi îl așază la loc pe birou. Nu a mai avut niciodată parte de o asemenea reacție.

— Și asta din cauză că sunt un străin? Bun, atunci hai s-o rezolvăm. Sunt sergentul Marcus Wilson. Ce ziceți de asta? Acum suntem prieteni?

Bărbatul se scarpină iarăși. Apoi ridică o mână și-și atinge fiecare deget cu degetul mare, în mod repetat.

— Unu-trei-șapte-unu, spune el.

— Poftim?

— Unu-trei-șapte-unu.

Wilson aprobă din cap.

— Mda. Ăsta e numărul de pe ecusonul meu. Ce-i cu el?

— Treișpe-șapte-unu. Treișpe e număr prim. Șapteșunu e număr prim. Și șapte e număr prim. Treișpe ori șapte fac nouășunu. Dacă pui unu la sfârșit, obții nouă-unu-unu. Numărul pentru urgențe e 911. Dezastrul de la World Trade Center a avut loc în luna a noua, pe unșpe. Nouă sute unșpe e și el număr prim.

Wilson nu mai ține minte ce este un număr prim, dar acum dă apreciativ din cap.

— Impresionant. Vă plac numerele, este?

— Îmi plac numerele.

— De-asta ați venit? Are legătură cu numerele?

— Nu. Nu știu.

Acum se leagănă. Încă își lipește degetul mare de restul degetelor, dar acum se leagănă înainte și înapoi pe călcâie.

— Bun, deci nu are legătură cu numerele. Știți ce e aici, nu? Știți unde sunteți?

— Mda. La secția de poliție. Nouă-unu-unu. Urgențe, cu ce vă putem ajuta?

— Exact. E o secție de poliție. Aveți vreo urgență? Vreți să reclamați vreo infracțiune?

Legănatul devine mai rapid. Wilson crede că tipul devine mai agitat. E din nou gata să se piardă cu firea.

— Hei, zice el. Stați liniștit. Suntem aici ca să vă ajutăm. Spuneți-mi ce problemă aveți și să vedem dacă o putem rezolva, da?

— Mda. Doamne, o, Doamne! E nasol, nasol.

Neliniștea lui crește. Peste încă vreo câteva secunde, o să se repeadă iar spre perete.

— V-a făcut cineva rău? Asta s-a întâmplat? Sau poate ați văzut ceva? Cineva a făcut ceva rău și dumneavoastră ați fost martor?

Bărbatul începe din nou să se scarpine. De data asta cu amândouă mâinile, fluturându-și-le frenetic după urechi.

Wilson nu știe exact ce să facă. Să spună ceva sau să tacă? Ce are mai puține șanse să-l stârnească pe tipul ăsta?

Dar atunci, bărbatul încetează să-și mai lovească urechile. Gâfâie și-și duce o mână la fermoarul hanoracului. O îndepărtează din nou, apoi o apropie iar.

Wilson îl privește, deja ușor îngrijorat. Anii de pregătire și experiență l-au învățat să aibă grijă cu oamenii care se decid brusc să-și bage mâna pe sub haine. Mai ales cu cei care par agitați.

— O, Doamne, spune bărbatul din nou. Inspiră adânc, de parcă tocmai a luat o decizie importantă. Apoi apucă fermoarul, îl trage până jos și-și desface hanoracul.

Wilson face ochii mari la ceea ce vede. Asta schimbă situația. Wilson începuse să creadă că lucrurile nu vor duce la nimic. Încă un episod amuzant, dar inofensiv pe care să-l adauge la lista acestei seri. Dar asta... asta e deja altceva. Situația tocmai a luat o turnură serioasă, pe care nu o poate ignora.

Tricoul bărbatului e plin de sânge.

— Domnule, spune Wilson. Sunteți rănit?

— Nn… nu. O, Doamne.
— Atunci al cui e sângele?
Bărbatul dă să zică ceva, apoi se răzgândește și pleoapele i se zbat, în timp ce încearcă să-și smulgă cuvintele.
— E al… E al mmm… mamei mele.
— Al mamei dumneavoastră? E sângele mamei dumneavoastră?
— Mda. Sângele mamei mele. A murit. Am omorât-o pe mama.

Ora 22:36

— Poftim? Ce-ai spus?
— *Vreau să omori pe cineva, Erin.*
L-a auzit de prima oară, dar faptul că o repetă nu o face să devină mai credibilă.
— Ce vorbești? E o nebunie.
Vocea îi rămâne calmă.
— *Eu nu cred că e o nebunie. Cred că e un târg bun. Dacă vrei să-ți mai vezi copilul în viață, atunci asta trebuie să faci.*
Erin clatină din cap. Trebuie să fie o glumă. Un test. Îmi forțează limitele. Încearcă să afle cât de departe aș fi dispusă să merg. De fapt nu se așteaptă să fiu de acord cu așa ceva.
Erin scoate un hohot de râs trist. Îi sugerează că apreciază umorul morbid.
— Bun, acum putem să vorbim serios? Vreau s-o recuperez pe Georgia.
— *Da, știu. Și de aceea îți ofer șansa asta. Vorbesc foarte serios.*
Nu. Nu. E o nebunie. Nu se poate să vorbească serios. Niciun om în toate mințile nu ar sugera așa ceva.
— Vrei să omor pe cineva? Chiar îmi sugerezi să omor o ființă umană?
— *Doar dacă o vrei pe Georgia atât cât spui. Dacă o iubești,*

atunci dovedește. Viața ei în schimbul vieții altcuiva. E un târg chiar așa de greu de acceptat pentru o mamă iubitoare?

— Da. Da, este. Oricui i-ar fi greu să accepte așa ceva. Ar fi greu și dacă îmi răpeai zece copii. Îmi ceri să iau viața cuiva. Înțelegi cât îmi repugnă ideea asta? Ai idee cât de tare mă opun unui asemenea lucru?

— *Serios? Mă uimești. Aveam o altă impresie despre tine.*

Asta o descumpănește. Impresie? Ce impresie? Nu a avut la dispoziție decât câteva minute, în care m-a ascultat prin microfon.

— Asta e din cauză că nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine.

— *De fapt, știu mult mai multe despre tine decât crezi. Nu te-am ales la voia întâmplării, Erin. Ai fost aleasă. Ai fost selecționată cu mare grijă.*

Un frison îi străbate corpul. Situația în sine era destul de complexă, și fără să i se sugereze că ar putea deveni și mai și.

— Cum adică am fost selecționată? Nu înțeleg. Cum am fost selecționată?

— *Nu pot intra în detalii. E de ajuns să spun că ai fost aleasă pentru potențialul tău.*

Stai puțin. Ce? Vorbește de parcă aș fi subiectul unui experiment. De parcă aș fi fost toată viața sub microscop fără să o știu.

— Aleasă de cine? De tine? De ce? Și în ce fel? Vrei să spui că m-ai urmărit?

Așa de multe întrebări. În mintea ei este un vârtej de întrebări. Nimic nu are sens. Nimic nu este credibil. Așa ceva nu li se întâmplă din senin oamenilor.

— *După cum am spus, Erin, nu pot intra în detalii. Dar sunt sigur că ești potrivită. Știu că ai ce-ți trebuie pentru asta.*

— Nu. Ai înțeles greșit. Nu știu ce-ai auzit despre mine. Nu știu în ce fel m-ai studiat. Dar nu ai ales pe cine trebuie. Nu

contează cu ce mă ameninți, pe mine sau pe copil, nu pot să fac ce-mi ceri. Îmi pare rău.

Aude un râs gros în cască.

— *Erin, ești nemaipomenită. Ești perfectă pentru rolul ăsta. Ești potrivită tocmai pentru că tu crezi că nu poți să faci așa ceva. O să-ți prindă bine, crede-mă. Va scoate la iveală forța interioară pe care nici nu știi că o ai. Vei descoperi așa de multe lucruri noi despre tine.*

E nebun. Trebuie să fie nebun. Pare calm și rațional, dar probabil că nu e în toate mințile. E o nebunie prea mare pentru a fi exprimată în cuvinte. De ce face așa ceva? Ce motive ar putea avea dacă nu este nebun?

— Nu vreau să descopăr lucruri noi. Sunt mulțumită așa cum sunt. Vreau doar să-mi văd de viață. Doar eu și copilul meu. Te rog, dacă Georgia chiar e la tine, ar trebui să mi-o dai înapoi. N-am să spun nimănui. Dă-mi-o înapoi și dăm totul uitării. Bine?

— *Erin, Erin, Erin.* Acum vocea este așa de arogantă. O face să se simtă ca un copil neastâmpărat care trebuie să-și învețe lecția. *Încetează. Nu poți să scapi de asta. Așa stau lucrurile. Nu schimbi cu nimic situația dacă te plângi și implori. În plus, e sub demnitatea ta. Începe să-mi arăți curajul ăla de care am vorbit.*

Pe Erin o cuprinde brusc un val de furie.

— NU! strigă ea. Sare în picioare. Apucă reverul și-și duce broșa la gură. NUUUU! Dă-mi imediat copilul, nenorocitule! Ai auzit, nemernicule? Dă-mi înapoi copilul, că altfel, Dumnezeu mi-e martor, vin după tine și te omor. Auzi ce spun, muistule?

Rămâne pe loc, gâfâind după această tiradă, iar lacrimi fierbinți de furie i se scurg pe față.

— *Ia te uită. Ce gură spurcată ai când te enervezi. Dar știi ceva? Te cred. Cred că ai fi în stare să mă omori chiar în momentul ăsta dacă așa ți-ai putea recupera copilul. Vezi? Poți. Poți să ucizi pentru copilul tău. Ai făcut deja primul pas esențial.*

— Du-te dracului, spune ea. N-am chef să-ți mai ascult aberațiile. Sun la poliție. Poți să te uiți dacă vrei. Dacă te excită așa de tare ce fac eu, atunci uită-te și la asta, boule.

Se duce la telefon. Îl ridică din furcă. Îl ține în fața broșei.

— Vezi? Uite ce fac.

— *Erin, închide telefonul.* Vocea a căpătat un ton aspru. Un ton dur și aspru care nu prevestește nimic bun.

— Uită-te. Vezi? Apăs pe nouă. Vezi cum apăs tasta 9?

— *Ești ridicolă, Erin. Termină cu copilăriile.*

— Și acum pe unu. Vezi? Vezi ce fac? Gata cu joaca, domnule. Încetează imediat, altfel o să dai de dracu'.

— *Erin. N-am să repet. E ultima ta șansă.*

— Serios? Ultima șansă să ce? Ce-ai de gând să faci? Acum ți-e frică, este? S-a întors roata. Te uiți? Încă o cifră. Ești pregătit, nenorocit laș ce ești?

— *Erin, dacă dai telefon, o să-ți pară rău tot restul vieții.*

Erin înfige degetul în tastă. O face ostentativ, ca să-i dea de înțeles că nu-i e teamă de el. Acum ea deține controlul.

— Acum nu trebuie decât să apăs pe butonul ăsta. Vezi? Pe ăsta de aici?

Își plimbă degetul arătător pe deasupra butonului, cel cu simbolul unui telefon verde.

Și atunci bărbatul spune ceva care o face să se mai gândească.

— *Vrei să-i fac rău copilului? Chiar vrei?*

— Poftim?

— *Pentru că o să-i fac rău. Dacă dai telefonul ăla, o să-i fac rău copilului tău.*

Erin se uită la telefon. Are încă degetul ațintit spre tasta de apel, dar acum îi tremură. Iar cu ajutorul camerei, bărbatul vede că i-a strecurat îndoiala în minte.

— Joci la cacealma. N-ai fi în stare să-i faci rău unui copil. Nimeni nu i-ar face rău unui copilaș.

— Ah, vezi? Aici greșești tu. Poate că acest copil înseamnă totul pentru tine, dar pentru mine nu înseamnă nimic. Este un mijloc în realizarea unui scop, nimic mai mult. Nu-mi pasă dacă trăiește fericit până la adânci bătrâneți sau are parte de o moarte foarte dureroasă.

Erin ezită. Ce să fac? Dacă nu dau telefon, câștigă el. O să știe cât de slabă sunt. Nu pot să-l las să creadă că e mai puternic decât mine.

— Știi ceva? Cred că minți. Nici măcar nu știu sigur că tu mi-ai luat copilul. Ar putea fi moartă deja, ce știu eu. Și chiar dacă e la tine, n-o să-i faci rău. Și știi de ce? Pentru că, dacă îi atingi măcar un fir de păr din cap, discuția asta s-a încheiat. Scot casca, distrug broșa și s-a terminat cu joaca. Singurul motiv pentru care încă mai vorbesc cu tine este ca să-ți dau șansa pentru a îndrepta situația. Ai trei secunde. După aceea, sun la poliție. Ce alegi?

Aude un zgomot scurt, care pare a fi o bătaie din palme.

— Bravo. Ai încercat și tu marea cu degetul. Ai tupeu, Erin. De-aia te-am ales pe tine.

— Trei, spune ea.

— Dar nu-ți merge. Nu-ți merge cu mine. E inutil să încerci să te împotrivești.

— Doi.

— Dar poate că tot răul e spre bine. Trebuie să călcăm cu dreptul. Să stabilim regulile de bază. Poate că e o lecție pe care trebuie s-o înveți la modul dureros, ca să lucrăm mai bine pe viitor.

— Unu.

— Bine, Erin. Dacă așa vrei tu. Te las să alegi. Ce să fie? Degetele Georgiei? Degețelele de la picioare, mititele ca niște năsturași? Poate ochișorii ăia albaștri și strălucitori? Ce părere ai? Ce părți din ea vrei să sacrifici?

Acum lacrimile îi curg pe obraji. Degetul îi tremură

incontrolabil deasupra telefonului. Nu pot, se gândește ea. Nu pot s-o pun pe Georgia în pericol. Dar trebuie s-o fac. E singurul mod prin care o pot salva. Trebuie s-o fac. Te rog, te rog, te rog, fă să fie decizia corectă.

Apasă pe tasta de apel. Duce telefonul la ureche.

— Of, Erin.

Vocea lui îi răsună în ureche cu o finalitate domoală. Cu cealaltă aude soneria. Te rog, răspunde. Răspunde naibii la telefon.

Și atunci aude.

Țipătul.

Țipătul ascuțit al copilului ei.

A auzit-o pe Georgia plângând de mii de ori și știe că ea e — nu are nicio îndoială. Dar acest țipăt o sfâșie. Îi țâșnește prin ureche până în creier, îi străpunge inima și măruntaiele, sfredelindu-i măruntaiele, în timp ce îi explodează prin corp. Și tot ce-i trece prin minte e: Nu, nu, nu, ce-am făcut? Scapă telefonul din mână și strigă ceva. Strigă la el să înceteze în timp ce bâjbâie după telefon. Îl imploră să nu-i rănească copilul. Uite, închid telefonul, vezi? Vezi? Te rog, spune-mi că vezi. Te rog, nu-i mai face rău Georgiei. E doar un bebeluș. Te rog, încetează, Te rog. Te rog.

Și apoi se prăvălește la podea, țipă și plânge și-și dorește să se caște pământul sub ea și s-o înghită, să-i curme viața pentru ce i-a făcut bietului ei copil iubit.

Ora 23:05

Detectivul de gradul doi Callum Doyle s-ar duce acum acasă dacă ar putea. Dar nu poate. Mai are aproape două ore până iese din tură. A început serviciul astăzi după-amiază la ora patru și nu termină înainte de ora unu noaptea.

Programul lui de lucru care nu încurajează socializarea este unul dintre dezavantajele meseriei de detectiv în New York.

Doyle crede că e mare păcat că infractorii din frumosul oraș nu au adoptat încă programul de lucru de la nouă la cinci, mai acceptabil, la care aderă orice om cu judecată. Poate ar trebui să înființeze un sindicat. Să organizeze greve. Cu siguranță, breasla infractorilor nu este tratată așa cum merită în această privință.

Acestea fiind spuse, astă-seară s-ar părea că infractorii și-au băgat în sfârșit mințile în cap. Fie și-au băgat mințile în cap, fie au plecat cu toții la o conferință pe undeva. A fost o tură de o liniște mormântală, într-o zi de o liniște mormântală. Sărbătorile de Crăciun și de Revelion s-au terminat de-a binelea. Nu mai sunt așa de multe beții. Nu mai sunt atâtea sinucideri. Cele două granițe ale spectrului fericirii au fost înlocuite de terenul neutru al revenirii la rutina vieții de zi cu zi. Dar este doar un moment de calm. Scurtul răgaz oferit de sărbători va fi dat curând uitării și oamenii își vor relua treburile de unde le-au lăsat. Își vor relua dușmăniile, ura, lăcomia, meschinăriile. Conflictele vor fi reaprinse. Va fi totul ca înainte. Ca și când mesajul Crăciunului ar fi fost scris cu cerneală invizibilă.

Doyle de-abia așteaptă.

Ceea ce nu înseamnă că Doyle își iubește semenii mai puțin decât noi ceilalți. Într-o lume ideală, el ar fi primul care ar vota pentru eliminarea forțelor polițienești. El ar fi primul care ar alege să nu mai existe crime, violuri, jafuri, atacuri și alte forme de imoralități. Dar nu trăim într-o lume ideală, nu-i așa? Lucrurile acestea se întâmplă, iar dacă tot trebuie să se întâmple, atunci ar face bine să fie pe tura lui Doyle, pentru că acum se plictisește de moarte. E sătul de hârțoage, e sătul să primească telefoane de la oameni deranjați psihic care vor să reclame că au extratereștri sub pat, și e sătul să se prefacă interesat de lucruri care nu-l interesează.

Nu este singurul. Când se uită în jur în sala agenților de

poliție, își vede colegii căscând, întinzându-se și scărpinându-se. Nici nu prea pot să urmărească pistele din cazurile în desfășurare. La asemenea ore târzii, oamenilor nu le place să primească telefoane de la polițiști, care îi întreabă ce au văzut, au auzit sau au făcut. Vor să meargă la culcare. Solicitarea unor declarații la această oră din noapte nu face decât să-i enerveze pe oameni și să le taie cheful de a mai coopera.

Rachel, soția lui, ar putea fi și ea ușor iritată dacă o sună din nou. A vorbit cu ea acum mai puțin de o oră. Și cu o oră înainte de asta. Și cu încă o oră înainte de asta. Ea l-a ghicit imediat. A spus: „Așa nu-ți scoți pârleala, știi? Dacă suni de atâtea ori în seara asta când nu ai nimic mai bun de făcut nu înseamnă că nu mai trebuie să suni și în alte nopți. Nu merge să faci media în felul ăsta. Așa scrie la carte“.

El a zâmbit auzind asta, dar, deși nu a protestat, de fapt avea și alte motive s-o sune, în afară de plictiseală. Asta e problema când lucrezi în schimbul de noapte. Pierzi prețiosul timp pe care îl puteai petrece cu familia. Cina în familie. S-o ducă pe Amy la culcare. Mai devreme, fiica lui i-a spus la telefon că a făcut o floare cu noul set pentru lucru manual pe care îl primise de Crăciun. Pentru oricine altcineva, ar fi o veste lipsită de importanță, dar pentru Doyle a fost fascinant. I-a ascultat captivat vocea pițigăiată și i-a spus cât de deșteaptă este și că abia aștepta s-o vadă, după care ea i-a spus că o să i-o lase lângă pat ca s-o vadă, iar el și-a dorit să poată fi acolo în acel moment, să stea cu ea pe patul ei și să se uite la frumoasa floare pe care o crease copilul lui.

Iar uneori, când devine melancolic ca acum, se gândește că și-a dezamăgit familia. Se gândește la toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut. Că a ucis și a schilodit oameni. Lucruri pe care nu le poate mărturisi nimănui. Lucruri pe care îi e greu să le recunoască și față de sine. Știe că lucrurile astea l-au schimbat și uneori își face griji că-și va pierde direcția și că-

și va pierde familia. Și atunci se sperie.

Rahat!

Prea mult timp de gândire, asta e problema. Revino-ți, prietene.

Își drege glasul. Se ridică de la birou. Își rotește umerii și-și eliberează tensiunea din brațe. În ultima oră, a redactat rapoartele privind investigațiile în curs — sarcină pe care o detestă — și simte că a înțepenit. Se gândește că nu este făcut pentru munca de birou. El e clădit să fie activ. Să facă ceva. În tinerețe, a practicat boxul. Era bun, dar nu nemaipomenit. Nu era destul de bun ca să poată face din asta o carieră. Dar nu a încetat niciodată să facă exercițiile. Încă face jogging, abdomene, flotări și se antrenează la sacul de box. Și nu face toate astea doar ca să fie mai bine pregătit pentru cerințele muncii de tehnoredactare.

Doyle ia cana de pe birou. I-a dat-o Rachel, are o imagine cu Popeye pe ea.

— Popeye, îi explicase ea la vremea aceea. Pentru că pe tine te cheamă Doyle. „Popeye“ Doyle? *Filiera franceză*? La care el răspunsese:

— Mulțumesc, Olive. Unde mi-e spanacul?

Merge până la biroul lui Tommy LeBlanc, care își toarnă o doză consistentă de cafea tare. Își pune cana lângă a lui LeBlanc.

— Fă-i plinul, spune el.

LeBlanc zâmbește.

— Normală sau premium?

— Dă-mi cu cea mai mare cifră octanică disponibilă.

LeBlanc apropie carafa și se oprește.

— Chiar simți nevoia? Cu toată agitația de care avem parte aici?

Doyle ridică din umeri.

— Ce să zic? Îmi place să trăiesc periculos.

Nu cu foarte mult timp în urmă, majoritatea conversațiilor lui Doyle cu LeBlanc nu erau așa de amicale și de relaxate ca aceasta. LeBlanc este cel mai tânăr și mai neexperimentat membru al brigăzii criminalistice a Secției opt de poliție. Lucrul acesta în sine nu presupune că ar fi un polițist slab sau ineficient, iar acum, de fapt, Doyle e de părere că LeBlanc are datele necesare ca să devină un detectiv excelent. Însă acum câteva luni îl considera un mucos obsedat de modă, care probabil habar n-avea de nimic. Acum, Doyle acceptă că era irațional. Ceea ce provocase acest mod de gândire era faptul că partenerul obișnuit al lui LeBlanc din brigadă era, și încă este, un tip pe nume Schneider, care nu-l înghite pe Doyle. Era un caz de învinovățire prin asociere — un silogism înșelător care funcționa cam așa: Schneider îl urăște și el pe Doyle; partenerul lui Schneider este LeBlanc; în concluzie: LeBlanc îl urăște și el pe Doyle. Și fără dovezi că lucrul acesta avea de fapt vreun fundament, Doyle devenise defensiv și îl încadrase pe LeBlanc în categoria mentală a „oponenților".

Lucrurile au ajuns în punctul critic anul trecut în octombrie, când Doyle și LeBlanc au fost trimiși pentru prima oară într-o misiune împreună. De la început nu au avut un parteneriat armonios. Doyle făcuse tot posibilul să nu-l implice pe LeBlanc. Nici măcar nu-i împărtășise ce gândea. Faptul că acel caz, care implica torturarea și uciderea unei adolescente, îl bulversase complet pe Doyle și că cel pe care el îl bănuia că ar fi criminalul era hotărât să-i distrugă viața nu ajutase cu nimic situației. Acum admitea că un partener în care s-ar fi putut încrede și pe care s-ar fi putut baza ar fi fost un avantaj enorm.

Doyle știe toate astea. S-a înșelat. A făcut o greșeală. S-a purtat ca un dobitoc.

Dar din situații urâte se pot naște lucruri bune. Și ce s-a născut din asta a fost ce a aflat despre LeBlanc, și anume că dincolo de costumul elegant, cravata subțire, ochelarii șmecheri

și părul blond, dat cu gel, se află un tip dintr-o bucată. Un tip cu o busolă morală care indică direcția cea bună, în ciuda influenței rele a celor de teapa lui Schneider.

Pe scurt, Doyle a început să-l aibă pe LeBlanc la inimă. Ar fi privit cu bucurie șansa de a mai fi partenerul lui, de data aceasta în condiții mult mai prielnice.

— Ai luat jucării frumoase de Crăciun? întreabă Doyle.

Zâmbetul lui LeBlanc sugerează că nu-l deranjează zeflemeaua. Aspectul lui tânăr, proaspăt ascunde faptul că, în realitate, este cu numai câțiva ani mai tânăr decât Doyle.

— Mda. Am luat un trenuleț frumos. Dacă vrei, te las să vii și tu să te joci cu el la un moment dat. Are figurine și tot tacâmul.

— Tare. E la fel de frumos ca metroul nostru? Are și hoț de buzunare, vagabond, bețiv și exhibiționist?

— Sigur. Are chiar și un omuleț care se aruncă pe șine din când în când. E foarte realist.

Doyle scoate un oftat exagerat.

— Ah, nu-i așa că-s fermecătoare jucăriile astea tradiționale? Mult mai frumoase decât porcăriile astea moderne.

Ia o gură de cafea. Încearcă să arunce o ocheadă pe ferestrele secției de poliție, cu mizeria întărită pe ele.

— Ce-au oamenii în noaptea asta? Nu știu și ei că pe lumea asta există lucruri care merită furate? Oameni pe care merită să-i ataci? În ritmul ăsta, rămânem șomeri.

LeBlanc se duce înapoi spre biroul lui.

— N-o să dureze mult. Profită la maximum. Dacă se întâmplă ceva grav, stai aici toată noaptea. Tu fă-ți raportul de investigații și așteaptă să ieși din tură. Mâine o să te rogi să ai o tură la fel de liniștită ca asta.

Doyle aprobă din cap. Cuvinte înțelepte pentru o minte așa de tânără. Bate fierul cât e cald. Doar că nu e deloc cald, pentru

că e o noapte oribilă și deprimantă de ianuarie, iar bătutul fierului este ultima activitate la care s-ar înhăma într-o sală de întrunire plină cu polițiști obosiți și plictisiți.

Oftează din nou, de data asta sincer, și se urnește înapoi spre biroul lui. Pune cana cu cafea pe un suport de pahar cu Guinness, apoi atinge capul mobil al spiridușului leprechaun pe care i l-a cumpărat brigada drept cadou de bun venit. Și asta fiindcă era irlandez, să mori de râs și mai multe nu.

Uneori se întreabă ce i s-ar fi întâmplat dacă rămânea irlandez. Dacă n-ar fi fost luat pe sus și dus la New York când avea numai opt ani. Mai devenea polițist? Membru al *gardai*[1]? Oare era destinul lui să devină un om al legii?

Și uneori se întreabă dacă mai este un om al legii. Dacă granița dintre bine și rău este încă la fel de clară cum i se părea când era încă un tânăr recrut plin de speranțe din Academia de Poliție. Acum granița aceasta pare mult mai incertă. Unele lucruri pe care le-a făcut…

Sună telefonul. Smulge receptorul și apasă pe butonul aprins care indică intrarea unui apel, ca să-l priveze de acțiune pe vreun alt ticălos.

— Cal? Sunt Marcus, de jos.

Marcus Wilson. Sergentul de serviciu. Lui Doyle îi este simpatic Wilson. Și-i este simpatic și LeBlanc. La naiba, lui Doyle i se pare că în momentul ăsta îi este simpatică toată lumea, mai puțin infractorii, care astă-seară nu sunt vrednici de numele pe care îl poartă.

— Salut, Marcus. Cum merge treaba?

— Ah, ca de obicei. Știi cum e. Nu ne vedem capul de treburi. Nu?

Doyle se încruntă. Cum se face că Marcus are așa de multe de făcut, iar noi stăm aici și frecăm menta? E corect așa?

— Mda, zice el. Până peste cap. Ce-mi oferi?

— Una bună. Te bagi?

Dacă mă bag? La toată agitația de care avem parte, n-avem timp nici să murim, și el mă întreabă dacă sunt interesat?

— S-auzim, zice Doyle.

Ora 23:11

— *Erin, trebuie să încetezi imediat. Trebuie să te calmezi.*

Erin e pe podeaua băii, iar în ultimele cincisprezece minute a stat cu capul în vasul de toaletă. Nu mai are nimic în stomac în afară de fiere. Simte încă gustul lichidului îngrozitor, acid în gură, care îi macină neobosit dinții. Și-ar dori să-i ajungă până la maxilar și la craniu, să le lichefieze și pe ele. Își dorește ca întreg corpul să i se dizolve pe podea într-o băltoacă respingătoare.

— *Erin, mă asculți?*

Nu știe dacă merită să se deranjeze să-i răspundă. Acum totul pare un efort prea mare. Din vina ei, copilul i-a fost rănit. Niciunei mame nu-i poate fi iertat un asemenea gest.

— *ERIN!*

— CE? strigă la rândul ei. Apoi, mai ușor. Ce? Ce vrei de la mine? Ce i-ai făcut Georgiei? Este... este...?

— *Este în viață, dacă asta întrebi. Încă o poți recupera vie. Dar trebuie să înțelegi că nu mă joc. Vorbesc serios. Când spun că fac ceva, chiar fac. Mă crezi, Erin?*

— Da, șoptește ea.

— *Da?*

— DA! Dar...

— *Dar ce, Erin?*

— Trebuie să știu sigur. Ce-ai făcut. Ai rănit-o? Grav, vreau să zic?

— *Trăiește. E tot ce trebuie să știi. Puteam să-i fac mult mai rău, iar data viitoare n-am să ezit. Dar nu va mai exista o asemenea ocazie, nu-i așa? Acum știi că trebuie să faci ce spun. Nu-i așa?*

— Da, dar…

— Iar începi cu obiecțiile, Erin? Mai ai și altele? Ești sigură că vrei să mă iei întruna la întrebări?

Vocea lui e tăioasă ca o lamă ascuțită. O voce care te străpunge. O voce care îi va tăia copilul în bucățele. De când a auzit țipătul de durere al Georgiei, în minte i-au năvălit tot felul de imagini, imagini cu ce i-ar fi putut face. Imagini cu răni și dezmembrări pe care nicio mamă nu ar trebui să-și imagineze că i s-ar putea întâmpla copilului ei. Când se va termina totul, aceste imagini îi vor pricinui coșmaruri. Le va avea chiar dacă o poate recupera pe Georgia vie și nevătămată.

Dar nu pot exista obiecții în privința aceasta. Este esențial să o protejeze pe Georgia. O *va recupera*. Chiar dacă asta înseamnă…

O viață. Viața unui om. Bărbatul vrea ca ea să ia o viață în schimbul vieții copilului ei.

Știe deja lucrul ăsta. Nu e o noutate. Dar are nevoie să și-o repete. Trebuie să devină ceva real în mintea ei. Pentru că încă i se pare atât de absurd că cineva ar putea cere așa ceva.

— Problema e că… nu știu dacă…, spune ea. Buza de jos începe să-i tremure, în timp ce încearcă să accepte ce i se cere să facă. Fizic, vreau să spun. Nu știu dacă sunt capabilă fizic să ucid pe cineva. Aș putea să accept acum, și apoi… mai târziu, când sunt în situația respectivă, cu altcineva, cu cel pe care vrei să-l ucid, nu sunt sigură că voi putea. Mă înțelegi? Asta nu înseamnă că refuz, da? Dar… dar… chiar dacă accept acum, asta nu înseamnă că voi avea puterea să… știi… când vine momentul.

— Erin. Nu uita ce ți-am spus mai devreme. Ai fost aleasă. Te-am ales pentru că știu… — știu, da? — că ești pe deplin capabilă. Ești mai puternică decât crezi. Poți.

Erin clatină din cap nedumerită. Ce știe el? Ce știe el despre mine ce nu știu nici măcar eu? De unde i-a venit lui ideea că

sunt capabilă de crimă?

Pentru că asta este. Crimă. Nu poate fi prezentată drept altceva. Nu o să pot pretinde că nu am vrut s-o fac. Este plănuită în avans, chiar acum. Va fi o crimă premeditată, comisă cu sânge rece. Și doar pentru că sunt forțată s-o fac, oare voi fi mai puțin vinovată? Oare un argument de genul ăsta va fi acceptat de un judecător și de jurați? *Nu făceam decât să respect ordinele*. Mda, vezi să nu. Am mai auzit-o pe asta. Chiar vrei să fii asociată cu genul de oameni care au încercat să apeleze la scuza asta?

— Dacă mă prind? spune ea. Dacă o fac și mă prind, o să înfund pușcăria. Or să-mi ia copilul. Chiar dacă fac ce spui tu, aș putea-o pierde pe Georgia.

— Nu-ți face griji. Știu cât de deșteaptă și de ingenioasă ești. Nu te vor prinde. O să fiu alături de tine până la capăt. O să-ți spun eu ce să faci.

După tabloul pe care îl zugrăvește el, pare simplu. Ca și cum ai prepara o mâncare sau ai învăța să șofezi. Te ridici, ieși, omori pe cineva, vii acasă. Ce-ai făcut azi, dragă? Ah, știi tu, ca de obicei. Am reușit să-mi fac timp și de-o crimă la ora prânzului. Nimic deosebit.

Încă nu e sigură că poate face lucrul ăsta, dar are de ales? Nu trebuie măcar să încerce? Nu trebuie, cel puțin, să obțină câteva detalii? Să încerce să se familiarizeze cu situația? Poate că odată ce află mai multe informații, poate nu i se va mai părea așa de intimidant. Poate că bărbatul deja are ceva pregătit pentru victima lui și nu are nevoie decât de cineva care să apese pe buton, sau ceva de genul ăsta. Nu ar putea fi așa? Oare se pripește și face, poate, din țânțar armăsar?

— Spune-mi ce vrei să fac.

— Așa te vreau. În primul rând, trebuie să te ridici de pe podea. Du-te la oglindă.

Erin se ridică în picioare. Merge împleticindu-se până la

chiuvetă și se privește în oglinda de deasupra. Ce dezastru. Părul ei brunet arată de parcă tocmai ar fi trecut printr-o mică explozie, iar o parte din el este plin de vomă. Lacrimile i-au trasat dungi negre de rimel pe față, rujul îi este întins pe un obraz, iar o dâră lucitoare de muci îi curge din nas pe bărbie. În momentul ăsta, ar fi un clovn malefic foarte reușit.

— *Drăguț.*

Erin aprobă din cap.

— Am avut și zile mai bune. După ce fac duș și dorm cum trebuie, o să arăt mai bine. Mâine-dimineață o să fiu iar în regulă. Și atunci putem vorbi mai multe despre ceea ce vrei să fac.

— *Hm, nu, Erin.*

Erin se uită în oglindă la broșa pe care o are prinsă de rever. Încearcă să-și imagineze fața unui bărbat în spatele ei. O față pe potriva acestei voci profund malefice.

— Poftim? Cum adică nu?

— *Vreau să spun că nu se poate mâine. Nu poate suferi amânare. Trebuie să se întâmple acum.*

Erin simte că pulsul i se accelerează din nou. Oare corpul ei mai poate suporta mult timp stresul ăsta?

— Acum? Nu. Nu pot. Nu sunt pregătită.

— *Erin, nu poți să dormi fără copilul tău. Încerci doar să amâni inevitabilul. Și cu cât amâni, cu atât ești mai mult timp despărțită de Georgia. Fie se întâmplă acum, fie nu se mai întâmplă deloc. Iar dacă nu se întâmplă deloc, atunci Georgia nu se mai întoarce. M-ai înțeles?*

Erin dă din cap în oglindă. Se mințea singură. Ar fi putut să-și dea seama că va trebui să se întâmple acum, cât timp o are la degetul mic. Pur și simplu nu a vrut să accepte.

— Trebuie… trebuie să mă spăl.

— *Asta se poate. Poți să te speli, să-ți aranjezi machiajul. Apoi mergem, Erin. Bine?*

— Bine. Dar… dar nu știu nimic. Nu mi-ai dat detalii. Nici măcar nu știu pe cine vrei să omor. Cine e? Un om important? Un dușman al tău? Cine?

Urmează o pauză lungă. Durează așa de mult, încât crede că s-a întrerupt legătura. Erin se uită întrebătoare la broșă.

Și atunci începe. Un zgomot surd, amuzat, care crește constant în volum și ascuțime, până când devine un hohot de râs în urechea ei.

— *Cine?* I se taie răsuflarea printre hohote. *Vrei să știi pe cine vreau să omori? Excelent, Erin. Minunat.*

Și bărbatul continuă să râdă.

Iar ea nu înțelege de ce.

Ora 23:23

— Bun, spune Doyle. Ce-ar fi să începem cu niște nume? Cred că ar fi bine, nu?

Lui Doyle nu-i este clar dacă bărbatul așezat de cealaltă parte a biroului său a auzit întrebarea. Pare cu gândul aiurea, privirea îi alunecă de colo-colo prin sala agenților. Doyle știe că n-o să fie simplu. Polițiștii care îl aduseseră sus își dăduseră ochii peste cap, ceea ce-i sugerase că nu avea să fie un caz ușor.

Atunci așa să fie, se gândește Doyle. Măcar îmi mai omor timpul dacă nu rezolv nimic.

— Ce părere ai? îl îndeamnă el. Ne prezentăm și noi?

Bărbatul își plimba privirea peste fața lui Doyle, dar apoi trece mai departe.

— Eu mă numesc Doyle. Callum Doyle. Sunt detectiv. Știi ce e un detectiv?

— Mda, spune bărbatul, și este primul cuvânt pe care l-a auzit Doyle din gura lui. Un fel de polițist.

— Mă rog, spune Doyle. Nu doar *un fel de* polițist. Chiar sunt polițist. Anchetez crime.

— Crime, mda. Eu am comis o crimă. Of, Doamne, Doamne,

Domnicule. E nasol. M-omori?

Doyle are o tresărire de uimire.

— Poftim? Să te omor? Nu. De ce te-aș… Nu. Nu te-omoară nimeni.

— Ai vreun scaun pe aici?

— Un scaun? Da, avem scaune. Și tu stai tot pe un scaun.

Reacția este neașteptată. Bărbatul sare în picioare, apoi se răsucește să se uite la scaunul pe care tocmai l-a eliberat. Se prinde cu mâinile de păr de o parte și de alta a capului și privește îngrozit. Doyle sare și el în picioare, gata să-l placheze pe tip dacă gesturile îi devin extreme.

— *Ăsta e?* strigă bărbatul. *Ăsta e scaunul?*

— Ce scaun? întreabă Doyle. Ce vrei să spui?

— Scaunul. Scaunul electric. Bzzzz. Mă prăjiți? Ca pe șuncă? Ca pe cârnați?

— Nu. Uite, e un scaun obișnuit. Ca al meu. Doyle face un gest spre amândouă scaunele, apoi îl ridică pe cel al vizitatorului său și-i arată partea de dedesubt, simțindu-se ușor ridicol că trebuie să facă acest lucru. Nu are fire. Vezi? Nu e electric. Și acum, vrei să-mi faci o favoare și să te așezi, te rog?

Încă o privire scurtă.

— Nu e electric?

— Nu.

— Nu sfârâie?

— Nici vorbă.

Ușor, bărbatul se apropie de scaun. Dă să se așeze, apoi se răzgândește și se ridică iar. Mai face o inspecție vizuală ca să fie sigur, apoi se apleacă cu grijă.

Doyle se uită în spatele lui. Vede că a atras un public numeros, inclusiv pe LeBlanc, care afișează acum un rânjet uriaș. Doyle își dă seama că tocmai a devenit membrul unui duo comic.

Se întoarce din nou spre bărbat.

— Hai s-o luăm de la capăt, da? Vreau doar să-ți pun câteva întrebări. N-o să-ți facă nimeni niciun rău.

— Nu mă prăjește nimeni?

— Nu.

— Dar injecția letală? Ori gazul? Ori plutonul de execuție? Ori…

— Nu! Nimic. Doar întrebări. Întrebări simple. Asta e treaba mea. Eu aflu lucruri. Ajut oamenii.

— Ai zis că ești polițist.

— Da, sunt.

— Deci ajuți criminalii?

— Mă rog…

— Eu sunt criminal. Pe mine n-o să mă ajuți. Probabil o să mă împuști. Văd tot timpul la televizor. Polițiștii împușcă criminali. Sau îi bagă la răcoare. Asta o să-mi faci.

Iisuse, se gândește Doyle. N-o scoatem la capăt.

— Din aproape în aproape, da? Nici măcar nu știu încă dacă *ești* criminal. Știu doar ce i-ai spus sergentului de jos. Mai ții minte că ai vorbit cu el? Cu sergentul Wilson?

— Unu-trei-șapte-unu.

— Poftim?

— Sergentul Marcus Wilson. Nouă-unu-unu. Multe numere prime. Are bomboane. Bomboane și numere prime.

— Hm, mda, zice Doyle, confuz.

Bărbatul face un gest brusc spre el.

— Tu n-ai număr.

— Număr? Nu cred că…

— Dar tu ai nasu' strâmb.

Doyle dă să ducă mâna la față. E adevărat, are nasul un pic strâmb, moștenire din vremurile în care boxa. Dar nu multe persoane au obrăznicia de a-i spune lucrul ăsta.

— Bun, deci știi că am nasul strâmb, știi cum mă cheamă și cu ce mă ocup. Ce-ar fi să echilibrăm nițel balanța? Hai să

începem cu numele tău.

Bărbatul reîncepe să studieze sala agenților la voia întâmplării. Picioarele încep să-i tremure și începe să-și atingă vârfurile degetelor.

Doyle încearcă să prevină o altă izbucnire:

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? De ce? Suntem prieteni, nu? Prietenii își spun unii altora cum se numesc.

Asta nu ajută cu nimic. Bărbatul nici măcar nu întoarce capul spre Doyle.

— De ce nu-mi spui cum te cheamă?

Doyle decide să aștepte până îi trece. Stă și-l privește, dar bărbatul nu spune nimic.

— Uite ce e, zice Doyle pe un ton puțin cam tăios, pentru că simte că îl cuprinde iritarea. Dacă vrei să te ajut…

— O să mă bagi la închisoare, izbucnește bărbatul. Dacă îți spun cine sunt sau unde stau, atunci o să afli și o să vezi ce am făcut și o să mă bagi la răcoare.

— Dar nu de-aia ai venit aici? Să ne spui ce-ai făcut? Atunci de ce ai mai venit dacă nu vrei să-mi dai și alte detalii?

— Mama.

— Mama ta. Ce e cu mama ta?

— A zis că ar trebui să spun întotdeauna când am făcut ceva rău. M-a pus să promit. Eu îmi țin mereu promisiunile.

Doyle se lasă pe speteaza scaunului și-l urmărește cu privirea pe bărbatul care cercetează sala agenților, ca un porumbel în căutare de firimituri.

Excelent, se gândește. Un tip recunoaște că a comis o crimă, dar nu vrea să-mi spună cine este sau unde locuiește.

Minunat.

Ora 23:48

Nu i-a dat voie să facă duș.

Asta ar fi însemnat să scoată broșa și echipamentul de

supraveghere, iar el nu ar permite așa ceva. În schimb, Erin a trebuit să se spele în chiuvetă, chinuindu-se să-și curețe voma din păr și apoi să se machieze din nou.

— *Foarte bine, Erin. Foarte drăguț.*

Vocea lui o îngrețoșează. Nu vrea să-i spună cineva cum arată. Nu monstrul ăsta. Nu se simte atrăgătoare. I se pare că încă arată ca dracu'.

— Și acum ce urmează? întreabă ea.

— *Acum? Acum ieșim.*

— Unde? Încă nu știu unde vrei să mă duc. Acasă la cineva?

Încă un chicot.

— *Posibil.*

— Nu înțeleg. De unde să știu unde să mă duc dacă nu-mi spui?

— *Vrei să spui că încă nu ți-ai dat seama?*

De ce să-mi dau seama? De ce ar trebui să-mi dau seama? Vrea să omor pe cineva și nu-mi spune pe cine. Ce ar trebui să deduc din asta?

— Nu. Spune-mi tu.

— *E foarte simplu, Erin. Te las pe tine.*

— Ce mă lași pe mine?

Bărbatul râde.

— *Să alegi, prostuțo. Să alegi victima.*

Rămâne nemișcată, șocată, se uită la propria imagine, cu gura căscată. De câte ori are s-o mai surprindă bărbatul ăsta?

— P… poftim?

— *M-ai auzit, Erin. Poți să decizi tu. Ar trebui să fie mai simplu așa.*

Mai simplu? Cum poate fi mai simplu? Dacă îmi spune pe cine să ucid, mă duc și-o fac. Dar așa? Să decid eu cine moare de mâna mea?

— Nu. Te rog. Nu-mi cere să fac așa ceva. Nu pot alege cine să moară. Și așa o să fie greu să ucid pe cineva, darămite să mai

și decid cine. Trebuie să fie alegerea ta.

— Care-i problema? Așa poți alege pe cineva pe care îl urăști. Un om care ai vrut dintotdeauna să dispară din viața ta. Poate un șef care ți-a făcut viața amară. Un iubit care te-a înșelat. Un bătăuș de la școală. Trebuie să existe o mulțime de oameni pe care nu te-ar deranja să te răzbuni un pic.

— NU! Nu e ca și când i-ai turna cuiva laxativ în băutură, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbim despre crimă. Nu vreau să moară nimeni. Nu mi-a făcut nimeni atât de mult rău încât să vreau să-l văd mort.

— Atunci va trebui să alegi pe cineva la întâmplare. Sincer, Erin, mă doare-n cot. Alege pe cine vrei. Atâta timp cât ucizi pe cineva, restul nu contează.

— De ce? Cu ce te alegi tu dacă privez omenirea de o singură persoană? Pentru că la asta se reduce totul. Aș putea înțelege dacă ai vrea să-ți omor cel mai mare dușman sau ai vrea să transmiți un mesaj eliminând un politician sau un lider religios, dar nici măcar nu e vorba de asta. Și atunci, care e motivul? De dragul aventurii? Doar ca să simți puterea de a controla complet un alt om? Doar asta vrei?

Când vine, răspunsul nu o lămurește deloc:

— Pierzi timpul, Erin. Trebuie să ne punem în mișcare. Copilul tău are nevoie de tine.

Revine la Georgia. Întotdeauna îi amintește de ea și, în același timp, își reînnoiește amenințarea voalată la adresa ei. Nu că ar trebui să i se reamintească. Georgia înseamnă totul pentru ea — se află mereu în centrul preocupărilor ei. El știe lucrul ăsta și va continua să-l folosească împotriva ei.

Dar acum Erin are din nou îndoieli. Cum Dumnezeului pot să aleg o victimă? Ce-mi dă mie dreptul să fac așa ceva? Pe cine să aleg? Unde să găsesc pe cineva la ora asta târzie?

— Erin. Mișcă-te. Hai să mergem.

Vocea o pune în mișcare cu o tresărire. Iese din baie. Înapoi

în living. Nu știe ce o să facă sau cum o să procedeze. Știe doar că nu-l mai poate sfida pe acest bărbat. Va trebui să improvizeze. Să-i respecte planurile cât timp poate, în speranța că se va întâmpla ceva, că ceva va merge și cum vrea ea măcar o dată, pentru că, Dumnezeu îi e martor, până acum totul a mers anapoda. Apropo de victime — mda, uite una aici, cea mai mare victimă dintre toate, iar mie când mama dracului îmi dați o mână de ajutor? Vă rog, să mă ajute și pe mine cineva.

Erin se îndreaptă spre ușa apartamentului. Dă s-o deschidă.

— *Ăăă, Erin. Ai de gând să te folosești doar de mâini?*

Erin se oprește, perplexă. Cum altfel să deschidă nenorocita aia de ușă?

— *Alo! Ca să ucizi, Erin? Ai de gând să-l strângi de gât sau crezi că poate ar trebui să iei vreo armă?*

O armă. Nu-i trecuse prin cap. În general, nu-i trece niciodată prin cap ideea de a folosi arme. De ce i-ar trece? Acum, viața ei gravitează în jurul îngrijirii copilului. Ce legătură ar putea avea acest lucru cu instrumentele cauzatoare de durere și moarte?

Desigur, asta dacă nu cumva copilul îți este smuls cu violență de lângă tine și rănit. Rănit așa de tare, încât țipă după ajutorul tău.

Ah, da, se gândește ea. Lăsați-mă într-o cameră cu tipul ăla și dați-mi o armă. De fapt, nu e nevoie de armă. Îl fac bucăți cu mâinile goale. Îi scot ochii și-i smulg urechile cu dinții, îmi înfig călcâiele în…

— *ERIN! Vezi-ți de plan. Ești pregătită sau nu?*

— Da. Da. O armă. Mmm… Se uită deznădăjduită împrejur.

— *În bucătărie*, spune el disperat. *Poate ceva ascuțit?*

Se duce unde i se spune. Scoate un cuțit uriaș de bucătărie din suportul din lemn de pe blat.

— *Da, ăsta e un cuțit dat dracului. Dar nu e foarte practic, nu crezi? Ce o să faci, o să umbli prin oraș, ca mama lui Norman*

Bates[2]?

Erin pune cuțitul înapoi în suport. Ia unul mai mic. Cu mâner negru de plastic, lamă de treisprezece centimetri, ascuțită, serată.

— *E bine. Nu-ți face griji, e mai mult decât apt să facă treaba. Acum bagă-l în buzunar și hai să plecăm.*

Și de data asta, durează ceva până ca Erin să reacționeze. Se uită la cuțit. Ultima oară când l-a ținut în mână tăia roșii. Îi vine greu să se imagineze pe sine înfigându-l în cineva. Și e mai bine să-l înfigă sau să taie? Sau să sfârtece? De câtă forță e nevoie pentru un asemenea gest? Trebuie să fii puternic? Sau despică cu ușurință carnea, ca atunci când tai o piersică moale? Ții cuțitul în felul obișnuit, cu tăișul în sus sau invers, gata să-l înfigi în jos în victimă, tot ca mama lui Norman Bates?

— *ERIN!*

Erin tresare.

— Bine, bine. Nu e nici pe departe pregătită. Nu știe cum să ucidă, nu are nicio înclinație spre crimă.

Pornește în grabă spre ușă. Se grăbește, pentru că simte că l-a împins la limita răbdării pe răpitorul copilului ei, nu pentru că ar fi dornică să ducă la îndeplinire ordinul.

Își strecoară cuțitul în buzunar. Deschide ușa apartamentului.

Când îl vede pe hol pe bărbatul care o privește, icnește.

---

[1] Garda Siochána, forțele de poliție irlandeze. (*N. t.*).

[2] Personaj din filmul american de groază *Psycho*, în regia lui Alfred Hitchcock. (*N. t.*)

Miercuri, 5 ianuarie

Ora 00:05

— Ai mâncat de curând? întreabă Doyle. Vrei să mănânci? Poate să bei ceva? Un suc?

— Ai Seven-Up? întreabă bărbatul.

— Hmm, nu știu exact. Pot să mă duc să mă uit dacă vrei.

— Îmi place Seven-Up. Mai ales de la magazinul Seven-Eleven[3]. Șapte e număr prim. Unșpe e și el număr prim.

— Serios? spune Doyle, încercând să-i rețină atenția bărbatului prefăcându-se interesat de un subiect despre care nu știe o iotă.

— Mda. Șapte mai este și un număr norocos. Treișpe e cu ghinion, dar e tot prim. Treișpe e format din patru plus nouă, amândouă numere cu ghinion în Japonia. În japoneză, cuvântul „patru“ seamănă cu „moarte“, iar cuvântul „nouă“ seamănă cu „durere“. Foarte ghinionist. Îs-numere foarte nasoale.

— Și dă-mi voie să ghicesc, spune Doyle cu un entuziasm simulat. Patru și nouă sunt amândouă numere prime, este?

Doyle crede că a nimerit-o când bărbatul chiar își oprește privirea asupra lui mai mult de o secundă. În sfârșit, se gândește el, am stabilit o legătură.

Dar bărbatul întoarce capul într-o parte, de parcă i s-ar adresa unui tovarăș de alături. Arată cu degetul mare spre Doyle și-i spune prietenului imaginar:

— Ai auzit? Cică patru și nouă sunt numere prime. Îți vine să crezi așa ceva? Hm!

Doyle se simte imediat ridiculizat. Iisuse, cum de-l las pe tipul ăsta să mă facă să mă simt ca un rahat?

— Deci… nu sunt prime? întreabă el.

— Hm! Nu sunt prime, auzi. Sigur că nu. Sunt pătrate. Niciun număr nu poate fi și pătratul unui număr și prim în același timp, dar poate fi pătratul unui număr prim. Patru și nouă sunt pătratele unor numere prime.

Deja, lui Doyle îi vâjâie capul, și începe să aibă senzația că se îndepărtează mult de la subiect. Plus că îl face să se simtă ca repetentul clasei.

— Uite ce zic eu, propune el. Hai să facem o înțelegere. Tu îmi spui cum te cheamă, iar eu mă duc să-ți aduc un Seven-Up. Ce zici?

Însă el nu zice nimic, iar iritarea lui Doyle crește și mai mult.

— Trebuie să-ți zic cumva, explică el. Dacă nu-mi spui numele tău adevărat, va trebui să-ți găsesc o poreclă. Te deranjează?

Bărbatul nu este interesat. Nu pare să asculte. Pare să fie cu mintea în altă parte.

— Ce zici de Rainman[4]?

Sugestia îi aparține lui Schneider, care lâncezește la biroul lui, dincolo de sala agenților. Este un bărbat mare, pătrățos, cu un cap la fel de pătrățos și un păr de un cenușiu oțelit, tuns scurt. Schneider pare genul de polițist care mai întâi îi rupe oasele unui suspect și apoi îi pune întrebări. Nici lui Doyle nu-i iartă nimic, și nu face un secret din asta. Animozitatea a existat încă de când Doyle a intrat în Secția a Opta, iar Doyle și-a pierdut de mult speranța să mai aplaneze conflictul.

Schneider nu se lasă:

— Ar trebui să-l duci în Atlantic City. Să-l pui să numere

cărțile de joc în cazinouri. La cât se pricepe el la numere și cu norocul tău de a ieși basma curată, îi usuci p-ăia.

Nu e nicio noutate pentru Doyle, Schneider nu e genul care să rateze o ocazie de a arunca o umbră asupra trecutului său. Dar Doyle speră că, deși Schneider nu se satură niciodată, se vor sătura alții și, până la urmă, cineva o să-i spună să-și țină dracu' gura. Între timp, Doyle nu trebuie decât să se ferească de necazuri — lucru care, din nefericire, nu-i reușește prea bine.

Știe însă ce a descoperit că dă rezultate mai bune când vine vorba de Schneider, și anume să-i ignore înțepăturile. Pe de altă parte, suspectul lui Doyle și-a format deja o părere și e mai puțin dispus să o țină secretă. Se apleacă spre Doyle și-i spune pe un ton conspirativ:

— Nu-mi place de el. E rău. Și seamănă cu Spongebob Pantaloni Pătrați.

Doyle nu-și poate reține un hohot zgomotos și se uită la Schneider, care pare să-și dea seama că este ținta unei glume și mormăie ceva furios ca pentru sine.

Doyle își îndreaptă din nou atenția spre străinul așezat de cealaltă parte a biroului. Începe să-i placă tipul.

Dar probabil nu așa trebuie să se poarte cu cineva care e posibil să-și fi spintecat propria mamă.

Ora 00:06

Nu se aștepta să întâlnească pe cineva pe hol la ora asta din noapte. Și cu siguranță, nu se aștepta să găsească pe cineva chiar în fața ușii apartamentului ei. Ca și când se pregătea să bată.

Sau ca și când ar fi ascultat.

Se întreabă de cât timp stă acolo. Cât a auzit.

— *Cine naiba e ăsta?*

Vocea se aude așa de tare la ureche, încât Erin se întreabă dacă o aude și vizitatorul ei. Își trece mâna prin păr ca să

ascundă casca.

— Domnule Wiseman! exclamă ea surprinsă, răspunzând în același timp la întrebare.

Domnul Wiseman are vreo șaizeci de ani. Scund, slab și ușor cocârjat. Parcă în semn de scuze pentru absența părului din cap, sprâncenele lui au înflorit, formând un soi de streașină stufoasă, lucioasă și cenușie. Locuiește în apartamentul învecinat, pare-se cu fiul lui, Leonard, deși Erin nu l-a văzut și nu l-a auzit niciodată pe cel din urmă. Din cât spune domnul Wiseman senior — și nu este foarte sigură de acest detaliu, pentru că niciodată nu-i ascultă poveștile așa cum trebuie —, acum vreo douăzeci de ani fiul lui a fost călcat de o mașină, ceea ce i-a fracturat coloana vertebrală. Condamnat să trăiască de atunci într-un scaun cu rotile, refuză să iasă din apartament, bazându-se pe tatăl lui în toate privințele.

Când Erin s-a mutat aici cu numai vreo lună în urmă, domnul Wiseman a fost primul care i-a bătut la ușă s-o salute. De atunci, a stat de vorbă cu el de mai multe ori pe hol. În general lucruri obișnuite, dar în ciuda propriilor lui greutăți în familie, întotdeauna a părut ciudat de preocupat de binele ei.

— Îmi pare rău, spune el. Nu am vrut să te sperii. Dar... am auzit zgomote.

Are o voce blândă și îngrijorată, ceea ce nu trece neobservat, căci la microfon se aude:

— *Super. Un samaritean. Spune-i nemernicului ăstuia de evreu să dispară.*

Îi vine să-l ia la rost. Îi vine să-și apropie broșa de față și să urle la ea. O oprește doar conștiința faptului că ar părea nebună.

— Zgomote? întreabă ea, pentru că nu are pregătit un răspuns mai bun. Își frământă mintea după o explicație câtuși de puțin convingătoare.

Wiseman lungește gâtul să se uite pe lângă ea în

apartament. Erin încearcă să se poarte firesc în timp ce pășește spre el și aproape că închide ușa în urma ei.

— Da, spune Wiseman. Zgomote. Plânsete. Și țipete.

— *Spune-i băgăciosului ăstuia să nu-și mai bage cârma în treburile tale.*

— Poate o fi fost televizorul? E adevărat că l-am dat puțin cam tare în seara asta. Îmi pare rău dacă…

— Nu. Nu era televizorul. Era vocea ta, Erin. Țipai și erai foarte supărată. Voiam doar să verific dacă e totul în regulă.

— Sigur, Samuel. E totul în regulă. Nu sunt probleme.

— *Samuel? Te tutuiești cu jidanul ăsta? Iisuse. După cum spuneam, Erin, trebuie să-i spui jidovului să plimbe ursu'.*

Veninul rasistului o îngrețoșează. Îl urăște chiar mai mult decât înainte, dacă este posibil. Bănuiește că trebuie să fie și homofob. Probabil că e anti orice. Se îndoiește că a mai existat vreodată pe lumea asta o ființă mai detestabilă.

Wiseman continuă să o privească în așteptarea unor răspunsuri.

— Deci… ce era cu țipetele?

Se chinuie să găsească un răspuns. Vocea din urechea ei face să-i fie și mai greu să se concentreze.

— *Tocmai mi-a venit o idee, Erin. Exact! Tipul ăsta! Poate fi el victima ta.*

— Poftim?

Șocul cauzat de sugestie o forțează să rostească acest cuvânt. Wiseman clipește nedumerit la ea și e clar că se întreabă cum e posibil să nu-i fi auzit întrebarea. Apoi mijește ochii, care aproape că-i dispar când sprâncenele stufoase i se înghesuie una într-alta.

— Ai pățit ceva, Erin? E cineva… Dă din cap spre ușa din spatele ei, apoi coboară glasul: Ai dat de vreun necaz?

Necaz? Am dat de necaz? În afară de faptul că mi-a fost răpit copilul și că sunt pe cale să comit o crimă, ce alte greutăți

aș mai putea avea?

— S-a prins, Erin, că e ceva la mijloc. Scapă de el. Nici măcar nu trebuie să ieși din clădire. Ai putea termina aici și acum.

Erin încearcă să râdă. Încearcă să ia în râs aceste scenarii pe care i le lansează din toate direcțiile. Dar tot ce îi scapă printre buze este un hămăit lipsit de haz.

— Nu, spune ea. Nici vorbă. Uite, dacă ții neapărat să știi, m-am certat cu fostul. La telefon. Discuția s-a… aprins puțin.

Wiseman o privește, iar privirea lui este încărcată de suspiciune.

— Nu te crede, Erin. Ce mai aștepți? Omoară-l pe evreul ăsta nenorocit.

— S-a aprins? spune Wiseman. Mai degrabă aș spune că s-a dezlănțuit iadul.

Erin ridică ușor din umeri și schițează un zâmbet.

— Ce pot să spun? N-am ales bărbatul potrivit.

Wiseman aprobă din cap cu înțelepciune.

— Se mai întâmplă. Eu am fost norocos. Esther a mea mi-a fost alături patruzeci de ani înainte să moară. Pot să te ajut cu ceva?

— Mda. Pregătește-te să te duci în iad după cățeaua aia moartă de nevastă-ta, Samuel.

Ține-ți gura, se gândește Erin. Închide dracului gura, jeg dezgustător ce ești.

— Nu. Mulțumesc, dar am nevoie de puțină liniște, înțelegi?

Wiseman aprobă din cap, dar Erin își dă seama că nu este pe deplin convins. Nu s-a clintit din loc, așteaptă următoarea ei mutare. Iar Erin nu-și dă seama care ar trebui să fie aceea.

— Ieși pe undeva? întreabă el.

— Dacă ies? spune ea, dar cum ar putea nega? Iese din apartament cu haina pe ea, pentru numele lui Dumnezeu. Ăă, da. Un pic.

— E prea băgăcios, Erin. Fă-i felul imediat.

— La ora asta? spuse Wiseman. Încearcă să se uite din nou peste umărul ei. Ești sigură…

Erin duce mâna la spate și pune mâna pe clanță. Trage ușa bine și o închide în urma ei. Wiseman se uită iar la ea, parcă zicând din priviri: *Zi-mi adevărul, Erin. Dacă ai necazuri, pot să te ajut.*

Dar nu mă poți ajuta, Samuel. Nimeni nu mă poate ajuta. Nu pot să evit ce mă pregătesc să fac.

Erin își bagă mâinile în buzunare. Tresare ușor când degetele mâinii drepte ating cuțitul.

— Da, spune ea. Mă întâlnesc cu niște prieteni. Tocmai au sosit în oraș.

— Erin, tu știi cât e ceasul? E trecut de miezul nopții.

Erin ridică iarăși din umeri. Parcă ar spune: *Ce mare lucru? De ce n-ar trebui să iasă o femeie după miezul nopții?*

— Trebuia să mă întâlnesc cu ei mai devreme. Să luăm cina. Dar apoi… mă rog, atunci a început povestea cu fostul. Așa că… așa că mă duc după ei la un club.

— Un club, repetă el, dar pe un ton mult mai neutru. O privește din cap până în picioare, și Erin știe că se gândește că nu e îmbrăcată tocmai adecvat pentru o petrecere.

— N-am avut mult timp să mă pregătesc, explică ea. Iar dacă nu plec acum, nu-i mai văd mult timp de aici înainte. Așa că scuză-mă…

Dă să treacă pe lângă Wiseman, în drum spre scări.

— Erin, spune Wiseman. Nu uiți nimic?

Erin se oprește. De ce mă tot întreabă lumea dacă nu uit nimic? Ce naiba ar mai putea fi de data asta?

Se întoarce spre Wiseman. Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Copilul? spune el. Acum glasul i-a devenit serios.

— *Eeeh. Ți-am spus Erin. Jidanul nu se lasă cu una, cu două. Urmează-mi sfatul spre binele tău. Spre binele Georgiei. De ce să-ți complici existența și mai mult de atât?*

Erin încearcă să nu-l asculte, dar constată că degetele i se strâng în jurul plăselelor cuțitului.

— Poftim? face ea. Ah! Râde. Nu, e în regulă. E cu o bonă.

Wiseman se apropie cu un pas. Erin strânge mai tare cuțitul. Oare ar fi chiar așa de greu? N-aș putea să scot cuțitul ăsta și să-l înfig în el? Toate întrebările astea, toată suspiciunea lui. Le-aș putea pune capăt cu o mișcare rapidă. Aș putea-o recupera pe Georgia.

Wiseman arată spre ușă.

— O bonă? În apartamentul tău?

Erin încearcă să se gândească. De fiecare dată când ea dă un răspuns, Wiseman mai găsește și altceva de întrebat. Minciunile se înmulțesc. O să mă prindă. O să spun ceva ce nu se potrivește cu ce am zis înainte și atunci o să-și dea seama. Te rog, nu face asta, Samuel. Te rog, nu mă obliga să te omor.

— *Dă-i, dă-i, dă-i!*

Parcă ar ști la ce mă gândesc. Nu numai că vede și aude ce văd și aud eu, dar îmi și citește gândurile. Știe că mă afund.

— Ăă, nu, spune ea. O altă prietenă. Are grijă de Georgia la ea acasă.

— Stă cu ea? Peste noapte?

Erin își dă seama că nu-i vine să creadă. Și de ce nu s-ar mira? Georgia are șase luni. Cine naiba își lasă copilul de șase luni să doarmă peste noapte la altcineva? Ce poveste cretină inventezi tu aici, Erin?

— Știu, spune ea. Pare o nebunie, nu? Dar Lois mi-e prietenă foarte apropiată și are și ea copii mici. Georgia n-o să pățească nimic. În mod normal nu aș face așa ceva, dar după cum am spus, e singura mea șansă să-mi văd prietenii. Îi vine încă o idee — un mod de a mai lega ițele acestei povești. Sigur, fostul meu nu e de aceeași părere. De-aia ne-am certat. După părerea lui, ar trebui să-mi petrec douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână cu Georgia, deși el a ieșit definitiv

din viața ei, nesimțitul.

E mulțumită. Este în mod special mândră de felul în care a introdus un substrat care avertizează: *Numai un mare ticălos m-ar acuza că sunt o mamă rea*.

Dar pe Wiseman pare să-l preocupe altceva. Se apropie și mai mult de Erin. Este periculos de aproape. La o lungime de mai puțin de un braț. La o împunsătură de pumnal.

— Cine este Lois? N-ai pomenit niciodată nimic de ea. De fapt, parcă ai spus că nici nu ai prieteni adevărați în New York.

Te rog, Samuel. Nu face asta. Nu îmi forța mâna. Nu-mi oferi un pretext.

Simte cum mușchii brațului i se încordează. E gata să scoată cuțitul. Gata să meargă până la capăt. O împunsătură scurtă. De atât ar fi nevoie ca s-o recupereze pe Georgia.

— *Haide!*

— Ăăă… așa am spus? Ah, da. Mă refeream la Manhattan. Lois locuiește în Staten Island. Asta am vrut să spun.

Atunci, totul pare să încremenească. Wiseman și Erin se privesc unul pe altul, fără să se miște, abia respirând.

Știe, se gândește Erin. Simte că e ceva putred aici. O să ia măsuri. Are de gând să se întoarcă în apartamentul lui și să sune la poliție. Nu-l pot lăsa să facă așa ceva. Nu-l pot lăsa să pună în pericol viața Georgiei.

Brațul ei drept începe să se miște, parcă din proprie voință. Erin nu se poate opune. Brațul i se îndoaie din cot. Mâna îi iese din buzunar, strângând cuțitul. Cuțitul cu lama de treisprezece centimetri și cu tăișul serat. Cuțitul care face diferența dintre a o avea pe Georgia și a nu o avea. Vine, vine…

— *Acum, Erin! Acum!*

Și apoi se oprește. Se oprește, pentru că Wiseman a prins-o de braț. Nu în încercarea de a se apăra — nu are idee ce pericol iminent îl pândește —, ci cu bunăvoință și căldură. Este o atingere prietenească.

— Știi, spune el, că poți conta oricând pe mine, nu? Dacă vrei vreodată să am grijă de Georgia câteva ore. Mă descurc destul de bine cu copiii.

— Ha! Sunt convinsă, pervers bătrân.

Erin coboară privirea în podea. Nu-l mai poate privi pe Wiseman în ochi. Of, Dumnezeule mare, se gândește ea. Ce fac? Chiar aveam de gând să-i iau viața acestui om nevinovat și altruist?

Erin vrea să răspundă. Vrea să-i spună totul lui Wiseman. Îi vine să plângă și să-i spună de ce necaz a dat și să-l implore s-o ajute.

Și singura cale de a se abține să facă acest lucru e să plece naibii de aici.

— Trebuie să plec, mormăie ea, cu ochii încă în podea.

Se întoarce și se retrage. Fuge spre scări și coboară cât de repede poate, fără să se uite o clipă în urmă. Nu vrea să vadă expresia de pe chipul lui Wiseman. Nu are atâta curaj încât să privească în ochii vecinului mărinimos care era gata să devină mielul ei de sacrificiu.

Dacă aș fi în stare să-i fac asta lui Samuel, se gândește ea, dacă m-aș putea gândi să fac rău unui suflet blând ca el...

...atunci ce aș fi în stare să-i fac unui necunoscut?

Ora 00:12

Ei privesc de la distanță.

Doyle e la biroul lui LeBlanc. Aplecat, vorbește cu LeBlanc pe un ton scăzut. Au amândoi privirile ațintite asupra bărbatului care a mărturisit o crimă și nimic mai mult. Suspectul anonim stă lângă dozatorul de apă, se uită pieziș în paharul din carton și mormăie.

— Și tu ce crezi? întreabă LeBlanc.

Doyle forează adânc prin cunoștințele și experiența lui întru ale comportamentului uman și conchide:

— Cred că este un pic… special.

LeBlanc încuviințează din cap.

— Special în sensul bun sau în sensul rău? Crezi că poate fi un criminal?

— Cine știe? spune Doyle, în timp ce-l studiază pe bărbat cum își scufundă degetul arătător în paharul cu apă și apoi îl rotește. În felul ăsta, nu. Dar nu am forțat nota. Ori de câte ori se apropie de limită, simt că trebuie să bat în retragere. Nu știu de ce e în stare dacă apăs într-adevăr butonul de țicneală și nu sunt convins că vreau să aflu.

— L-ai identificat deja?

— Nț. Tipul nu zice nimic, doar că i-a făcut felul maică-sii. Nu am nici victimă, nici loc al crimei, nici martori. Nici măcar nu-mi spune cum sau de ce s-a întâmplat. Ce naiba ar trebui să fac în cazul ăsta?

— Ai putea să încerci metoda telepatică vulcaniană.

Doyle întoarce privirea spre LeBlanc.

— Poftim?

— Știi tu. Ca Spock[5]. Îi pui degetele pe tărtăcuță și-i asculți gândurile.

— Mersi, Tommy. Îmi ești de mare ajutor. Acum înțeleg cum ai ajuns detectiv. În afară de asta, nu sunt sigur că vreau să fac o plimbare prin creierul tipului ăstuia. Se poate să nu mai găsesc ieșirea.

LeBlanc se uită la ceas.

— Se apropie finalul turei. Ce planuri ai?

Lângă dozatorul de apă, bărbatul stă acum în genunchi și încearcă să se uite prin duza aparatului. Doyle nu-și poate reține un zâmbet. Simte că îi despart un milion de kilometri, dar, cu timpul, ar putea construi un pod peste această prăpastie. Ar putea stabili o legătură. A mai fost odată un tip: nu avea aceleași probleme psihice, dar era și el o provocare, în felul lui neobișnuit. Un tip pe nume Gonzo…

Doyle clatină din cap.

— Va trebui să arunc pisica moartă în curtea altcuiva. A cuiva care știe cum să discute cu asemenea oameni.

— Cine? Serviciul de psihiatrie? Nu-i scoți pe ăia din casă la ora asta.

— Știu, spune Doyle.

Are sentimentul unui eșec când pleacă de lângă biroul lui LeBlanc și pornește spre dozator, unde criminalul declarat meșterește la robinet. Lui Doyle i se pare așa de inofensiv, ca un copil. E greu să ți-l închipui făcând moarte de om dintr-o pornire criminală. Dar Doyle știe prea bine că aparențele pot fi înșelătoare.

— Salut! spune el. Cum merge treaba?

Bărbatul se ridică de pe podea și întinde paharul de carton.

— Bei chestia asta? Are un gust ciudat.

— Haide, spune Doyle.

Dă din cap spre hol, apoi pornește în direcția aceea. Bărbatul lasă paharul și îl urmează.

— Unde mergem?

— Jos. Te las acolo până găsim pe cineva care să stea de vorbă cu tine.

— De ce nu pot să vorbesc cu tine?

— Am vorbit. Nu vrei să-mi spui nimic. Încă nu știu nici măcar cum te cheamă.

Încep să coboare scările, unul lângă altul. Doyle observă expresia de îngrijorare de pe fața bărbatului. Vede că începe să aibă spasme musculare și să-și lovească degetele unele de altele. Lui Doyle îi pare rău pentru el, dar are de ales?

Ajung la baza scărilor. Bărbatul se oprește șovăielnic la ultima treaptă.

— Haide, spune Doyle. Nu mai avem mult.

— Albert, spune bărbatul.

— Poftim?

— Albert. Poți să-mi spui Albert.

Doyle se luminează la față. Gata? A dat lovitura?

— Te cheamă Albert?

— Nu.

Rahat.

— Și… de ce ai ales numele ăsta?

— Einstein. Îmi place Albert Einstein. Se pricepea la numere.

Doyle oftează. Nu este lovitura la care spera. E un nume, ce-i drept, dar nu e numele tipului. Nu-i de ajuns.

— Hai să mergem, Albert.

Îl conduce la recepție. Întrucât a început tura de noapte a polițiștilor, Marcus Wilson a plecat acasă și a fost înlocuit de un sergent masiv, rotofei la față, pe nume Costello. În multe privințe, seamănă cu tizul lui, actorul de comedie Lou Costello, dar, din nefericire, asemănarea aceasta nu vizează și simțul umorului. Acest Costello este la fel de amuzant ca o criză de hemoroizi.

— Cu ce te lauzi, Doyle?

— Tipul zice c-a omorât-o pe maică-sa.

Costello îl măsoară pe Albert din cap până în picioare, apoi își îndreaptă din nou atenția către Doyle.

— Și așa e?

— Nu știu. Nu mai scot nimic altceva de la el.

Costello îl scrutează cu privirea pe Doyle într-un fel care sugerează că nu-i tocmai impresionat de abilitățile lui de interogator.

— Și vrei să-l pui la păstrare sau nu?

Doyle clatină din cap.

— Nu încă. Am nevoie de ajutor. De cineva care poate să stabilească o legătură cu el. O să fac un raport și o să cer să vină un expert mâine la prima oră. Între timp, va trebui să-l punem la gheață. Vrei să te ocupi tu de asta, sergent?

Costello rânjește. De parcă ar crede că se cere foarte mult de la el.

Bărbatul autointitulat Albert se apleacă spre Doyle și șoptește.

— El a stricat bomboanele.

— Poftim? întreabă Doyle.

— Bomboanele. A mâncat câteva. Una albastră, una roșie și una galbenă. S-a zis cu numerele prime.

— Poftim? intervine Costello.

— Nimic, sergent, spune Doyle.

Costello privește disprețuitor. Se scurg câteva secunde până binevoiește a întoarce capul și a striga peste umăr:

— Presley. Treci încoa'!

Albert i se adresează iarăși lui Doyle:

— Elvis Presley. *Jailhouse Rock*.

Doyle schițează un zâmbet, dar Costello îl mai săgetează o dată cu privirea. Doyle îi întoarce o privire inocentă, dar se simte cam ca un școlar ștrengar.

Un polițist apare din biroul din spate, cu o firimitură pe bărbie.

— Mai avem un musafir în noaptea asta, spune Costello. Du-l în apartamentul prezidențial. Și nu uita să-i prinzi cearșaful sub saltea și să-i pui o bomboană de ciocolată pe pernă.

Presley îi face semn lui Albert.

— Bun. Hai, prietene.

Albert rămâne pe loc.

— Of, Doamne, spune el.

— Ce aștepți? Hai s-o luăm din loc, spune Presley.

— Of, Doamne, spune Albert din nou.

Doyle se uită la bărbatul de lângă el. Vede cum îl cuprinde din nou agitația. N-o să iasă bine.

În mod evident, Presley nu e genul răbdător. Renunță numaidecât la invitația călduroasă și se apropie de Albert.

Albert se ghemuiește, încercând să devină o țintă cât de mică posibil.

— Nouă-unu-unu. One for the money. I'm all shook up.[6] *Whole Lotta Shakin' Goin'On.* [7] E nasol, e nasol.

Înainte ca Presley să transforme această situație într-o confruntare, ceea ce nu trebuia să se întâmple, Doyle întinde palma, oprind înaintarea polițistului.

— Lasă. Îl duc eu. Bine?

Presley îi cere din priviri un sfat sergentului, care, la rândul lui, ridică indiferent din umeri. Presley se dă la o parte și face un gest amplu cu brațele, vrând parcă să spună: „Chiar te rog".

— Haide, Albert, spune Doyle. E în regulă. N-ai de ce să-ți faci griji aici. Vin cu tine, bine?

Albert își lovește iar degetele unele de altele. Privirea îi țâșnește prin încăpere, de parcă ar fi un animal speriat căutând disperat o cale de scăpare.

— E în regulă, spune Doyle. Haide. Vino cu mine.

Îl prinde pe Albert de cot. Îl conduce ușor spre o scară ce duce în măruntaiele clădirii.

Albert merge șovăielnic, târșâind picioarele, iar Doyle simte că pe Presley începe să-l irite mersul lui ca de melc. Dar nu va permite ca Albert să fie intimidat și să-și piardă astfel din nou echilibrul fragil.

Încep să coboare treptele de piatră. Neliniștea lui Albert este palpabilă.

— *Green Mile*[8], spune el. *Dead Man Walking*[9]

— Nu, spune Doyle. Nici vorbă de așa ceva. Îți găsim doar un loc peste noapte. Un loc în care să fii în siguranță. Mâine te scoatem iar și aducem pe cineva să stea de vorbă cu tine.

Ajung la baza scărilor. Un coridor se întinde înaintea lor, vopsit într-o nuanță posomorâtă de gri. Lumina este fluorescentă, iar unul dintre neoanele din tavan tot filează. De o parte și de alta a coridorului se găsesc fioroasele bare ale

celulelor. Deși Doyle a avut o noapte liniștită, aici este un veritabil club monden. Cineva cântă *Danny Boy*; un altul îi spune să-și țină dracu' pliscu'; un altul râgâie, un bețiv îi explică oricui are urechi să audă că odată a întâlnit-o pe regina Angliei în Times Square.

Și miroase aici. A vomă, alcool, urină. Și, dincolo de toate acestea, miroase a degradare, a suferință umană și a umezeală. Nu este un loc agreabil. Este vechi și a văzut prea multe. Nici detergentul și nici măcar un alt strat de vopsea gri-cuirasat nu pot însenina atmosfera de aici.

Albert nu vrea să meargă mai departe, iar Doyle nu-l poate condamna. Însă Presley nu pare să încerce asemenea sentimente de compasiune.

— Hai, prietene, că n-am toată noaptea la dispoziție.

Albert tremură vizibil. Se uită în josul coridorului, deschide și închide gura, clatină din cap și, de frică, are ochii cât cepele.

Doyle încearcă să-și spună că așa e cel mai bine. Este un suspect, ce naiba. Zice că și-a omorât propria mamă. Ar trebui să-ți fie milă de unul ca ăsta? Ar trebui să-l tratezi ca pe un caz special, doar pentru că lui îi funcționează puțin diferit creierul? Mulți criminali au câte un contact prost. De ce ar fi tipul ăsta un caz caritabil? Bagă-l la zdup, Doyle. Bagă-l la zdup, fă raportul și lasă-i pe cei din tura de dimineață să-și bată capul cu el.

Presley pare să gândească la fel. Numai că el este mai dornic să-și pună gândurile în practică. Îl apucă pe Albert de braț.

Și acela este punctul de aprindere.

Asta îl face pe Albert să se răsucească asemenea unui derviș, țipând și plesnindu-l pe Presley. Atacul lui turbat îl face pe polițist să se dea înapoi. Îl face să cadă la podea, după care Albert aterizează peste el, țipând și lovind încă.

Doyle se repede la Albert. Îl cuprinde cu brațele din spate și-l smulge de pe Presley. Doyle se dezechilibrează și cade și el la

podea, trăgându-l și pe Albert după el. Câțiva metri mai încolo, Presley se ridică, cu o privire ucigătoare.

— Nenorocitu' dracu', spune el. Se apropie de Albert. Îi trage un șut zdravăn în stomac și-și duce mâna la centură. Spray cu piper.

— Nu! strigă Doyle. Îi dă drumul lui Albert și sare în picioare, apoi se năpustește spre Presley, obligându-l să se dea înapoi, până când se lovește de perete.

— Ce dracu' faci, Doyle? E nebun. Uită-te și tu la zănaticu' ăsta.

Doyle urmărește privirea lui Presley. Dar el nu vede ce vede Presley. El nu vede un nebun dezlănțuit, plin de ură și violență, dornic să distrugă.

El vede un om care s-a făcut mic de frică, un om speriat, ghemuit, care se ține strâns cu mâinile de cap, care suspină, tremură, se leagănă și mormăie în surdină.

Doyle se duce la el. Îngenunchează. Pune ușor mâna pe umărul lui Albert.

— Liniștește-te, spune el. Nu s-a întâmplat nimic. Nu te băgăm în celulă, bine?

Continuă să vorbească. Spune cuvinte liniștitoare, mângâietoare, care speră că-și vor croi drum spre acest om care face tot posibilul să se izoleze de lume. Un om care, în momentele lui cele mai bune, se chinuie să se împace cu lumea aceasta deconcertantă.

Și acum ce e de făcut? se gândește Doyle.

Acum ce mă fac cu el?

Ora 00:40

Erin nu se simte în siguranță.

A venit aici din Brookville, Pennsylvania, unde a lucrat ca director de salarizare la o fabrică de cherestea. Acolo l-a cunoscut pe Clark Vogel, care lucra la departamentul de export

al firmei. S-a îndrăgostit pe loc de el. A încercat s-o facă pe inabordabila, pentru că așa fusese educată, dar dorința o învinsese. A cedat tentației, iar în șase luni erau căsătoriți.

Copilul nu a venit așa de repede.

Au încercat doi ani și jumătate. Și-au spus că încercarea în sine era plăcută, iar la început așa a și fost. La început, credeau că este normal să aștepte răbdători miracolul concepției. Dar perioada s-a prelungit, însă nu și credința lor. Plăcerea a început să fie înlăturată de temeri, de îndoieli și de stres. Pentru Erin, cel puțin, a devenit o corvoadă să facă dragoste. A devenit mijlocul pentru atingerea unui scop — o procedură esențială, dar aproape plictisitoare, pe care trebuia s-o îndure de dragul a ceea ce-și dorea cu adevărat. Desigur, Clark simțea acest lucru. Oricât s-ar fi străduit ea să producă toate sunetele și gesturile adecvate, lui Erin îi era clar că el îi simțea detașarea și disconfortul. Încet dar sigur, a simțit cum el își pierdea interesul, de parcă un buton ar fi redus treptat intensitatea, până când nu a mai rămas decât un amurg rece de iarnă.

Erin nu putea accepta așa ceva. Dorința ei de a avea un copil a devenit o nevoie și apoi o misiune. Trebuia să recurgă la fiecare truc din manual — dintre care unele i s-ar fi părut de neconceput cu ceva timp în urmă — ca să-l păstreze în permanență dornic și la dispoziția ei. Acum știe cât de egoistă a fost, dar la vremea aceea nu te puteai înțelege cu ea. Copilul era totul, iar faptul că acesta părea tot mai departe făcea din el un scop și mai dezirabil.

Atitudinea ei era aproape contraproductivă. Clark nu a rămas imun la suferința de a fi căpătat un statut secundar. Când nu făceau sex, se certau cu furie sau nu vorbeau deloc. Dăduse în patima băuturii și, sincer, Erin se bucura, pentru că așa era mai simplu să profite de el în pat. Dar fisurile din căsnicia lor se adânceau, iar temelia se prăbușea. Știa că la orizont se profila finalul scurtei vieți a mariajului lor, iar

tristețea acestei constatări era nemărginită.

Și atunci a sosit copilul.

Georgia.

Și-a calculat la perfecție momentul apariției sale în pântecele mamei. Nicicând nu s-a scris o scenă de suspans mai reușită. Cu mâinile ei micuțe, abia formate, a prins strâns relația aceea și a tras-o din prăpastie.

Erin s-a transformat. Frica și irascibilitatea ei au dispărut. I-a cerut iertare lui Clark. I-a explicat că, în purtarea ei irațională, își pierduse controlul. L-a implorat să o ia de la capăt și a încercat din răsputeri să redevină soția iubitoare de odinioară. Totul a revenit la normal.

Pentru o vreme.

Când a sosit pe lume Georgia, Erin a găsit un nou punct focal al iubirii ei. Era cea mai bună mamă. Clark, pe de altă parte, a fost din nou dat uitării. A devenit o prezență inconsistentă pe fundal. Când își amintește din nou de vremurile acelea, Erin își dă seama cât de urât s-a purtat cu el. Iar când căsnicia a sucombat în cele din urmă în fața putregaiului care se infiltrase perfid în structura ei și s-a prăbușit împrejurul lor, Erin nu s-a mirat. Nici măcar nu s-a întristat prea mult. Avea copilul, și asta era de ajuns.

Mutarea la New York trebuia să fie un nou început. Nu știa prea multe despre oraș, decât că era foarte diferit de stilul ei de viață actual, și exact asta îi trebuia. Ceva diferit. Ceva nou. O cale de scăpare.

Dar acum îi este frică, și nu numai pentru ce s-a întâmplat cu Georgia. A auzit de nenumărate ori că New Yorkul este acum unul dintre cele mai sigure orașe din țară. Că până și această zonă din East Village — mai demult unul dintre cartierele cele mai violente și mai pline de droguri din oraș — a fost supusă.

Dar…

Asta adaugă toți. Un „dar“ cât casa de mare.

Dar ai grijă ce faci, unde te duci și la ce oră, se spune. Nu lăsa senzația că ești o țintă ușoară, te sfătuiesc. Privește cu atenție de jur împrejur, te avertizează lumea.

O fată nu se simte prea în siguranță astfel.

Erin trece pe lângă un grup de trei bărbați hispanici care ies dintr-un bar de pe Avenue C — pe care ei, probabil, îl numesc Losaida Avenue, numele fiind o adaptare latino de la „Lower East Side". Bărbații rânjesc la ea, îi fac semne și aluzii indecente. Dar ea își menține privirea fixată asupra clădirilor înalte care se prefigurează înainte, cu bărbia ridicată, cu o atitudine semeață, curajoasă, de om care cunoaște viața de cartier.

Când vocile cherchelite se pierd în depărtare, scoate un oftat de ușurare. Și apoi râde.

Râde, pentru că tocmai și-a dat seama de unde pândește pericolul pe aceste străzi. De aici, dinăuntrul ei. Ea e cea înarmată. Ea e cea care caută o victimă. Ea e cea care promite moartea oricui îi apare în față. Și numai când devine conștientă de acest lucru, simte că e momentul să părăsească acest bulevard lat, întins, cu luminile, mașinile și oamenii care îl populează. Este timpul să devină invizibilă, o umbră printre umbre.

Face la stânga pe lângă următorul bloc, o ia pe o stradă laterală, la doar câteva blocuri distanță de proiectele Stuyvesant. Aici nu sunt baruri. Nici cluburi de noapte. Cei mai mulți oameni nu au niciun motiv să se aventureze până aici. Este mult mai întuneric, iar acea absență a luminii face locul să pară mai rece. Gerurile aspre nu s-au abătut încă asupra orașului, dar, când privește spre tunelul de întuneric de dinaintea ei, se cutremură.

Dar merge mai departe. Inspiră adânc aerul rece și pornește la drum.

Poate, se gândește ea, cineva o să încerce să mă atace. O să

se năpustească asupra mea din pragul unei uși sau din spatele unui tomberon. O să sară la mine, o să încerce să mă atingă și așa îmi va oferi o scuză. O să-mi dea un motiv să-l ucid — ceva de care să mă pot folosi ca să-mi spun mie însămi că a fost o acțiune justificată. M-a atacat, l-am ucis în legitimă apărare și cu asta, basta. Dacă s-ar întâmpla așa, aș putea să mă suport pe mine însămi. Nu m-aș simți vinovată de fiecare dată când mă voi uita în ochii copilului meu.

— *Bună alegere, Erin,* îi spune vocea. *E întuneric aici. Pustiu. Nu o să vadă nimeni ce faci. Ai stofă de mare ucigaș.*

Nu vrea să audă asta. Nu vrea să i se spună în ce vânător lipsit de sentimente se transformă. Fac lucrul ăsta pentru că trebuie, se gândește, nu pentru că vreau. E o diferență. O diferență uriașă.

Și atunci devine conștientă de o prezență. Vizavi. Un zăngănit metalic, urmat de glasul unui bărbat care cântă în falset. Se oprește și se căznește să vadă în întuneric.

Din umbra unui copac, apare. E un vagabond. Pare masiv și solid, cu nenumăratele straturi de haine pe care le poartă. Împinge înainte un cărucior de cumpărături încărcat cu tot felul de prostii.

Erin se uită în susul și-n josul străzii după martori. Nu e nimeni care să vadă. Coboară de pe bordură. Pornește spre el. Bărbatul continuă să meargă târșâit, cu un picior mai țeapăn decât celălalt. În timp ce se apropie, Erin își dă seama că bărbatul cântă *Camptown Races*:

„Pun rămășag pe un căluț cu coada retezată, cineva să parieze pe sur[10]“.

Bărbatul o remarcă doar când urcă pe trotuar. Nu mai merge și nu mai cântă. Se uită doar cu ochii larg deschiși la această siluetă care se apropie de el din beznă.

Când ajunge la câțiva metri de bărbat, reușește să-l vadă mai bine. Este de culoare și are vreo șaizeci de ani. Are tenul

ridat și granulat, ca pielea veche. Are un smoc de păr alb pe bărbie și poartă șapcă. Haina lui voluminoasă este legată cu un cablu TV, iar capetele tocite lasă la vedere interiorul metalic.

— *Așa da,* spune vocea. *Așa-mi placi. Perfect, Erin. E de-a dreptul perfect.*

Erin stă în continuare și se uită la bărbat, care îi întoarce, la rândul lui, privirea.

— *Ce-ar putea fi mai bine de atât? Nimeni nu îi va simți lipsa. Pe lângă asta, mai scapi străzile de un vagabond. Excepțional, Erin. Îți admir judecata.*

Erin nu rostește niciun cuvânt. Îi vine să spună nu, nu el, și apoi să treacă mai departe. Dar nu poate. Nu poate, pentru că o parte din ea spune da. Dacă trebuie să ucid pe cineva, dacă nu am de ales în privința asta, atunci nu ar trebui să aleg un om care nu are pe nimeni? Pe cineva care nu contribuie cu nimic la societate? Pe cineva care este, de fapt, o pacoste și un parazit pentru acest oraș? Aș putea merge mai departe. Aș putea merge toată noaptea, fără să găsesc un candidat mai nimerit. Nu-i la mintea cocoșului?

Bărbatul deschide gura.

— Pun rămășag pe un căluț cu coada retezată, îi cântă el, dar cu un glas mai scăzut acum. Cineva să parieze pe sur.

— *Camptown Races*, spune ea.

Bărbatul mijește ochii.

— Unii îi zic *Camptown Ladies*.

— Da?

Bărbatul încuviințează.

— După versul: „Doamnele din Camptown cântă acest cântec“.

— Doo-dah. Doo-dah!

Bărbatul dă din nou din cap.

— Știi cântecul?

— Îl știu.

Erin se gândește: De ce fac așa ceva? De ce stau de vorbă cu tipul ăsta?

Dar știe de ce. Știe ce acțiune pornește și ce final va avea, cu siguranță, aceasta.

— Cine ești? o întreabă bărbatul.

— O străină aflată în trecere, răspunde ea.

— Atât că nu treci, ci stai aici, la mine-n prag.

— La tine-n prag?

Bărbatul schițează un gest amplu spre spațiul dimprejurul lui.

— E singura casă pe care o am.

Erin ridică mâna și apasă pe o sonerie imaginară.

— Țâr-țâr!

Bărbatul dă capul pe spate uimit, apoi, treptat, își relaxează iar mușchii gâtului.

— Ce faci aici, fetițo?

Erin ridică din umeri.

— Mă plimb. Mă gândesc. Visez.

— La ce visezi?

— Să-mi recapăt familia.

Știe că e un răspuns surprinzător, și îl privește pe bărbat în timp ce cade puțin pe gânduri.

— E un scop frumos. Familia-i importantă. Cre' că e lucrul cel mai important din lumea asta.

— Tu ai familie?

Bărbatul mai face o pauză, apoi își îndreaptă privirea spre cer. Când coboară iar ochii, Erin ar jura că îi strălucesc.

— Demult. Acu' mult timp.

— Ce s-a întâmplat?

— *Erin, ce naiba faci? Fă-i felu' boschetarului ăstuia mizerabil și hai s-o ștergem dracu' de aici.*

— Am uitat, spune vagabondul, dar este limpede că nu a uitat. Își reia rapid întrebările. Ce faci, fetițo?

— Aveam… aveam nevoie de cineva, răspunde ea. Și atunci ai apărut tu.

— Eu? Nu pot să te ajut. Nu pot s-ajut pe nimeni. Mai bine ai pleca. Lasă-mă cu ale mele.

— Dar dacă eu cred că poți? Dacă îți spun că tu ai putea fi singurul om din lume care mă poate ajuta?

Bărbatul o privește lung, atent.

— Fetițo, nu știu ce te necăjește. Da' știu că sunt ceea ce sunt pentru că nu-s bun de nimic. N-am fost bun cu familia mea și nici ție nu pot să-ți fac niciun bine. Și acu' du-te acasă până nu mă enervez.

Bărbatul pleacă mai departe, cărându-și mulțimea de lucruri importante doar pentru el.

— *Îl ratezi, Erin. Uite cum irosești șansa de a o revedea pe Georgia. Poate singura ta șansă pe ziua de azi.*

— Stai puțin! strigă Erin. Aleargă după bărbat, apoi pune mâna pe căruciorul de cumpărături ca să-l oprească. Bărbatul se oprește și se uită îngrijorat la mâna ei. Erin și-o retrage.

— Vreau să-ți arăt ceva, spune ea. Aproape că i s-a tăiat răsuflarea și nu din pricină că a alergat. Ci din pricina deciziei pe care a luat-o.

— Ce să-mi arăți?

— Îți arăt cum mă poți ajuta.

— Ți-am zis. Nu pot s-ajut pe nimeni.

— Ba da. Ba da, poți. Doar două minute îți cer, nimic mai mult.

Bărbatul o studiază, și lui Erin i se pare că în jurul lor s-a creat o bulă. Acum nu mai sunt decât ei doi pe lume, dezbătând mișcări aducătoare de viață sau de moarte.

— Ești ciudată rău, spune el.

— În ce fel?

— Că-mi ceri mie ajutorul. În mod normal, e invers. Eu le cer oamenilor diverse. Bani, mâncare, ceva de băut. Ceva ce pot

să vând.

— Probabil că ți-e greu.

— E singura viață pe care o cunosc. Dar n-am mai găsit oameni care să-mi ceară mie ceva. Mă simt…

— Cum?

— Deosebit.

Nu, se gândește ea. Nu spune asta. Nu face din povestea asta ceva ce nu este. Nu mă face să mă simt vinovată.

— Atunci poate c-ar trebui să mă ajuți. Poate că e o ocazie pe care n-ar trebui s-o irosești.

— Minunat, Erin. Bună mișcare.

Bărbatul se trage de șomoiogul de barbă albă.

— Două minute? spune el. Cre' că găsesc două minute în programul meu aglomerat. Ce-ai pe suflet, fetițo?

— Nu aici, spune ea. Acolo.

Face un semn cu capul spre clădirea din dreapta ei. Este un bloc uriaș din cărămidă cafenie. Are numai vreo zece etaje, dar ocupă o suprafață mare. Parterul este mai retras, iar etajele superioare se sprijină pe niște coloane mari din cărămidă. Gangurile din spatele acelor coloane sunt învăluite în beznă.

Bărbatul întoarce ușor capul, urmându-i privirea.

— Vrei să merg acolo cu tine? De ce?

— Acolo este. Ce vreau să-ți arăt.

— Așa, Erin. Genial.

Lui Erin, vocea lui i se pare inoportună. Nu o interesează remarcile lui idioate. Vrea doar să termine odată.

Se întreabă dacă vagabondul o s-o refuze. În cazul ăsta, nu știe ce va face în continuare. Deși strada este pustie în acest moment, se simte prea expusă aici, pe trotuar, ca să poată face ce are de făcut.

Dar bărbatul cedează.

— Arată-mi, spune el, pur și simplu. Și în timp ce începe să-și împingă căruciorul spre clădire, lui Erin aproape că-i vine să-

i spună că ia cea mai proastă decizie din viața lui. E gata să-i spună că e un prost pentru că are încredere în ea. Da, pare o tânără inofensivă, dar el nu știe că aparențele pot fi înșelătoare? Trăiește de atâta timp pe străzi și nu a învățat cum să-și apere viața?

Dar poate că i s-a luat. Poate că nu-i mai pasă. Poate că a avut parte de toată mizeria pe care i-o poate oferi viața și ce mai contează încă un morman cu rahat, la cât a îndurat deja? Poate că pur și simplu nu-i mai pasă câtuși de puțin dacă trăiește sau moare.

Asta își spune Erin. Asta este argumentația ei. Asta îi ușurează sarcina. Merge alături de el. Îl călăuzește prin beznă în spatele uneia dintre coloanele de cărămidă. Se simte un miros slab de urină. Undeva, în depărtare, un câine latră, și zgomotele unei dispute se furișează pe una dintre ferestrele deschise de deasupra lor.

— E întuneric aici, spune bărbatul.

— Da, îi dă ea dreptate. Și frig.

— Io nu mai simt frigu'. M-am obișnuit cu el. Într-o noapte o să mă răpună în somn și nici n-o să-l mai simt.

— E speranța sau temerea ta?

— Așa mă aștept să fie. Oamenii ca mine nu trăiesc mult în astfel de condiții.

— Vrei să se termine?

— Uneori.

Erin simte că îi dau lacrimile. Răspunde corect. Dar atât de greșit. Fără să-și dea seama, doboară toate barierele. Aproape că o invită.

— Și atunci de ce continui? Ce te face să mergi mai departe?

Bărbatul se gândește o clipă.

— Lașitatea, spune. Merg mai departe pentru că mi-e prea frică să-i pun capăt. Mi-e prea frică să mă gândesc la lucrurile astea. Merg mai departe. Așa am făcut dintotdeauna. Așa fac eu.

Așa sunt eu.

— Vrei să se termine?

Erin îi vede albul ochilor. Vede în ochii aceia obosiți că înțelege.

— Dar tu? întreabă el. *Tu* ce vrei?

Erin se apropie de el. Deși e atât de aproape, nu-l distinge prea bine. Îi aude răsuflarea greoaie, ca a unui animal.

— Eu îmi vreau copilul înapoi. Mă ajuți să-mi iau copilul înapoi?

— Nu… nu știu. Pot eu să fac așa ceva? Am puterea asta?

— Da, spune ea.

Acum lacrimile i se revarsă. Sfârșitul e atât de aproape.

— Pot… Pot să te iau în brațe? spune ea.

Bărbatul își mișcă falca. Îl aude înghițind în sec și apoi cum scoate un murmur slab din gât. Bănuiește că l-a atins. O atingere mai intimă decât i-a mai rezervat viața de mult timp încoace. Crede că se poate să plângă și el. Dar nu vrea să știe.

Se apropie de el. Se lipește de acest bărbat cât un munte. Își pune capul pe pieptul lui și aude pulsația unei emoții pure. Un cântec de durere, de regret și de șanse irosite.

Iar în minte aude vocea. Țipă la ea să treacă la fapte. O îndeamnă aproape apoplectic să facă gestul final.

Erin ignoră cuvintele. Nu o face pentru el. Nu o face ca să domolească setea izvorâtă dintr-o minte bolnavă. O face pentru Georgia. Doar pentru Georgia.

Să mă ierte Dumnezeu.

Mișcarea este rapidă, simplă și brutală. Aproape că nu conștientizează ceea ce face. E ca și când o mașinărie ar fi pus stăpânire pe ea, ducând la îndeplinire fără nicio emoție ceea ce ea a început. O singură împunsătură puternică.

Aude un geamăt și face un pas mic înapoi, cu mâna încă pe mânerul cuțitului. Bărbatul o privește în ochi, se uită la cuțitul adânc împlântat în pântecul lui, apoi ridică iar privirea. Nu

trădează furie, frică sau uimire, iar când vorbește, glasul îi este domol și calm.

— Mă omori, fetițo? Asta e? Mă omori?

— Îmi pare rău, spune ea. E pentru copilul meu. Îmi salvezi copilul.

— Da? Gura i se mișcă, schițând un zâmbet. Probabil că de zece ani nu a mai avut vreun motiv să zâmbească. Atunci e bine. E un lucru bun.

Ridică brațele de pe lângă corp. O prinde de mână cu mâinile lui uriașe, ca labele unui urs. I-o strânge și, pentru o clipă, Erin se teme să nu-i strivească toate degetele. Îi împinge mâna și geme din nou când cuțitul îi alunecă din abdomen. O ține așa o clipă, iar acum Erin nu știe ce să facă. Să încerce să fugă? Să încerce să-l înjunghie din nou? Iar în timp ce gândurile îi roiesc prin minte, vocea continuă să țipe la ea, să-i dea ordine, s-o amenințe, să-i facă promisiuni. În acel scurt răstimp, nimic nu pare real. Este într-o lume închipuită, unde se luptă cu un urs, în timp ce demoni nevăzuți țipă și se tânguiesc.

— Zi-mi numele, spune bărbatul.

— Al cui?

— Al copilului. Numele copilului.

— Georgia. O cheamă Georgia.

Iar acum fața i se destinde într-un zâmbet adevărat, un zâmbet inconfundabil, care reflectă amintiri dragi.

— Am cunoscut și eu o fată pe nume Georgia. Acum mult timp. Și ea a avut nevoie de mine. Am dezamăgit-o. Pe copila ta n-am s-o dezamăgesc.

Și zicând acestea, îi forțează mâna să urce. O apropie din nou de el, iar vârful cuțitului îi apasă pe piept, chiar în stânga sternului.

— Aici, fetițo. Aici.

Erin plânge. Nu vede. Doar simte. Este surdă la voce, oarbă la ce face. Vrea să se termine imediat.

Când se întâmplă, nu știe cât este gestul ei și cât al bărbatului. Știe doar că lama își caută ținta, își ia premiul.

Încă un geamăt. Mișcare. Bărbatul alunecă ușor în jos, pe coloana din cărămidă din spatele lui, în timp ce picioarele îi cedează. Încă o ține strâns, și o trage în jos cu el, făcând-o să se prăbușească în genunchi. Își apropie mai mult capul de al lui, aude cum respirația îi devine șuierătoare.

— Cântă-mi, fetițo, spune el. Cântă-mi cântecul ăla pe care mi l-ai cântat mereu.

Și Erin se supune. Cum ar putea să refuze? Îi cântă despre doamnele din Camptown, despre cursa de opt kilometri și cum a pus rămășag pe un căluț cu coada retezată și cum…

Gata, s-a stins.

Simte cum se duce și îi dă și ei drumul. O eliberează atunci când slăbește strânsoarea. O eliberează, așa cum mai demult a încercat să se elibereze pe sine.

Erin speră că, în ultimele clipe, și-a găsit întru câtva liniștea.

— Îți mulțumesc, îi șoptește ea. Îți mulțumesc că mi-ai dat-o pe Georgia înapoi.

Mai plânge puțin. Stă acolo, în mirosul de urină, sânge și moarte, și plânge.

Începe să perceapă sunetele. O ușă trântită, pași care aleargă în depărtare. Sirene la distanță. Zgomotele nocturne ale orașului. Lumea ei redevine dureros de reală și de înspăimântătoare.

— *Erin! Ridică-te! Trebuie să pleci de acolo.*

Are dreptate. Erin știe că are dreptate. Ar fi o bătaie de joc să treacă prin toate astea și tot să nu o recupereze pe Georgia. Acum trebuie să asculte de vocea aceea, chiar dacă îi stârnește atâta ură. Furia pricinuită de fapta abia comisă se îndreaptă cu totul spre vocea aceea.

Se ridică în picioare. Se uită în jos la muntele de cârpe care a fost o făptură omenească. Ne-ai salvat, se gândește ea. Ți-ai

sacrificat viața pentru noi.

— *Erin, mă asculți?*

Se căznește să asculte, deși simte o pornire aproape irezistibilă să scoată casca și să calce pe ea.

— Ce? spune ea. Ce vrei de la mine?

— *Trebuie să plecăm, dar mai întâi, trebuie să mai faci ceva.*

Erin este nedumerită. Nu a făcut destul? Ce altceva ar mai putea face aici?

— Ce vrei să spui? întreabă ea.

Și vocea îi spune. Îi șoptește cuvintele groaznice. Îi dă o sarcină care depășește puterea ei de înțelegere.

Trebuie că sunt chiar cuvintele diavolului.

Ora 01:18

Doyle trântește receptorul.

— Cum se face că noi suntem singurii dispuși să lucreze noaptea? întreabă el. Suntem cumva idioți?

LeBlanc pune și el receptorul în furcă.

— Noi suntem băieții în albastru. Fără noi, ei n-ar putea să doarmă liniștiți în paturile lor. Dar așa e, suntem și idioți.

— Știi ce mă enervează cel mai tare? Când lumea spune că te sună și nu te mai sună. Care-i treaba? De ce promiți ceva dacă n-ai de gând să respecți? De ce nu ești cinstit? De ce nu spui: „Am multe de făcut în următoarele două săptămâni, apelează la altcineva“?

— Ai prefera așa?

— Sigur că aș prefera așa. Cel puțin atunci aș ști cum stau lucrurile. Așa, habar n-am dacă oamenii ăștia au de gând să sune vreodată.

Doyle este furios, dar cel mai tare îl înfurie faptul că, în mare măsură, vina îi aparține. Ar fi trebuit să respecte procedurile. Ar fi trebuit să-l predea pe Albert polițiștilor de jos și apoi să plece. Să se ocupe ei. Să-l bage ei la zdup și să-l

supravegheze. Dacă îi vine să urle și să facă scandal, n-are decât să urle și să facă scandal. Ar trebui să fiu în drum spre casă acum, ca toți detectivii cu capul pe umeri din unitate, în loc să-mi irosesc timpul cu telefoane idioate la care nimeni nu vrea să răspundă.

— Și acum ce urmează? întreabă LeBlanc.

Doyle oftează, expirând prin colțul gurii. A încercat la fiecare număr care i-a trecut prin cap ca să ceară ajutor, inclusiv la serviciile sociale, la spitalele și la organizațiile caritabile pentru bolnavii mintal. La cele mai multe apeluri nu i-a răspuns nimeni, deoarece era o oră îngrozitoare la care să telefonezi, indiferent ce problemă ai fi avut. Când se putea, Doyle lăsa un mesaj. Dintre cei care răspunseseră, unii spuseseră că nu pot face nimic acum, dar că puteau încerca să-i trimită pe cineva de dimineață. Cuvântul care nu-i plăcea lui Doyle era „încerca"; îi sugera că nu avea nicio garanție. Și mai erau și cei care răspundeau și aruncau tare mingea înapoi în terenul lui Doyle, sugerându-i să-l bage pe tip într-o celulă peste noapte. Ceea ce-l irita pe Doyle și mai tare, fiindcă era deja pe deplin conștient că exact asta ar fi trebuit să facă.

— Am rămas în pană de idei, spune el.

Își plimbă privirea prin sala agenților în căutarea inspirației. Nu primește prea mult ajutor din partea lui Albert, care stă din nou lângă dozatorul de apă și încearcă să deslușească modul de funcționare al distribuitorului de pahare de plastic. Singurul prezent mai este LeBlanc, care a rămas să-l ajute pe Doyle să dea telefoane. Toți ceilalți s-au dus acasă, la apartamentele lor călduroase, să se culce în paturile lor calde, lângă partenerii sau partenerele lor de viață cu trupuri calde. La opt, vor sosi cei din tura de dimineață, vor prelua rapoartele și vor decide în care merită să-și investească talentele de anchetatori. Până atunci — excluzând un incident major, precum o omucidere — nu se impune prezența membrilor

Unității Criminalistice din Secția a Opta. Sub nicio formă n-ar trebui s-o facă pe dădacele, irosindu-și astfel prețiosul timp rezervat somnului.

— Ar trebui să te duci acasă, Tommy, spune Doyle.

LeBlanc ridică din umeri.

— Și adică să pierd toată acțiunea? Cum să dorm când știu că tu te distrezi așa de bine aici?

Doyle își dă seama că știe foarte puține despre viața personală a lui LeBlanc.

— Nu te așteaptă nimeni? Cineva care tânjește după prezența ta în budoar?

— Pe mine? Nu.

— Serios? Credeam că ești genul care are o blondă dosită pe undeva. O țărăncuță din Iowa sau de pe unde oi fi tu. Cu cizme până la coapse și pălărie de cowboy.

— Stai puțin, Cal. Tu chiar crezi asta despre viața mea personală sau e vreo fantezie de-a ta?

— Sunt bărbat însurat, Tommy. Nu mă gândesc la nicio altă femeie în afară de iubita mea soție, știi prea bine.

LeBlanc zâmbește.

— Atunci, dacă cineva trebuie să se ducă acasă, tu ești acela. Trebuie să iei o decizie în legătură cu Albert.

Doyle se uită iar la Albert. Acum smulge paharele, rând pe rând, și le pune unul peste celălalt pe pervaz.

— Mda, știu, spune Doyle.

— Rămâne încă în picioare oferta aia de la spital.

Doyle clatină din cap. Deja a analizat acea opțiune și a respins-o. Oferta era să-l interneze pe Albert peste noapte într-o unitate securizată destinată indivizilor cu boli psihice. Doyle a văzut locurile acelea și știe că Albert nu ar rezista nici cinci minute acolo. Nu e nebun. Are doar… ceva probleme.

Uite, Doyle, iar începi. Îți pare rău pentru tip. Dacă nici când intri într-o secție de poliție plin tot de sângele maică-tii, după ce

ai tăiat-o și ai făcut-o bucățele, nu se consideră că ești nebun, atunci nu știu când naiba.

— O să găsesc eu ceva, spune el. Auzi, dacă la tine nu e nimeni, poate…

LeBlanc sare de pe scaun de parcă tocmai i-ar fi țâșnit un arc prin șezut.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Cal. Cred că e timpul să mă duc la culcare.

LeBlanc își înșfacă haina și ocolește biroul, rânjind la Doyle. Dă să iasă, dar se oprește când ajunge în dreptul lui Albert. Arată spre teancul de pahare.

— Numere prime?

— Șapteșpe, spune Albert. Prim.

LeBlanc se întoarce înapoi spre Doyle.

— Vezi, Cal? Totul e să știi cum să comunici. Și acum, dacă…

Telefonul de pe biroul lui Doyle sună.

— Poate că uneori răspund și ei la telefon, spune LeBlanc.

Doyle smulge receptorul din furcă. Ascultă. Pune mâna pe carnețelul de însemnări și pe pix și ia niște notițe. Pune capăt convorbirii.

Se uită la LeBlanc.

— Te mai duci acasă?

Se uită cum LeBlanc încearcă să-i citească expresia.

— Mda. Așa cred. N-ar trebui? De ce întrebi?

— Tocmai am prins o omucidere. Te interesează?

Doyle nu trebuie să aștepte prea mult răspunsul. Amândoi sunt obosiți, dar amândoi au avut una dintre cele mai plictisitoare zile din câte își amintesc. Lucrurile au devenit acum mult mai interesante.

— Contează pe mine, spune LeBlanc. Doar că…

— Ce?

LeBlanc dă din cap spre Albert.

— Ce-i cu el?

Întorc privirea spre Albert. Acesta nu ridică ochii, dar pare să simtă că este privit.

— Unde mergem, băieți? Putem să punem girofarul? Sirena, nu. Prea mult zgomot. Prea mult zgomot. Și nu prea repede. Că-mi curge sânge din nas.

Ora 01:22

Ajunge acasă și se prăbușește.

Imediat ce închide ușa, punând o barieră între ea și lumea exterioară, se sprijină de un perete și-și dă frâu liber sentimentelor. Alunecă pe perete și plânge în hohote.

S-a terminat, în atât de multe privințe. S-a terminat pentru ea, s-a terminat pentru Georgia, s-a terminat pentru bietul vagabond, al cărui nume nici măcar nu-l știe.

Tocmai a comis o crimă. O crimă în fața legii, dar, de asemenea, o crimă împotriva tuturor principiilor ei. Nu, nu e doar o crimă. E o mârșăvie. Ce-a făcut ea e monstruos. Nu știe dacă și-o va putea ierta vreodată. Cu siguranță nu va uita niciodată ce s-a întâmplat în această noapte mizerabilă de ianuarie. Tot ce speră este că Georgia va îndrepta lucrurile. Georgia îi va domoli imensa durere și sentimentul de vinovăție. Erin se va uita în ochii copilului ei și va spune: *Pentru tine am făcut-o. Pentru tine. Tu mai trăiești doar pentru că am renunțat la tot ce reprezint eu, pentru tine.* Și va veni o vreme când va putea înceta să repete acest lucru. Amintirile vor începe să se estompeze, ca niște cicatrice, cum și sunt de fapt. Mereu prezente, provocând încă o tresărire, totuși ceva din trecutul cețos și îndepărtat. Amintirea unor evenimente așa de incredibile și de grotești, încât într-o bună zi s-ar putea convinge pe sine că le-a citit undeva sau poate că le-a visat.

Asta speră.

— *Dumnezeule, Erin. A fost bestial. Ai reușit. Am zis eu că poți și ai putut. Eu te-am ales, Erin. Am crezut în tine și am avut*

dreptate de la bun început.

— Bravo ție, șoptește ea, iar vocea îi mustește de sarcasm. Aplaudă-te singur. Acum spune-mi unde o găsesc pe Georgia.

— Zău, Erin. Nu mai fi așa. Te-ai descurcat bine. Ai găsit forța necesară. Nu credeai că poți să omori pe cineva și ți-ai depășit îndoielile. Eu te-am ajutat. Ar trebui să mă feliciți.

— Ești o comoară, serios. Un diamant strălucitor. O să-ți fiu veșnic recunoscătoare. Și acum spune unde mi-e copilul.

— Sigur, victima în sine nu a fost tocmai un trofeu. Adică un neica nimeni bătrân ca el... Nu ai țintit prea sus, Erin.

— Era un om, la naiba! O ființă umană. Umbla, vorbea și simțea. Și, cel mai important, avea sânge în vene, până i l-am vărsat eu peste tot.

Când își aude propriile cuvinte, ceva îi trece prin minte. Ridică mâinile și și le privește. Vede sângele închis la culoare, închegat.

— Doamne, spune ea.

Se ridică în picioare. Se repede în baie. Deschide robinetul de la chiuvetă, toarnă picături mari de săpun lichid în palme, apoi și le freacă înnebunită sub jetul fierbinte. Se uită cum dispare apa trandafirie și freacă și spală în continuare, până când de pe mâini i-a dispărut și ultima picătură de sânge, și apa curge din nou curată ca lacrima.

Când termină, își sprijină mâinile de marginile chiuvetei și se privește în oglindă. Este istovită, rușinată, îngrețoșată, și crede că pe fața ei se citesc toate aceste lucruri. I se pare că arată ca o drogată, ca o târfă sau ca o bețivă jalnică. Poate chiar ca un om care ar recurge de bunăvoie la crimă.

Are nevoie de antidot.

Se uită direct la imaginea reflectată de broșă. Îi aruncă cea mai aspră privire bărbatului care se uită la ea prin micul obiectiv.

— UNDE ESTE GEORGIA?

— *Vezi tu, Erin, un boschetar bețivan e una. Dar ai fi fost în stare să-i faci față unui om normal? Adică unuia care are pentru ce trăi? Tu ce crezi? Adică, dacă ar fi apărut bărbatul potrivit în seara asta. Poate chiar o femeie. Nu trebuie să fie bărbat, nu?*

Erin lovește chiuveta cu mâinile.

— Du-te dracu'! Încetează cu joaca. M-am săturat. Gata. Ți-am dat ce-ai vrut, acum e rândul tău. Dă-mi copilul!

— *Lucrul cel mai important, totuși, este că ai trecut cu bine de botezul focului. Te-ai lansat la apă cu un…*

— Tu auzi ce zic, boule? Am zis…

— *…vagabond. Data viitoare ar trebui să fie o nimica toată.*

— …să-mi dai… Poftim? Ce-ai spus?

— *Am spus că ar trebui să fie…*

— Nu.

— *Care-i problema, Erin? De-aici încolo e o nimica toată, nu? Nu poți s-o faci pe neprihănita după ce s-a întâmplat mai devreme. E doar o chestiune de…*

— Nu. Tu glumești, nu? Te joci cu mine.

Bărbatul amuțește. Erin se gândește: Într-o clipă, o să izbucnească în râs. O să spună: *Sigur că-mi bat joc de tine, Erin. Dar m-ai crezut, este?*

Liniștea se prelungește însă, și frica ei se amplifică. Nu, nu se poate să vorbească serios. Nu se poate să mai aștepte și altceva de la mine.

— Am avut o înțelegere, spune ea. O viață în schimbul copilului meu. Așa am convenit.

— *Oare, Erin? O viață? Așa am spus? Am spus eu vreodată că o singură moarte e de ajuns?*

Erin se studiază în oglindă. Pare atât de nesigură, atât de slugarnică. Cum se așteaptă să-l înfrângă pe acest bărbat dacă se poartă așa?

Se străduiește să-și îndrepte spatele. Pieptul înainte, falca încordată, privirea tăioasă. Nu se simte puternică, dar cel puțin

poate încerca să pară.

— Da, da. Las-o baltă. Ai spus că trebuie să omor pe cineva. La singular. Așa ai spus.

— Dar n-am spus că apoi se termină, nu? În orice caz, n-am de gând să despic firul în patru cu tine, Erin. Nu ești în măsură să te contrazici. Dacă vrei să-ți recapeți copilul, atunci faci cum zic eu.

— Nu. În niciun caz. Ți-am dat tot ce am avut. N-am s-o fac. Nu pot s-o fac.

— Nu ai de ales. S-a decis. Trebuie să accepți.

— Nu. Să te ia dracu'. Dă-mi-o pe Georgia. Imediat!

Liniște. Erin se întreabă la ce se gândește. Se roagă ca bărbatul să înțeleagă de vorbă bună. Se roagă ca acesta să înțeleagă că nu mai poate scoate nimic de la ea, că fizic și mental este incapabilă să-i ofere ce-și dorește.

— Oh, Erin, de-ai putea s-o vezi acum. Pe Georgia, vreau să spun. E drăguță foc. Fețișoara aia catifelată. Degețelele strânse în pumn. Ar trebui să vezi... Ah, am uitat. Tu n-o vezi, nu-i așa? Păcat. Va trebui să recurgi la imaginație. Știu că nu e tocmai același lucru. Nu e ca și când ai ține-o în brațe, ai mirosi-o, ai asculta-o și ai vorbi cu ea. Trebuie să fie foarte greu să nu poți...

— ÎNCETEAZĂ! strigă ea. Te rog, spune apoi mai încet. Nu-mi face asta. Nu mă răni așa. Te implor.

Atunci se zărește din nou în oglindă. Vede că stă din nou cocârjată, ochii îi sunt rugători, buzele îi tremură și întinde degetele în față, ca un vagabond înfometat. Uită-te și tu la tine, se gândește. Asta ești de fapt. Fără putere, fără voință și, prin urmare, fără speranță. Nu ai scăpare. A câștigat. Cât timp copilul tău e la el, va câștiga mereu.

— Nu vreau să-ți fac rău, Erin. Vreau să te ajut. Vreau să-ți dau copilul înapoi, sincer. Dar mai întâi trebuie să te dovedești demnă. Crede-mă, te vei simți mult mai bine când terminăm.

— Când? Când terminăm? Mi-ai putea face așa la infinit.

Câți oameni trebuie să mai moară? Unu? Cinci? Douăzeci? Cât timp ai de gând să mă obligi să omor pentru tine?

— *Depinde. Câte vieți crezi că valorează copilul tău?*

Nu vrea să răspundă la această întrebare. Ar ucide o sută de oameni pentru copilul ei. O mie. Ar ucide până când ar muri și ea. Atât de mult își iubește copilul. Fără margini. Dar nu-i poate spune lui acest lucru.

— Gata cu joaca, spune ea. Trebuie să știu când se va termina. Fără aproximări. Fără să reții informații. Spune-mi exact ce vrei de la mine.

Urmează o liniște și mai lungă. Nu se poate să improvizeze din mers, nu? Trebuie să aibă în minte un scop pentru mine. Trebuie să fi decis deja. Iar asta înseamnă că încearcă doar să mă facă să sufăr.

— *Miezul nopții*, spune într-un târziu. *Se termină la miezul nopții*.

Erin întoarce cuvintele pe toate părțile, în minte, le caută chichițele.

— Care noapte? Asta?

— *Da, Erin. Se termină la miezul nopții, în noaptea asta.*

Mai sunt aproape douăzeci și patru de ore. O zi întreagă și agonizantă fără copilul meu.

— Am avut o învoială, spune ea, dar pronunță cuvintele cu sfială. Le spune aproape bosumflată.

— *Asta e învoiala. La miezul nopții, în noaptea asta. Asta presupunând că faci ce trebuie.*

— Mai exact, ce?

O face iar să aștepte. Apoi:

— *Încă cinci vieți. Ai să mai ucizi până la miezul nopții încă cinci oameni.*

Erin scutură din cap, încercând să caute un alt înțeles în cuvintele pe care tocmai le-a auzit.

Cinci?

CINCI?

Se aștepta la unu, doi, și nici măcar atunci nu era sigură că se simte în stare. Dar cinci? Într-o zi? Este sigură că nici cel mai prolific ucigaș în serie nu ar face victime în ritmul ăsta. Mai degrabă — cum se numesc? — criminali care ucid în masă dintr-un impuls de moment. Puștiul care merge la liceu cu o armă. Tipul cu o macetă în mall. Oamenii care își pierd controlul și care, de regulă, până la urmă își pierd și ei viața, pentru că fie se sinucid, fie îi omoară polițiștii.

— E o aiureală, spune ea. Vrei să omor șase oameni în total? Într-o zi? Nu. Nici vorbă.

— *Care e problema, Erin? După cum am spus, nu e prima oară. S-a dus unu, mai ai cinci. Mai ucide unu, și deja ai o treime.*

— Nu-mi veni cu discursuri de agenți de vânzări. Un dolar pe zi tot înseamnă foarte mult în decurs de un an. Vorbim despre oameni. Nu am puterea să ucid atât de mulți.

— *Ba da, Erin. Asta încerc să-ți dovedesc.*

— Nu vreau să dovedești nimic. Nu vreau să fiu diferită. Vreau doar să-mi recapăt copilul. Te rog. Dă-mi-o înapoi.

— *Ți-o dau. La miezul nopții. După ce îți îndeplinești misiunea. Îți promit. Fără trucuri. Fără nicio obligație. Încă cinci morți până la miezul nopții, și o iei pe Georgia. Vie și nevătămată.*

Îi analizează din nou cuvintele. Par așa de clare, de lipsite de ambiguități. Nu găsește nicio chichiță. Dar asta nu-i ușurează câtuși de puțin misiunea.

— O să mă prindă. Cum pot să omor șase oameni într-o zi și să scap nepedepsită?

Vocea lui este liniștitoare.

— *O să te ajut eu. Nu va fi nicio legătură între victime. Și nicio legătură cu tine. Iar la miezul nopții o să se termine la fel de brusc cum a început. O să te întorci la viața ta de dinainte. O să-ți recapeți copilul. Poți să-ți reiei cursul normal.*

— Normal? Cum aș mai putea fi eu normală după așa ceva? Deja îmi pierd mințile după ce l-am ucis pe omul ăla fără adăpost. Cum o să mă simt după următorul și după următorul?

— *Asta e învoiala, Erin. Vrei să accepți, bine, nu vrei, iarăși bine. Desigur, știi ce se întâmplă dacă renunți.*

Erin se uită în continuare în oglindă. Își ia privirea de la broșă și se privește în ochi. Încearcă să vadă prin ei în propria-i minte.

Mai devreme și-a spus că ar ucide oricâți oameni de dragul copilului ei.

Acum își cercetează sufletul să vadă cât este de adevărat.

Acum încearcă să-și dea seama dacă este capabilă să continue acest șir de crime.

Ora 01:43

Zvonurile se răspândesc mai repede când este vorba despre o omucidere. Oamenii renunță la somn, renunță la sex, renunță la mașini — totul pentru a avea șansa de a zări un cadavru. Lume, lume — hai să te minunezi de fascinantul spectacol al unui bărbat fără suflare și fără puls. Niciun om viu de pe acest pământ nu-l poate imita pe acest bărbat. Pregătiți-vă să vă minunați.

Femeia voinică purtând un palton strâns cu o curea și în papuci nu ușurează nici ea situația. Patrulează pe lângă banda galbenă și pare să facă tot ce-i stă în putință să agite mulțimea din ce în ce mai mare, în ciuda încercărilor unei polițiste de a o reduce la tăcere.

— Noi l-am găsit, le spune femeia spectatorilor. Eu și fi-miu. E mort. Tipu' d-acolo e mort. Sânge peste tot. Și cum se uita la mine? Doamne, n-am văz't în viața mea om să se uite așa. Asta e lucrarea diavolului. Satana și-a vârât coada.

Doyle și LeBlanc o abordează pe polițistă.

— Care e situația?

Ofițerul arată spre tehnicienii de la locul crimei care roiesc în jurul cadavrului.

— Victima găsită decedată este un vagabond. Lumea de pe aici îl cunoaște drept Vern, dar nu știu dacă ăsta e numele lui adevărat. Se pare că în noaptea asta nu și-a ales cel mai potrivit loc de dormit.

Doyle mormăie indiferent. Arată cu bărbia spre femeia care încă își împărtășește experiența oricui este dispus s-o asculte.

— Ea cine e?

Polițista își țuguie disprețuitoare buzele.

— Locuiește în clădire. Fiul ei a venit acasă la puțin timp după ora unu și a trezit-o. I-a spus că e un mort afară. A venit să vadă și acum crede că e de datoria ei să trâmbițeze chestia asta în cele patru zări.

Lui Doyle i se pare enervantă atitudinea polițistei, așa că atunci când dă din cap, mai degrabă o expediază decât să-i mulțumească. Se îndreaptă spre femeia cu papucii pufoși, apoi îi pune insigna aurie în față.

— Doamnă, suntem detectivi de la Secția a Opta. Putem să discutăm puțin?

— Puțin? Și mai mult dacă vreți. Colo e un tip mort. Lângă clădirea mea. Unde stau eu. L-am văzut cu ochii mei. Sângele. Tot sângele. E lucrarea diavolului.

— Bun. Am auzit că fiul dumneavoastră a găsit cadavrul. E adevărat?

— Exact. Da' el e copil. Are numai șapteșpe ani. Încerc să-l cresc ca lumea. Încerc să-i dau o șansă. Cum pot io să fac treaba asta dacă dau de oameni hăcuiți la ușă? Ce lume mai e și asta? Nu mă-nțelegeți greșit. Îmi iubesc țara. Da' treaba asta nu e normală. Guvernul ar trebui să facă ceva.

Doyle se întreabă de ce oare scumpul ei fiu de șaptesprezece ani umblă pe străzi la unu noaptea, dar ține gândul acesta pentru sine.

— Unde e acum fiul dumneavoastră?

— Sus, în casă. Îi zisei să stea acolo. I-ajunge că a văzut așa ceva o dată.

— Va trebui să stăm de vorbă cu el mai târziu, dacă nu vă deranjează. Ce v-a spus când a intrat în apartament?

— A zis că-i un mort afară. Ce altceva era să zică? A zis că e vagabondu' și că e ferfeniță.

— Așa că ați ieșit să verificați?

— Cum de nu? Băiatul meu nu mă minte. Dacă zice ceva, atunci așa e. Am luat lanterna și am venit colea. Acu' îmi pare rău c-am văzut. Și c-a văzut și băiatu' meu. Cum se holba la mine... Tot sângele. Doamne, o să-l visez câte zile oi avea.

— Bine. Mi-ați fost de mare ajutor. Ați putea să-i dați datele dumneavoastră doamnei polițist? Vă mai căutăm.

Doyle îi face polițistei semn să vină și o vede cum dă ochii peste cap ca să-și arate lipsa de entuziasm.

Doyle scade tonul când vorbește cu polițista, dar îi imprimă o anume asprime.

— De acum înainte, ești prietena ei. Ia-i numărul de la apartament și ascultă ce are de zis. Și, lucrul cel mai important, încetează cu atitudinea asta. E gălăgioasă pentru că e speriată. Încearcă să ne ajute și ar trebui să-i fim recunoscători.

Polițista se îndreaptă respectuoasă și aprobă din cap. Și pentru că primește această reacție din partea ei, Doyle o răsplătește cu un zâmbet.

Se apleacă pe sub bandă și se avântă în agitația stârnită din jurul cadavrului. LeBlanc merge alături de el.

— Se poate să avem de furcă, spune LeBlanc.

— Cum adică?

— Să găsim făptașul. Un tip ca ăsta e o pradă ușoară. Probabil nici n-a existat un mobil adevărat al crimei. Poate au fost câțiva drogați. Niște tipi dintr-o bandă care au vrut să-și formeze puțin mâna. Dau peste un vagabond bețiv și gata.

Doyle nu spune nimic. Știe că LeBlanc are probabil dreptate. În orașul ăsta sunt tot felul de bețivi, drogați și smin-tiți care hoinăresc noaptea pe străzi. Se iau la harță din motive care pentru un om treaz sau sănătos la minte sunt de neînțeles. Se iau la bătaie fără ca măcar să-și dea seama. Uneori, pur și simplu au ghinion. Spun ce nu trebuie sau se uită cum nu trebuie la cineva și brusc apare o lamă de cuțit sau o sticlă spartă. Și atunci s-a terminat. Și pentru că victima este ceea ce este, nu-i prea pasă nimănui.

Partea tristă e că probabil nici poliției n-o să-i pese cine știe ce. Bărbatul ăsta nu le va trezi nicio urmă de interes politicienilor; niciun grangure de la primărie nu va face presiuni ca acest caz să fie rezolvat. Probabil că nu vor exista nici rude sau prieteni care să vrea să elucideze crima. Nimeni nu-i va simți lipsa. Nimănui nu-i va păsa dacă ucigașul este prins sau nu. Poliția va lua măsurile care se impun la început și, cu puțin noroc, s-ar putea să aibă succes. Dacă nu, ei bine, scuze, Vern, ai devenit un număr dintr-o statistică.

Anchetatorii de la locul crimei au instalat lumini în jurul cadavrului. Acum este lumină ca ziua. Ai putea încropi un spectacol de umbre. Ai putea să te aștepți că doamna cea grasă o să vină și o să cânte.

Te-ai putea holba la mort.

Lumeee, lumeee…!

Doyle și LeBlanc intră în zona luminată și-și cântăresc munca pentru noaptea aceea. Nu sunt multe de văzut — și cu siguranță nimic nu sugerează că a fost lucrarea vreunei creaturi nepământene, după cum trâmbița femeia. O mogâldeață ghemuită în poziție fetală, la baza unei coloane din cărămidă. O haină ponosită gri, pantaloni maro de catifea, bocanci tociți din piele. O bucată de cablu folosită pe post de curea. Pe pieptul hainei sunt pete mari și închise la culoare, probabil sângele victimei. Doyle vede clar găurile care au fost

făcute în haină și în carnea de dedesubt. Fața bărbatului se ascunde în spatele unei șepci, care fie a alunecat, fie a fost trasă în jos. Doyle vrea să-i vadă fața. Vrea să știe…

Stai puțin.

Doyle se îndepărtează de locul respectiv. Reface drumul.

— Unde te duci, Cal? spune LeBlanc.

Doyle nu răspunde. O vede pe polițistă. Are carnețelul de însemnări în mână și vorbește cu femeia voinică cu care Doyle a discutat mai devreme.

— Mă scuzați, spune. Doamnă!

Femeia voinică întoarce spre el o privire temătoare.

— Mă scuzați, spune. Vreau doar să verific ce-ați spus mai devreme. Bărbatul de acolo, vagabondul… ați spus că se uita la dumneavoastră. Așa e?

— Îhî. Doamne, n-o să uit niciodată ochii ăia. Tot sângele ăla.

Deodată, lui Doyle i se ridică părul pe ceafă.

— Deci, dumneavoastră i-ați tras șapca pe față?

— Da, io am fost. Nu puteam să-i închid ochii. Nu suportam să mă apropii de el. Șapca a fost cea mai bună soluție. Lumea n-ar trebui să se uite la…

Dar Doyle nu o mai ascultă. Se duce sprinten înapoi spre locul în care zace cadavrul. LeBlanc se uită întrebător la el.

— Cal?

Doyle nu-i oferă nicio explicație, pentru că deocamdată nu are niciuna. Femeia aceea a văzut ceva ce nu a mai văzut niciunul dintre cei adunați aici. Ea a numit-o lucrarea diavolului. Ceva care a băgat-o în sperieți.

Se întoarce spre anchetatorii de la locul crimei.

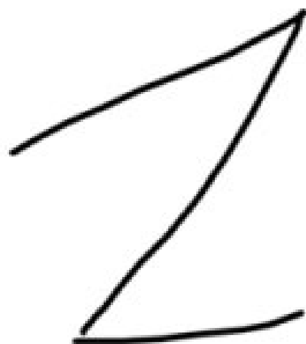
— Ați terminat aici? Putem să aruncăm și noi o privire?

Unul dintre tehnicieni se apropie de cadavru și întinde o mână înmănușată. Apucă șapca de cozoroc. O ridică prudent de pe fața lui Vern.

— Iisuse, exclamă LeBlanc.

Se uită cu toții, cu ochii căscați. Un fotograf criminalist se apropie să facă un prim-plan.

Pe fruntea bărbatului, scrijelit adânc, văd:

Doyle este sigur că se gândește exact la ce se gândesc și ceilalți:

Rahat, criminalul nostru se crede Zorro.

Ora 02:25

A lăsat-o până la două și jumătate.

Erin i-a spus că trebuie să se odihnească, să se recupereze. Să-și adune forțele pentru ceea ce urmează. De atunci, nu a făcut decât să stea întinsă pe pat și să fixeze tavanul cu privirea. Și să se întrebe ce naiba poate face ca să scape de infernul ăsta.

Întrebările îi roiau necontenit prin minte. De ce eu? De ce, dintre toți oamenii, m-a ales tocmai pe mine? Multă lume are copii. Putea alege pe oricine altcineva. Și trebuia să fie un bebeluș? De ce nu un copil mai mare, o soție, un soț? La naiba, unii ar ucide doar ca să-și recupereze bunuri materiale. Alții ar face-o pentru bani. Alții ar face-o, probabil, doar de dragul adrenalinei.

Așa că, de ce eu?

Și de ce șase oameni? Șase victime. Nu cinci sau șapte, șase. Oare numărul ăsta are vreo semnificație? Ar mai avea o noimă dacă ar alege anumite ținte — cei șase oameni din viața lui care

l-au iritat cel mai tare, de exemplu —, dar nu. Lasă la alegerea ei. Nu o conduce în niciun fel spre acei oameni.

Și mai este și cea mai mare întrebare dintre toate: cine e tipul ăsta?

De fiecare dată când îi aude vocea, încearcă să-i asocieze o față. În mare parte din ora care a trecut, a pus în fața microfonului oameni pe care îi cunoaște sau pe care i-a întâlnit, făcându-i să pronunțe cuvintele acelea. Niciunul dintre ei nu pare să se potrivească.

Oare l-a cunoscut în carne și oase? Cum de știe așa de multe despre ea? De unde își ia informațiile?

Un roi de întrebări.

Se întreabă în legătură cu echipamentul pe care a obligat-o să-l poarte. Cât de departe poate transmite un echipament ca acesta sunetul și imaginile? Imposibil să fie vorba de mulți kilometri, nu? Oare bărbatul stă lângă apartament? Poate parcat într-o furgonetă de pe strada ei? Ar putea fi așa de aproape?

Gândul acesta o face să tremure. Să tremure de teamă că acest monstru ar putea fi atât de aproape, dar și pentru că își dă seama că poate, poate, aceasta ar putea fi prima rază de speranță. Dacă bărbatul este acolo, afară... Dacă poate să-l zărească, poate chiar să găsească ocazia de a...

— *Gata, Erin.*

Erin se uită la ceas. Două și jumătate noaptea. A trecut așa de repede.

Simte că inima îi bate din nou mai tare. Se ridică în capul oaselor și-și aruncă picioarele peste marginea patului. Acum e în picioare, dar ridicarea bruscă îi dă o senzație de greață.

— Oare nu..., dă ea să spună.

— *Ce?*

— N-ai vrea să te mai gândești? Nu îți dai seama cât de inutil este?

— *Este necesar, Erin. Vei înțelege mai târziu.*

Ce să înțeleg? Ce ar trebui să mă învețe situația asta altceva decât cum să devin o criminală?

Își bagă mâinile în buzunare. Găsește cuțitul. Îl scoate și vede că este încă murdar de sângele bătrânului.

— Stai, spune ea.

Se duce iar în baie. Spală cuțitul în chiuvetă, apoi îl șterge cu un prosop. Între timp, privirea îi cade pe toate lucrurile copilului. Spuma de baie, rățuștele din cauciuc, pudra de talc, bărcuța muzicală de plastic. Simte o usturime în ochi. Ar da orice să-și poată îmbăia din nou fetița. S-o audă chicotind. S-o privească cum dă din picioare și lovește apa cu spumă.

Apoi privirea i se întoarce la cuțit.

Contrastul o lovește puternic. Primele etape ale prețioasei vieți, pe de o parte, și primele semne ale morții premature, pe de alta. Gândul la ceea ce se pregătește să facă pare și mai urât, și mai lipsit de scuze.

Atunci am să ajung în iad. Dacă de asta e nevoie ca s-o salvez pe Georgia, atunci așa să fie. Am să accept blestemul etern. Poate mă prinde poliția. Poate o să mă bage la închisoare pentru tot restul zilelor. Indiferent ce-mi spune tipul ăsta la ureche, că va avea grijă de mine, nu-mi poate garanta nimic. Ceva ar putea merge prost. Odată ce poliția își va da seama cu ce se confruntă, o să-și concentreze toate eforturile pe arestarea mea. Cum aș putea spera să rămân în libertate când fiecare polițist din oraș va fi pe urmele mele? Când vor folosi toate mijloacele tehnice de care dispun ca să mă găsească?

Dar nu-i nimic dacă mă găsesc. Atâta timp cât se întâmplă după ce Georgia va fi în afara oricărui pericol. Apoi nu-mi mai pasă. Pot să-mi facă ce vor atunci.

Dar poate nu se va ajunge la asta. Trebuie să mă agăț de speranța că va face o greșeală. Că se va arăta sau că, neintenționat, va dezvălui ceva despre sine.

O să aștept acel moment. O să ascult cu atenție. O să-i urmăresc pe toți cei care mă înconjoară. O să calci strâmb, nemernicule.

Și atunci, al meu ești.

— Cred că l-ai șters destul, Erin. Vrei să te apuci de treabă? Ai de omorât niște oameni.

Erin își vâră cuțitul înapoi în buzunar, apoi iese din baie. Ajunsă la ușa apartamentului, trage adânc aer în piept și apoi iese.

Imediat ce ajunge pe hol, i se pare că aude un zgomot slab. De parcă cineva ar fi tras ușor un zăvor. Se uită la ușa domnului Wiseman și vede o dâră de lumină dedesubt.

Așteaptă. Ascultă. Nu se mai aude niciun zgomot, în afară de propriul ei sânge care-i pulsează prin vene. În clădire este o liniște mormântală.

Solemn, Erin coboară scările în căutarea unei victime.

Ora 03:10

Nimeni nu a văzut nimic, nimeni nu știe nimic, nimeni nu are nimic util de spus. Nu-i ceva ieșit din comun. Însă, de data aceasta, probabil că e și adevărat. Criminalul sau criminalii sunt deja, probabil, la kilometri distanță.

Doyle și LeBlanc trec pe la fiecare apartament din clădire. Este singurul lucru pe care îl pot face acum. Nici măcar nu știu cine este victima. Alți detectivi de la secție au fost smulși din paturile lor calde ca să-i ajute la interogatorii, dar știu că ar putea dura ore întregi până să discute cu toată lumea dintr-un bloc atât de mare, mai ales că jumătate din locatari nu par dispuși să deschidă ușa. Pentru că — nu-i așa? — cu toții deschidem ușa când bate cineva la ora trei noaptea. Mda, poate cu o pușcă în mână, ne-am mai gândi.

Polițiștii speră că cineva din bloc a auzit poate ceva din ce s-a întâmplat afară. Sau poate că cineva a venit târziu acasă și a

văzut ceva neobișnuit. Sau ar putea avea mai multe informații despre Vern. Sau poate că cineva a văzut indivizi suspecți care dădeau târcoale clădirii. Sau…

Mda, sunt multe posibilități. Și dacă tot veni vorba, cea mai interesantă posibilitate, aceea ca ucigașul însuși să deschidă una dintre acele uși. Să stea acolo, plin de sânge și cu o sclipire bolnavă în ochi. Ar putea chiar să mărturisească pe loc. „Ați făcut o treabă remarcabilă, domnilor detectivi“, va spune el. „Sunt uluit cât de repede mi-ați dat de urmă în modesta mea locuință. Ținând seama de capacitățile voastre uluitoare și de netăgăduit, ar fi o greșeală din partea mea să fac orice altceva decât să mă predau pe loc.“

Sau s-ar putea să nu se întâmple așa.

Scenariul cel mai plauzibil este că nu se va găsi nicio informație de preț în blocul ăsta. Atunci, vor extinde aria cercetărilor, încât să cuprindă și alte clădiri din vecinătate. Vor lua legătura cu cantinele săracilor, cu angajații instituțiilor caritabile, vor merge în locurile în care își fac veacul cei fără adăpost. Mass-media vor fi solicitate să invite cetățenii îngrijorați să ia legătura cu poliția dacă dețin informații de orice fel.

Și totul va fi în zadar.

Totul va fi în zadar pentru că, și nu vrea să fie prea cinic în această privință, puțini vor fi cei care vor vărsa o lacrimă la moartea unui alt abonat la resursele orașului, mai ales că situația economică este așa cum este. Nimeni nu va da importanță acestei știri și niciunul dintre cei care vor da din întâmplare peste ea nu-i va acorda atenția cuvenită.

Probabil că așa o să se întâmple.

Dar…

Există o șansă ca polițiștii să aibă noroc. De data aceasta ceva este de partea lor, pentru că cel care l-a ucis pe Vern nu s-a mulțumit să-l ucidă. Ucigașul putea să-și fi înjunghiat victima de

câteva ori și apoi să se facă nevăzut în noapte — o lovitură de fulger, fără ca apoi să stea măcar să-și dea seama dacă rănile au fost fatale. El — sau *ea*, pentru că, să recunoaștem, Doyle, trăim vremuri moderne, în care primează egalitatea de șanse — putea să dispară pe tărâmuri îndepărtate fără să fi lăsat nicio urmă.

Dar nu și acest ucigaș. Ucigașul acesta a ales să transmită un mesaj. A ales să lase un semn.

Pentru cineva, undeva, semnul acesta înseamnă ceva. Poate că ucigașul nostru chiar se crede Zorro. Poate este simbolul vreunei găști. Poate este semnătura unui pasionat de graffiti. Indiferent de situație, nu a fost ales la întâmplare. Are o semnificație. Iar Doyle speră că semnificația lui nu este cunoscută numai de ucigaș, ci și de cei din jurul lui. Și acest lucru face ca ținta lui Doyle să fie mai mare și mai ușor de lovit.

Agățându-se de această speranță, Doyle continuă să bată pe la uși.

Ora 03:27

— *Nu te străduiești prea tare, Erin.*

Erin se îndreaptă spre centru, pe First Avenue. Este cam a cincea oară când traversează acest cvartal.

— Ba mă străduiesc.

— *Atunci străduiește-te mai tare, pentru numele lui Dumnezeu. Vrei să-ți recuperezi copilul sau nu?*

— Ce vrei să fac? Să mă dezbrac ca să ademenesc pe cineva? Ce ar trebui să fac?

— *Cel puțin așa ai dovedi că ai inițiativă. Ai ratat deja mai multe șanse.*

— Nu erau… nu erau potriviți.

— *Nu-ți permiți să faci mofturi, Erin. Trece timpul. Tic-tac, tic-tac!*

— Gura. Ține-ți gura, da? Nu pot să mă concentrez.

Se simte stupid că vorbește așa, de una singură. De asemenea, se simte ca o târfă care bate străzile în lung și-n lat, parcă în căutare de clienți. Mai devreme, s-a întâlnit cu o femeie despre care credea că se poate să fi fost prostituată. În ciuda frigului, fata purta o fustă care cu greu îi acoperea fesele, iar ochii ei goi au cântărit-o pe Erin în timp ce trecea pe lângă ea, pe la colțul străzii. Erin a avut impresia că fata o măsura din priviri, considerând-o o posibilă concurentă — probabil o persoană gata să-i subtilizeze banii de care avea nevoie pentru dependența ei de cocaină. Dar când distanța dintre ele s-a micșorat, fata n-a făcut decât să rânjească batjocoritor, de parcă ar fi apreciat că Erin nu-i amenința nicicum subzistența.

Erin s-a gândit s-o omoare pe ea.

Nu a făcut-o, pentru că nu o ura îndeajuns. După experiența cu vagabondul, a decis că următorul nu poate fi așa. Nu poate fi cineva care nu i-a făcut rău — cineva față de care nu simte dușmănie. Un rânjet batjocoritor nu contează. Nu merită să plătești cu viața pentru asta.

Același lucru se aplica și în cazul altor posibile victime pe care le-a întâlnit în drumurile ei de acum. Încă un vagabond bețiv, dormea pe o bancă, să-și revină din beție, sub niște cutii de carton turtite. Ar fi fost așa de simplu cu el. Nu era nevoie să-l trezească. Mergea la el, înfigea cuțitul și pleca. Și cu asta, basta. Mai tăia unul de pe listă.

Dar nu. Nu a reușit să-și facă curaj nici măcar să se oprească din drum când l-a văzut. Istoria s-ar fi repetat în toată tristețea ei nemărginită.

Și a mai fost și tipul beat care venise spre ea împleticindu-se pe trotuar. Își dorea cu ardoare s-o facă să-l urască. S-a oprit când bărbatul a ajuns în dreptul ei. L-a îndemnat în minte să-i spună cuvinte vulgare, să încerce s-o pipăie. Un pretext, s-a gândit ea. Dă-mi un pretext, în mama mă-sii. Te rog.

Dar n-a fost să fie nici de data asta. Tânărul i-a zâmbit

prostește și i-a spus:

— Sunt îndrăgostit. Lumea e așa de frumoasă. Și tu ești frumoasă.

Și apoi și-a văzut de drum.

Ce-ar fi trebuit să facă? Cum să merite un cuțit inima aceea plină de iubire?

Are o bănuială neliniștitoare că ar putea să dureze ceva timp. Poate că bărbatul are dreptate. Poate că nu mă străduiesc îndeajuns. Poate că nu pot s-o mai fac o dată. Unde sunt toți oamenii periculoși când ai nevoie de ei? Unde sunt prădătorii, paraziții, lipitorile? De ce în noaptea asta nu pândesc demonii în umbre?

— Domnișoară!

Tresare, speriată de o voce neașteptată din apropiere. Se întoarce. Vede mașina care a oprit lângă ea. Vede fața care o privește de la fereastra deschisă dinspre scaunul pasagerului.

Polițiști.

Se temuse de acest lucru, dar simțea că trebuia să se întâmple. O femeie singură care rătăcește pe străzi la trei dimineața. Nu are geantă, nu are prieteni și, pare-se, nicio țintă. De ce să n-o oprească și să-i pună întrebări?

— Ah. Bună dimineața, domnule polițist.

Le adresează un zâmbet larg. De parcă ar fi ceva obișnuit. De ce n-aș fi aici? Ce mare lucru?

Dar pe dinăuntru tremură. Are mâinile înfundate în buzunare, una dintre ele ține cuțitul, și e speriată de moarte. Îi e teamă că vor deveni suspicioși și că vor vrea s-o percheziționeze, și atunci vor găsi cuțitul și totul se va sfârși. Adio, Georgia.

— Rahat. Nu o da în bară, Erin. Păstrează-ți calmul. Ușurel și cu calm.

Pentru prima oară, simte frică în vocea bărbatului. O surprinde, dar în același timp o alină. Nu e așa de stăpân pe el

cum vrea s-o facă să creadă. Nu e cel mai tare.

— Sunteți bine? o întreabă polițistul.

Erin observă cum o măsoară din cap până în picioare, în timp ce-i adresează întrebarea. O studiază.

— Bine, spune ea, indiferentă încă. Dar se face cam frig, nu? Ridică din umeri ostentativ. Totodată, îi dă polițistului de înțeles că din acest motiv are mâinile în buzunare. Nu are nimic de-a face cu vreo armă. Nici vorbă de așa ceva.

— Vă duceți undeva?

— Ai grijă, Erin. Vezi ce spui. Copilul e aici, nu uita.

Încearcă s-o sperie, dar nu dă rezultat, pentru că, măcar de data aceasta, ea deține controlul. Bărbatul face pe el de frică, și amândoi știu acest lucru.

— La plimbare. Așa fac în cele mai multe nopți. Am insomnii. Vede privirea nedumerită și adaugă în grabă: Nu dorm prea bine. Uneori, o plimbare mă ajută să mă relaxez. Vorbește clar și cu încredere. Le sugerează că nu e beată și nici drogată.

— Dacă vreți să vă dau un sfat, spune polițistul, ar trebui să vă limitați la plimbările prin jurul apartamentului dumneavoastră. Nu vreau să vă sperii, dar nu-i o idee prea bună să stați pe străzi la ora asta.

Mda, se gândește ea. Aș putea fi atacată. Cineva ar putea să scoată un cuțit din buzunar și să mă înjunghie.

— Mulțumesc, domnule polițist. Sunt sigură că aveți dreptate. Oricum, acum mă îndreptam spre casă.

Polițistul o mai studiază puțin, apoi spune:

— Bine. Aveți grijă.

Erin aprobă din cap. Pleacă mai departe. Aude motorul mașinii de poliție accelerând, apoi se uită la vehiculul care alunecă pe lângă ea. Polițistul nici măcar nu-i mai aruncă vreo privire.

— Te-ai descurcat bine, Erin. Știam eu că te descurci. Așa o să

fiți în siguranță și tu și Georgia. Asta îți garantează că vei ieși cu bine din povestea asta.

Ticălos arogant. Încearcă să disimuleze. Încearcă să dea impresia că știe ce face. Dar Erin știe. I-a simțit frica. Și asta îi dă speranță.

La capătul străzii face la dreapta. Intră pe East Tenth Street. Vizavi este o pictură murală mare pe zid. După aceea, vitrinele câtorva magazine cu obloanele trase. Apoi, în general, blocuri și trotuare pustii, cufundate în întuneric.

— *Unde dracu' te duci, Erin? Nu e nimic acolo. Încă nu ți-ai dat seama? Trebuie să găsești oameni.*

— Ce-mi trebuie mie e să-ți ții dracului gura. Fac tot ce pot, da? Dacă polițiștii ăia mă văd iar, o să intre la bănuieli. Asta vrei? Chiar vrei să...

Se oprește, pentru că a auzit ceva. O mașină se apropie din spate și încetinește până când abia se mai urnește. Erin nu se întoarce, dar încetinește pasul. Dă, Doamne, să nu fie iar polițiștii!

— *Erin, trebuie să te miști mai repede. Trebuie să...*

— Gura.

— *Poftim? Ce-ai...*

— Gura. Vine cineva.

Mașina ajunge în dreptul ei. Erin îndrăznește să arunce o privire în stânga. E un sedan mare, închis la culoare, dar nu se pricepe la mărci. Nu vede înăuntru. Se uită drept înainte și merge mai departe.

Mașina trece ușor pe lângă ea. Câțiva metri mai încolo, oprește lângă trotuar. Fereastra din dreptul pasagerului se cască.

— *Ah. Așa mai merge. Du-te să vezi, Erin.*

Mda, sigur. Pentru că așa facem cu toții, nu? Mergem să ne uităm la mașini suspecte în toiul nopții.

Erin merge mai departe, dar acum inima îi bate cu furie —

cel puțin o duzină de bătăi la fiecare țăcănit de tocuri. Cine e în mașină? Cineva cu o armă? O gașcă de tineri gata să țâșnească afară, s-o trântească la pământ și s-o violeze? La ce îi va mai servi atunci cuțitașul ei ridicol? La ce-i va mai servi Georgiei dacă ajunge la spital sau chiar la morgă?

Îi vine să se întoarcă și să o rupă la fugă. Toate instinctele îi spun să se întoarcă la lumina de pe bulevard. Să oprească un taxi sau orice nenorocită de mașină și să implore s-o ia de acolo.

Dar nu o face, pentru copilul ei.

Ajunge la mașină. Se poartă de parcă n-ar fi conștientă că ocupanții ei o așteaptă.

— Auzi? Vrei să te duc undeva?

Erin se lasă puțin în jos. Se uită înăuntru. Se pare că e doar un tip. Cămașă deschisă la culoare, descheiată la guler. Un lanț de aur. Un început de chelie. E greu de spus de aici, dar pielea îi pare ciupită de vărsat. Și gura lui are o formă ciudată — de parcă mai demult ar fi avut buză de iepure și i-a rezolvat-o un chirurg amator, pe douăzeci de dolari.

— Ce frumusețe de bărbat, Erin. Nu lăsa inima să-ți stăpânească judecata.

Erin aude un râs în ureche. Așa, se gândește ea. Râzi cât mai poți. Râzi până o să am ocazia să te spintec ca pe un pește.

— Poate, îi spune ea șoferului. Mergi unde am eu treabă?

— Iubito, merg oriunde ai tu treabă. Hai în mașină.

Erin ezită. Degetele i se strâng mai tare pe mânerul cuțitului.

— Ți-a făcut invitația, Erin. Ce mai aștepți?

Erin se uită în susul și-n josul străzii. Nu vrea să urce în mașina bărbatului acestuia, unde el poate încerca să-i facă te miri ce. Vrea să meargă acasă. Vrea să-și vadă copilul. Nu are ce căuta aici într-o noapte atât de rece, față în față cu moartea și cu mutilarea.

Deschide portiera. Urcă. Se simte un damf de alcool

amestecat cu un miros stătut de fum. Bărbatul îi zâmbește, dezvelindu-și dinții pătați de nicotină.

— Încotro?

Nu are de gând să-i zică unde locuiește și habar n-are unde să-i spună să meargă. Arată doar înainte și spune:

— Încolo.

Bărbatului pare să-i placă răspunsul ei. Dă din cap și pornește.

— Și ce zici că faci pe aici?

— Îmi omor timpul, spune ea. Nu prea dorm.

— Îhî. Și ce faci ca să omori timpul?

— *Spune-i că omori oameni, Erin.*

— Mă plimb. Uneori găsesc oameni cu care stau de vorbă.

— Da? Doar atât? Doar stați de vorbă?

— Sigur. Ce altceva?

— Mă rog, poate că nimic. E în regulă și vorbitul. Și de câtă activitate a avut parte gura ta în noaptea asta?

— Nu prea multă. A fost liniște. Tu ești primul.

— Primul, zici? Se uită la ea. Știi, nu prea pari o…

— Vorbăreață tipică?

— Mda. Exact.

— Poate că nu sunt. Poate că nu sunt ca altele pe care le-ai cunoscut până acum. Poate că mie îmi place doar… o discuție ca la carte.

— Ar fi altceva. De fapt, foarte neobișnuit. Știi că ăia care se pricep la vorbit pot să câștige mulți bani, nu?

Erin scutură din cap.

— Nu mă interesează banii. Mă interesează doar să dăruiesc lumii spirit și replici efervescente.

— De care replici?

— Efervescente. E un cuvânt din franceză.

— Ah, deci le ai și pe franțuzește.

— Le am cu multe. Sunt polivalentă.

— *Chiar ești, Erin. Bună treabă. L-ai cucerit.*

Șoferul râde. Are un râs vulgar, lasciv. Știe la ce se gândește el și știe că îl încurajează. Dar tot de el depinde, își spune Erin. Încă poate să scape dacă va dori.

Bărbatul își duce mâna în buzunar. Scoate o sticlă de whisky.

— Vrei? Să-ți uzi nițel gâtlejul? Ca să te mai relaxezi un pic?

— Sunt destul de relaxată deja, spune ea. Iar gâtlejul meu nu poate fi mai ud de atât.

Iisuse, Erin, se gândește ea. De unde îți vin ideile astea? Unde ai învățat să te porți așa?

Erin îl urmărește cum ia amândouă mâinile de pe volan, deșurubează capacul sticlei și ia o gură din lichidul chihlimbariu. Plescăie din buzele pocite, ca de cauciuc, și spune:

— Ah, ce bine e. Sigur nu vrei?

Erin clatină din cap și se întreabă ce să spună în continuare. Dar atunci își dă seama că bărbatul oprește mașina. Neliniștea revine. Se gândește că, până la urmă, poate ar fi fost mai bine să fi băut totuși niște whisky. De fapt, să fi dat pe gât toată sticla, doar ca să scape de panica asta. Gata, se gândește ea. Ăsta e momentul în care tipul decide dacă trăiește sau moare.

— De ce ne oprim?

E o întrebare stupidă, dar trebuie s-o pună. Trebuie să-i dea șansa să dea înapoi.

Bărbatul mai gâlgâie niște whisky, apoi pune din nou capacul și-și strecoară sticla în buzunar.

— Așa e mai simplu să vorbești. Ai spus că-ți place să vorbești, este?

Lui Erin i se usucă gura. Îi vine greu să mai zică ceva în clipa asta.

— Da, așa am spus. Despre ce vrei să vorbești?

— Despre tine. Cum te cheamă?

— Erin.

— Salut, Erin. Pe mine mă cheamă Ed. Îmi placi, Erin.

— Serios?

— Mda. Mult. Aș vrea să-ți arăt cât de mult îmi placi, Erin. Te deranjează? Dacă îți arăt, vreau să zic? Ai vrea să vezi, nu-i așa?

Nu răspunde. Se simte ca într-un montagnes-russes infernal și vrea să se dea jos. Dar e prea târziu. Deja s-a pus în mișcare. Au ajuns în vârf și au început coborârea aproape verticală. Erin vede golul de dedesubt și știe că sunt gata să se prăvălească într-acolo. Nu mai există cale de întoarcere. Bărbatul a decis că vrea să meargă mai departe și o târăște și pe ea după el.

— Uite, Erin. Ești pregătită?

Acum se descheie la fermoar. Caută cu mâna înăuntru și-și scoate mădularul. Îi arată cât de excitat este.

— *Hm! Ia te uită ce avem aici!*

Doamne, nu, se gândește ea și simte un gol în stomac, iar montagnes-russes-ul prinde viteză și acum se repede vijelios în jos pe șine.

— Cred..., spune Erin. Cred că ar fi bine să plec. Scoate mâna din buzunar, buzunarul în care are cuțitul, și caută mânerul mașinii necunoscute, genul de mașină în care nu a mai urcat niciodată și nu are idee cum se deschide. Își plimbă mâna pe suprafața portierei, în căutarea mânerului sau butonului potrivit, ca să scape naibii de aici, stând în tot acest timp cu ochii pe bărbat, temându-se de ce ar putea face în continuare. Iar când decide că nu are de ales și trebuie să-și desprindă privirea ca să scape, realizează ce greșeală cumplită tocmai a făcut. Pentru că atunci bărbatul răcnește „Nu!“, o apucă de păr cu amândouă mâinile și-i smucește capul în jos, spre poală, spre așa-zisa lui bărbăție, strigând la ea să vorbească cu el, dă din gură și vorbește cu mine, în pizda mă-tii de curvă nenorocită. Și mâna ei bâjbâie din nou, de data asta nu după mânerul

portierei, ci după buzunar, care nu mai pare să fie la locul lui, unde naiba este, unde mi-e nenorocitul ăla de buzunar, unde mi-e cuțitul? Și-i simte căldura, sudoarea, duhoarea pe fața ei, în timp ce degetele îi caută frenetic. Și în sfârșit, da, în sfârșit, lăudat fie Domnul, l-a găsit, a găsit buzunarul, degetele i se afundă în căldura lui, îi ating darul, conținutul secret. Îl ia, îl apucă ușurată, nu s-a mai simțit niciodată așa de ușurată, și-l scoate, iar acum nu mai ezită, începe să înjunghie, să împingă, să înfigă, să distrugă. Și aude cum gemetele lui de plăcere se transformă în țipete de durere, și chiar și după ce bărbatul îi dă drumul la păr, Erin continuă să-l înjunghie, lovindu-l din ce în ce mai sus, în stomac, în piept și în gât, da, în gât, unde îl despică de la o ureche la alta, iar nu sperma e cea pe care o simte, ci sângele fierbinte care îi stropește fața și Erin îi vede uimirea de pe chip, șocul, în timp ce viața i se scurge din corp și bărbatul moare în fața ei, chiar acolo, în mașina lui, cu limba scoasă, cu mădularul atârnat, iar vocea asasinei lui îi răsună în ureche, cerând vărsare de sânge. Și treptat, cursa infernală încetinește, se oprește și s-a terminat. S-a terminat.

— Du-te dracului! îi țipă ea în față șoferului mort, stropindu-l cu salivă. Dracu' să te ia!

— *Ai făcut o treabă bună, Erin. Ai lucrat murdar, dar bine.*

— Și tu să te duci dracului.

Simte că ceva i se prelinge pe față și nu știe dacă sunt lacrimi sau sânge. S-ar putea să plângă, da, pentru că e așa de furioasă, așa de zăpăcită și al dracului de zguduită. Toate sentimentele pe care le încearcă par să răbufnească din ea în același timp, inclusiv dragostea. Dragostea față de copilul ei, pentru că despre asta este vorba, nu-i așa? De-aia fac lucrul ăsta. De-aia a trebuit să moară gunoiul ăsta și, de fapt, știi ceva, nici nu-mi pare prea rău. Nici nu se compară cu bietul vagabond. Ăsta e o mizerie. Ăsta a meritat-o.

Se oprește un moment. Încearcă să se calmeze. Încearcă să

intre în contact cu latura ei rațională. Trebuie să plece de aici.

Deschide torpedoul. E plin de gunoaie. Ochelari de soare, pixuri, cărți de vizită, ambalaje de dulciuri. Dar și un pachețel cu șervețele. Îl desface vijelios. Se șterge cât de bine poate de sânge pe față și pe mâini.

— Nu te curăța prea bine, Erin. Încă.

Știe ce înseamnă asta. Încă nu și-a terminat treaba aici.

Se uită încă o dată la șofer. Are ochii căscați și ațintiți înainte, de parcă ar privi îngrozit un camion care se apropie, gata să se izbească de mașina lui și să-l strivească. Sângele încă i se revarsă din tăietura uriașă de pe gât. E alb la față, ca o fantomă.

Ia din nou cuțitul, îi studiază tăișul letal și vârful ascuțit. Știe ce urmează și, în mod straniu, de data asta nu mai este dezgustată. Crede că, în parte, e din cauză că nu e prima oară, dar în principal e pentru ceea ce reprezintă acest bărbat. Este un prădător. Caută femei vulnerabile și încearcă să le supună voinței lui malefice.

Nu i-am dat eu o șansă? Nu i-am spus că vreau să ies din mașină? Putea să fie drăguț cu mine. M-ar fi putut lăsa pe undeva și apoi să plece. De ce a trebuit să fie așa de dezgustător și de violent? De ce a trebuit să aleagă calea asta?

Ei bine, ai făcut-o. Și de fapt, îți sunt recunoscătoare, pentru că tu nu meriți să trăiești, dar fiica mea da. E un schimb echitabil, pentru că viața ei valorează mult mai mult decât a ta.

— Sunt gata, spune ea.

Când îi dă instrucțiunile, abia dacă ezită. Câteva mișcări rapide și a terminat. I se pare chiar că de data asta o face cu mai multă plăcere. Poate că taie puțin mai adânc — chiar ajungând să-i zgârie craniul.

Se curăță cu șervețelele rămase. Șterge cuțitul și-l bagă din nou în buzunar. Se uită pe stradă. Este pustie, liniștită, întunecoasă. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dorm cu toții

în paturile lor, fără să știe de atacul sexual, de dezlănțuirea violentă, de crimă, de mutilarea care a avut loc la numai câțiva metri de adăposturile lor tihnite.

Iese din mașină și cercetează împrejurimile, asigurându-se că nu o vede nimeni. Își dă seama că este încă pe East Tenth Street, la numai câteva cvartale de casa ei. Lucru util, dat fiind că trebuie să parcurgă distanța, plină de sângele bărbatului.

Lasă capul în pământ și pornește. Speră să n-o observe nimeni, să nu vadă nimeni în ce hal este.

Se îndepărtează numai cu câțiva metri de mașină când zgomotul se declanșează în spatele ei, speriind-o de moarte.

Claxonul mașinii.

Pentru scurt timp, și-l imaginează pe șofer acolo, apăsând cu disperare pe claxon, făcând tot ce poate ca să ceară ajutor, să vină cineva să-l ducă la spital. Stă acolo, geme, se chinuie să respire și apasă pe claxon, făcându-l să-și trimită țipătul tânguitor în noapte, ca să-l salveze.

Și atunci Erin clatină din cap. E mort. Știu că e mort. Probabil a căzut în față, atâta tot. Nu e nimic mai mult.

Dar tot aleargă spre casă, fără să se uite măcar o dată înapoi.

Ora 04:07

— Mai spune-mi o dată de ce n-ai iubită.

A vorbit Doyle. Stă în sedanul poliției lângă LeBlanc, renunțând pentru o vreme să mai încerce să găsească pe cineva care să știe ceva despre moartea lui Vern. E mult mai distractiv să-l tachineze pe LeBlanc.

— Nu ți-am spus nici prima oară.

— Acum ai marea ocazie. Ai… știi tu… probleme?

LeBlanc se uită la el, iar lui Doyle îi vine greu să rămână serios.

— Nu, nu am *probleme*. Cum adică probleme? Ce fel de

probleme?

— Nu știu. De orice fel. De natură intimă.

LeBlanc se uită la el în continuare.

— Nu, n-am probleme intime. Iar dacă aș avea, ai fi ultimul om căruia i le-aș mărturisi.

— Și atunci, ce e? Ce te reține?

— Nu mă reține nimic. Crezi că un tip trebuie să aibă mereu o iubită? Tu n-ai stat niciodată fără? Sau a trecut prea mult de atunci să mai ții minte?

Doyle zâmbește. Nu este cu mult mai în vârstă decât LeBlanc, dar nu are de gând să lase discuția să devieze spre el.

— Îmi amintesc, și nu, n-am stat niciodată fără o iubită. Uneori aveam chiar mai multe odată. Tu, pe de altă parte, pari dubios de indiferent la femei.

— Dubios? Ce e așa dubios în asta? De ce te deranjează atât de tare?

Vocea lui LeBlanc devine comic de pițigăiată, iar acum lui Doyle îi e foarte greu să nu râdă.

— Nu mă deranjează deloc, spune Doyle.

— Păi, foarte bine.

— Dar nu pot să vorbesc în numele altora. Toate zvonurile alea…

— Zvonuri? Despre ce zvonuri vorbești?

— Zvonuri. Știi cum sunt alți polițiști, nu? Cum vorbesc? Cineva zice ceva, altcineva crede și brusc se întinde ca un incendiu. Toată lumea ajunge să creadă ceva ce nu are de fapt niciun temei. Mereu mă uimește cum se întâmplă lucrurile astea.

LeBlanc stă drept, cu urechile ciulite.

— Stai puțin. Cine a zis așa ceva? Ce zvonuri?

Lui Doyle îi stă pe limbă să-i mărturisească faptul că tocmai a inventat povestea asta. E gata să spună, când altceva îi reține atenția. Este stația radio, care tot bălmăjește ceva pe fundal de

când stau ei aici. Polițiștii experimentați își dezvoltă un radar interior, capabil să filtreze zgomotul și în același timp subconștientul li se menține atent la lucrurile importante. Iar radarul lui Doyle bâzâie categoric.

— Sectorul A 8 către centrală, terminat.

— Te ascult, sector A 8.

— Centrala, confirm informația că în mașina de pe East Tenth Street se află o victimă.

— Recepționat, sector A. Rămâneți pe loc, oprim apelurile.

Doyle se uită la LeBlanc.

— E doar la câteva cvartale distanță. Ia stația și cere mai multe detalii. Și ceea ce aude îi dă fiori pe șira spinării.

— Centrala, spune el, ne ocupăm noi. Terminat.

În timp ce pornește motorul, LeBlanc îi spune:

— Doar nu crezi… și lasă fraza neterminată, pentru că exact asta cred amândoi.

Ajung la locul crimei în câteva minute. Primul lucru pe care îl aud când coboară din mașină este sunetul neîntrerupt și tânguitor al unui claxon. S-au adunat câțiva oameni — nu la fel de mulți ca la Vern —, dar numai pentru că nu s-a dus încă vestea că este locul unei crime. Oricine altcineva s-a trezit crede probabil că e doar o alarmă auto defectă.

Un polițist se apropie de detectivi, îi salută, apoi îi conduce spre Fordul sedan.

— Claxonul urla când ai ajuns aici? întreabă Doyle. Trebuie să ridice tonul ca să se facă auzit prin zgomotul acela.

— Da, spune polițistul. De-asta a fost găsită victima. Arată cu degetul mare spre un bărbat voinic, cu un început de chelie care stă pe trotuar. Tipul de colo e administratorul clădirii ăleia de locuințe. Stă la parter, în față. L-a trezit zgomotul. Când a văzut că nu se mai oprește, a ieșit să-i spună șoferului să termine dracu’ odată. Atunci a găsit cadavrul.

Doyle și LeBlanc încearcă să se uite în interiorul întunecos

al vehiculului.

— Uite, spune polițistul, dându-i lui Doyle o lanternă.

Doyle luminează prin fereastră. Vede o siluetă prăvălită peste volan și mult sânge, dar cam atât.

— A mutat cineva cadavrul?

— Nu. Administratorul zice că a deschis portiera, dar a închis-o imediat când a văzut ce e înăuntru. Când am ajuns noi, i-am verificat semnele vitale victimei, dar asta-i tot.

— Bine. Hai să-i așteptăm pe anchetatorii criminaliști. Lasă-i să facă poze și să verifice înainte să-l mișcăm.

Îi dă lanterna înapoi polițistului, apoi el și LeBlanc se îndreaptă spre bărbatul care a anunțat incidentul.

Administratorul clădirii poartă un trenci gros peste pantalonii de pijama și adidași. Își freacă barba neliniștit în timp ce se apropie detectivii.

— Domnul...? spune Doyle.

— Stavropoulos.

— Domnule Stavropoulos, suntem detectivi la Secția a Opta. Ne puteți spune ce s-a întâmplat aici în noaptea asta?

— Zgomotul. Nu puteți să opriți zgomotul? Am urechile sensibile. Zgomotele de felul ăsta mă scot din minți, mănțelegeți?

— O să-l oprim imediat ce se poate. Înțeleg că ați fost primul care a găsit victima. Am dreptate?

— Da, aveți dreptate. De la zgomot a fost, înțelegeți? Nu pot să dorm cu astfel de zgomote. E un oraș zgomotos, sunt obișnuit cu ele. Dar ăsta, chiar la fereastra mea? Nimeni n-ar putea să doarmă în asemenea condiții. Dumneavoastră credeți că ați putea să dormiți așa?

— Nu, spune Doyle. Sunt sigur că n-aș putea. Și de-asta ați ieșit, nu?

— Da. M-am uitat pe fereastră. Am aprins lumina ca să vadă că mă uit pe fereastră, dar tot nu se oprea. Nu înțelegeam de ce

face una ca asta. Așa că am ieșit. Nu mi-e frică. Pot să mă descurc cu golanii. Dar tot nu termina cu claxonul ăla.

— Așa că v-ați dus la mașină.

— Da. Deși zgomotul îmi nenorocea urechile, m-am dus acolo. Am ciocănit la fereastra mașinii, dar bărbatul nici măcar nu s-a uitat la mine. Mi-am zis, ăsta e beat. E beat, drogat, a făcut un atac de cord sau ceva de genul ăsta. Nu m-am gândit niciodată… mă rog, nu m-am gândit niciodată că o să găsesc așa ceva. Tot sângele ăla și nu numai. Oribil. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

LeBlanc pune următoarea întrebare:

— Domnule Stavropoulos. Cât era ceasul când v-ați trezit?

Stavropoulos se uită la LeBlanc cu o expresie ușor mirată, de parcă tocmai ar fi băgat de seamă că era și el acolo.

— Și dumneavoastră sunteți detectiv?

— Da, domnule, sunt detectiv, spune LeBlanc.

— Păreți prea tânăr să fiți detectiv. Vă lasă să lucrați la asemenea cazuri importante?

— Da. Deci, la ce oră v-a trezit?

Stavropoulos se gândește o clipă.

— Pe la vreo patru fără un sfert. Așa ceva e de neimaginat, nu? Nimeni n-ar trebui trezit la o asemenea oră. Dar zgomotul, înțelegeți?

— Înțeleg. Și apoi v-ați uitat pe fereastră, nu? Ați văzut pe cineva pe stradă?

— Nici țipenie.

— Dar când ați ieșit? Ați văzut pe cineva atunci?

Stavropoulos scutură din cap.

— Pe nimeni. Cine a făcut asta a dispărut pur și simplu. Ca o fantomă.

Sigur, se gândește Doyle. O fantomă. Atât că tipul ăsta n-a fost *speriat* de moarte. Cineva în carne și oase i-a făcut felul.

Îi mulțumesc lui Stavropoulos, apoi stau de vorbă cu încă

vreo câțiva gură-cască, în timp ce detectivii din unitatea de investigații criminalistice sosesc și se apucă de treabă. În cele din urmă, primesc undă verde să studieze mai de aproape cadavrul.

— Facem prinsoare? spune LeBlanc în timp ce se apropie iar de mașină. Că e iar tipul ăla care se crede Zorro?

— Tommy, nu-mi miroase a bine, spune Doyle. Ceva îmi spune că ne așteaptă o noapte lungă.

La mașină, un chinez așezat pe vine se ridică din locul în care examina interiorul, apoi își întoarce ochii, protejați de ochelari, spre detectivi.

— Salut, Norm, spune Doyle. Cum merge treaba?

Norman Chin, unul dintre experții medico-legali de frunte din oraș, face un gest deznădăjduit spre urechea stângă.

— Poftim?

Doyle ridică tonul:

— Ce-avem aici?

— Ce zici? întreabă Chin. Vorbește mai tare.

Doyle se încruntă, apoi ridică și mai tare vocea.

— Poți să muți cadavrul? Să oprești zgomotul?

Chin se uită la cadavru după care înapoi la Doyle.

— Știi ceva? Cred că ar trebui să dau cadavrul pe spate și să opresc zgomotul.

Doyle dă din cap.

— O idee super, Norm.

— Poftim?

— Am spus că mi se pare... Îți bați joc de mine?

Un rânjet drăcesc se lățește pe fața expertului.

— Cine, eu?

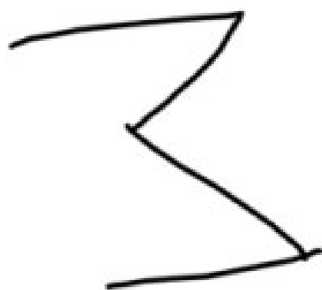
Chin ridică un deget dându-i de înțeles să aștepte un moment. Se apleacă din nou în mașină și-l trage ușor pe șofer pe scaun. Claxonul se oprește, iar din spatele lui Doyle se aude Stavropoulos, care-i mulțumește lui Dumnezeu că supliciul lui

s-a încheiat.

Ochii lui Doyle rămân fixați asupra victimei. Își ține răsuflarea când cadavrul este ridicat. Cineva îndreaptă o lanternă drept spre fața însângerată a șoferului.

— Iisuse, exclamă LeBlanc.

Doyle mai face un pas, nu foarte sigur că vede bine. Dar nu s-a înșelat. Da, chiar sunt tăieturi. Exact în mijlocul frunții bărbatului. Dar nu este ce se aștepta Doyle. Este mult, mult mai rău:

— Vezi ce văd și eu? întreabă Doyle.

— Mda, șoptește LeBlanc. Mda, văd.

— Ne-am înșelat. În legătură cu vagabondul. Nu era un Z. Era un 2.

Cei doi detectivi își iau ochii de la victimă și se uită unul la altul.

— Deci, spune LeBlanc. Dacă Vern a fost numărul doi și tipul ăsta e numărul trei…

— Atunci cine dracu' e numărul unu? îi termină Doyle propoziția.

Ora 04:25

Amorțeală.

Asta simte. Detașare, într-un fel. De parcă n-ar fi cu adevărat aici. Privește în exterior prin ochii altcuiva, așa cum bărbatul privește lumea prin broșa prinsă de haina ei.

Stă aici pe un scaun de când a ajuns acasă. Pe un scaun de

lemn, nu pe canapea, pentru că încă e plină de sânge și nu vrea să-și strice mobila. Nu vrea s-o mânjească cu sângele pe care tocmai l-a vărsat.

Și a vărsat râuri întregi. Încă îl mai simte revărsându-se din gâtul bărbatului. O stropește pe față, fierbinte, ud și, cumva, viu.

Știe că ar trebui să se spele, dar pare un gest aproape inutil. Ca și când ar rătăci printre ruinele unei case care a fost distrusă de un uragan și ar așeza bine un scaun răsturnat, de parcă gestul ar restabili ordinea.

Nu e sigură nici măcar că poate scăpa vreodată de acest sânge. Nu pe deplin. Chiar dacă s-ar putea spăla de o sută de ori, tot îl va simți. De parcă i s-ar fi prelins înăuntru prin piele și ar fi devenit permanent ca un tatuaj — un lucru care îi va aminti veșnic de fapta ei.

Și totuși, nu a fost așa de supărată ca după vagabond. Omul ăsta era un gunoi. O mizerie. Merita să moară.

Oare? Oare merita? *Merită* cineva să moară?

Iisuse, Erin. Hai să nu devenim filosofici. Nu știi ce ar fi făcut gunoiul ăla. Nu știi nici ce le-a făcut altor femei. Poate te-ar fi violat și apoi te-ar fi ucis. Ai făcut ce trebuia că să te protejezi și să scapi de acolo.

Da, dar eu am intrat în mașina lui. Oare asta nu mă face să fiu măcar un pic vinovată?

De ce? Vrei să spui că fetele n-ar trebui să poarte fuste scurte sau să le zâmbească necunoscuților? Apoi o să spui că nu trebuie să-și afișeze nici gleznele. Cât de departe vrei să duci o asemenea discuție, Erin? Nu înseamnă nu, și cu asta basta.

Da, dar…

Futu-i.

Uită-te la mine. Țin o dezbatere în mintea mea. De parcă n-ar fi deja destulă aglomerație acolo din cauza ăstuia care trăncănește întruna.

— Ești bine, Erin?

La țanc. La țanc, în mama mă-sii. Hai și tu la petrecere, de ce nu, în definitiv? Dă-ți și tu cu părerea. Nu că ai avea nevoie de invitație. De când te împiedici tu de asemenea detalii? Când te-ai gândit vreodată că mintea unei femei e ultimul loc în care ar trebui să dai buzna?

Sunt câte unii al dracu' de prost crescuți.

— Erin? M-ai auzit?

— Te-am auzit, bine? Am de ales dacă să te aud sau nu? Nu pot să te las baltă pur și simplu, în caz că nu ți-ai dat seama. Poate că așa au făcut nevastă-ta, maică-ta, prietenii și rudele. Poate de-aia faci chestia asta, pentru că e singurul mod în care poți găsi pe cineva care să-ți asculte vocea cretină și plicticoasă. Și poate de-aia nici nu te arăți, pentru că ești urât, slab, înfricoșat și toată lumea te urăște. Așa e, javră? Pentru că ești un nimeni, un nimic și doar așa poți avea și tu sentimentul că domini. Pun pariu că asta e. Pun pariu că dacă ai intra chiar acum pe ușa mea, aș putea până și eu să te fac arșice. Așa de jalnic ești.

— Măi, măi, Erin. Ești supărată pe mine?

— Eu? Da' de unde? De ce aș fi supărată pe tine? N-ai făcut decât să mă droghezi, să-mi furi copilul și să mă pui să omor oameni. De ce nu te-aș plăcea?

— Ți-am spus. Am un motiv. E spre binele tău.

— Așa e. Am uitat. Vrei să mă luminezi. Aleluia, frate. Slăvit fie Domnul, și acum dă-mi arma, să mai șterg un nemernic de pe fața pământului. Mersi. Acum mă simt așa de virtuoasă.

— N-ar trebui să te simți vinovată că l-ai omorât pe ultimul. Merita.

— Dacă vrei să știi, tocmai am discutat cu mine pe tema asta. Mersi, dar mă lipsesc de opiniile tale.

— Ți-a făcut rău?

— Nici să nu te gândești, da? Cum ar veni, pe tine te

preocupă binele meu. De parcă ai avea tu grijă de mine. Nu-ți mai face și iluzia asta despre tine, pe lângă celelalte, bine?

— Dar eu am grijă de tine, Erin. O să vezi. După ce se termină ziua asta, o să înțelegi.

— Mda, sigur.

Erin decide că discuția s-a încheiat și se ridică de pe scaun.

— Unde te duci?

— Să mă spăl. Vrei să vii cu mine? Dacă vrei, poți să refuzi.

Erin se duce la baie și aprinde lumina, apoi se privește în oglinda de deasupra chiuvetei.

Iisuse. E mai rău decât credea. Șervețelele acelea nu au schimbat prea mult situația. E plină. Are sânge pe față, în păr, iar haina îi este îmbibată. Seamănă cu Carrie, din filmul cu același nume.

Erin dă să-și desfacă nasturii de la haină.

— Alo, Erin! Ce naiba faci acolo?

Erin îl ignoră. Continuă să-și desfacă nasturii. Dă să-și arunce haina.

— Termină. Nu fii proastă. Știi ce se va întâmpla.

Erin se oprește, cu haina coborâtă de pe umeri, dar cu brațele încă în mâneci.

— Trebuie să mă curăț.

— Nț. Renunță. Ți-am spus. Trebuie să porți tot timpul echipamentul de supraveghere. Nu-l dai jos, nici măcar o clipă.

Erin își trage haina la loc, dar nu o închide.

— Tu ai înnebunit? Uită-te la mine. Crezi că pot să mai ies în halul ăsta? Sunt plină de sângele bărbatului ăluia. Dacă mă oprește iar poliția, sunt terminată. Chiar dacă n-aș fi murdară de sânge, tot ar trebui să mă schimb, pentru că polițiștii de mai devreme vor începe să mă caute imediat ce găsește cineva cadavrul ăla în mașină. În loc să mă trimiți așa, mai bine suni chiar tu la poliție. Nu fac nici cinci metri fără să mă aresteze.

Urmează o pauză lungă, în timp ce bărbatul meditează la

argumentul ei. Ha! La asta nu te-ai gândit, istețule, nu? Nu ești infailibil.

— *Bine, Erin. Ce sugerezi?*

— Sugerez să fac un duș, asta sugerez.

— *De unde știu că doar asta faci?*

— Nu știi. Evident, nu pot să intru în duș cu tot echipamentul după mine, așa că va trebui să ai încredere în mine.

— *Nici vorbă, Erin. Nu sunt genul care are încredere. Nu așa merg lucrurile.*

Mare surpriză, se gândește ea. Nu are încredere în mine.

— Atunci găsește tu o soluție. Eu trebuie să mă spăl. Spune-mi tu cum pot să fac lucrul ăsta și în același timp să-ți respect regulile.

Urmează încă o pauză lungă. Apoi:

— *Du-te să iei un umeraș din dulapul din dormitorul tău. Atârnă haina de ușa băii, cu broșa spre exterior. Poți să scoți casca din ureche când ești gata să intri în duș.*

Atunci Erin ezită, brusc, spiritul ei de luptătoare șovăind din nou:

— O… O să mă vezi. Dacă fac așa, o să mă vezi cum mă dezbrac.

— *Dacă vrei, bine, dacă nu, nu, Erin. Eu am lăsat de la mine. Trebuie să faci și tu la fel.*

Ai lăsat pe dracu’. Mai corect spus, îți faci cadou o mică erecție, în timp ce asiști la un spectacol de striptease.

Futu-i.

Dar știe că trebuie să facă ce-i cere. Nu mai suportă să aibă pe ea sângele înnegrit și lipicios al cuiva.

Aduce umerașul, pune haina pe el, apoi îl atârnă în poziție de ușa băii. Se dă înapoi și se uită la broșă. I se pare ciudat că nu o mai are prinsă de ea și îndreptată spre exterior. Acum este la distanță, o fixează cu ochișorul ei ca o mărgică. E ca și când

ar fi un străin cu ea în baie — cineva care se pregătește că tragă cu ochiul pe gaura cheii, s-o vadă cum se dezbracă.

Erin se întoarce cu spatele la spectator când începe să se dezbrace. În timp ce își scoate hainele, ascultă cu atenție orice sunet din cască — orice semn că devine puțin cam prea interesat de acest spectacol. Ticălos mizerabil. Probabil că…

Și atunci îi vine o idee.

Poate reușește să se folosească de acest lucru. Nu credea că are la dispoziție vreo armă în lupta cu acest om, dar poate că are. Corpul ei. Sexualitatea ei. Poate că nu se excită doar când vede că e ucis un om. Dacă este vreun pic interesat de femei…

Da. Ar putea fi asta soluția? Aș putea s-o fac?

O cuprinde un fior.

Nu trebuie să fie evident. Nu prea rapid sau prea artificial. Trebuie s-o iau pe îndelete. Treptat. Să încep prin a-l provoca puțin. Să-i trezesc interesul. Să-l fac să se gândească altfel la mine. Nu ca la un pion care îi duce la îndeplinire ordinele de execuție, ci ca la un obiect al dorinței. Cineva care i-ar putea stârni fanteziile. Cineva la care se gândește așa de mult, încât nu se va mai putea controla. Va trebui să vadă bine, de aproape și cu ochii lui. Nu printr-un obiectiv mic, de rahat. Va trebui să miroasă, să îmbrățișeze și să mângâie. Și pentru asta, va trebui să fie mai aproape. Mult mai aproape. Destul de aproape încât să fie ucis.

Da!

Inițial, intenția ei fusese să se ascundă cât de mult posibil. Să țină departe de ea ochii acestui pervers. Avea de gând să treacă în spatele perdelei de la duș înainte să-și scoată și ultimele haine și să țină un halat la îndemână pentru când ieșea. Așa nu ar fi văzut nimic.

Dar acum are alt plan.

A rămas în lenjerie. Sutien albastru, slip alb, colanți groși de iarnă. Nu sunt cele mai sexy haine, dar nu avea în programul

de azi să-l seducă pe cel care i-a răpit copilul.

Își scoate colanții. Apoi inspiră adânc. Își suge burta și-și scoate pieptul înainte. Nașterea nu a rămas fără urmări, dar în lunile care au urmat, s-a străduit foarte mult să revină la silueta de dinainte. Însă lucrul pe care îl aprecia ea de când devenise mamă era că avea sânii mai mari: cât timp fusese însărcinată, cupa îi crescuse cu două mărimi și, deocamdată, sânii ei nu dau semne că s-ar micșora, în ciuda faptului că a renunțat la alăptare, considerând-o o cauză pierdută.

Aruncă pieziș o privire în oglindă. Nu e rău. Mai puțin sângele ăla de pe față. Ăsta îți cam dejoacă planurile, Erin. Nu ești prea discretă la capitolul machiaj.

Totuși, calul de dar nu se caută la dinți. Dacă merge, poate nu ridică privirea așa de sus.

Se întoarce.

Încearcă să lase impresia unui gest obișnuit. Cu alte cuvinte, „acum trebuie să mă duc până acolo“, tu „delectează-te cu frumusețile astea“.

Nu știe la ce speră — poate nu tocmai la o exclamație de genul „mamă, ce bucățică!“, dar cel puțin la un comentariu obscen sau chiar la un mic geamăt de excitație —, dar nu primește nimic.

Insistă, se gândește ea. E posibil chiar să fi tăiat microfonul, ca să nu i se audă gemetele în timp ce se masturbează.

Poate ai vrea să vii încoace și să faci o labă mică, perversule. Îți promit că nu o să-ți retez doar gemetele.

Se întinde dincolo de perdeaua de duș, apoi se apleacă să pornească apa, oferindu-i o imagine și mai amplă asupra decolteului ei. În timp ce răsucește de robinet, una dintre bretelele sutienului îi cade de pe umăr. O lasă acolo.

Hai, prietene. Zi ceva. Orice. Arată-mi că ești interesat. Arată-mi că nu te excići numai când vezi oameni spintecați.

Se îndreaptă, apoi se apropie mai mult de haina de pe ușă.

Se uită direct la broșă. Acum mă vede foarte bine, se gândește. De aproape și aproape dezbrăcată. Un sutien care poate fi pe punctul de a dezvălui mai mult decât ar trebui. Câțiva stropi de sânge care poate m-ar face și mai atractivă în ochii țicnitului ăstuia. Nu vrei să zici nimic? Bine, dar dacă acum te fac eu să vorbești?

— Pot să-mi scot acum casca?

Bărbatul ezită înainte să răspundă.

— *Da, Erin. Pune-o pe etajera de deasupra chiuvetei, la vedere.*

Răspunsul lui nici că putea fi mai dezamăgitor. Pare mai interesat de nenorocita aia de cască decât de ea. Vocea lui este monotonă, neutră. De parcă i s-ar părea plictisitor. Chiar dezagreabil.

Mda, îți împărtășesc sentimentele, amice. Crezi că mă dezbrac în fața ta de plăcere? Mai gândește-te.

De fapt, nu. Nu te mai gândi. Nu te gândi deloc. Lasă-ți hormonii să lucreze. Lasă-i să-ți invadeze organele și să te facă să vii într-o fugă încoace, armăsarule. Hai să-mi dovedești că ești un primitiv cu sânge fierbinte. Și când vii, o să-ți arăt eu cât de fierbinte ți-e de fapt sângele. Te las să-l vezi și să-l atingi.

N-o să meargă.

Nu e interesat de mine. Nu-l interesez câtuși de puțin.

Nu renunța, Erin. Nu renunța cu atâta ușurință la singurul plan pe care îl ai.

Se duce iar la chiuvetă și între timp își scoate casca. Este din nou cu spatele la cameră, își duce mâinile la spate și-și descheie sutienul, apoi îl lasă să cadă pe podea. Încearcă să-și spună în sinea ei că el se află la numai câțiva centimetri de monitor, încercând cu disperare să arunce o privire la sânii ei. Se străduiește să-și imagineze că are respirația grea, că aproape geme. Poate că nu este adevărat. Poate că imaginea unei femei goale i se pare dezgustătoare. Dar dacă există o șansă, cât de

mică…

Își scoate chiloții, atentă să nu se aplece prea mult. Nu e un film din acela ridicol cu scene de sex. Nu dă o probă pentru un film porno. Doar îl stârnește puțin. Îi pune rotițele în mișcare. Îl face să vrea mai mult.

Dacă mai vrei, dragule, va trebui să ceri. Deocamdată, atât primești.

Intră în duș. O ușoară răsucire ca să dezvăluie arcuirea unui sân și apoi iese din cadru.

Simte apa caldă pe spate și totuși observă că îi tremură mâinile, iar respirația îi este agitată. Ce faci, Erin? Ești nebună? Chiar crezi că e o idee bună să-l atragi pe nebunul ăsta în casa ta? Chiar vrei să-i trezești dorința cu corpul tău?

Se întoarce și-și bagă capul sub jetul de apă, dorind să-și înece îndoielile. Nu am nimic altceva la dispoziție, se gândește ea. Nicio altă rază de speranță. Trebuie să încerc măcar să fac ceva.

Și apoi începe iar să plângă. Plânge în tăcere, iar umerii îi tremură. La început nu știe care este cauza, dar apoi înțelege că este sentimentul de libertate. Este brusca realizare a faptului că, pe durata acestor câteva minute, el nu o poate atinge. Nu trebuie să-l asculte, nu trebuie să se supună ordinelor lui satanice și remarcilor lui dușmănoase. S-a dezbărat de acel al treilea ochi misterios pe care a fost obligată să-l poarte. Bărbatul nu se mai poate uita unde se uită ea, nu mai poate vedea ce vede ea. L-a alungat din corpul ei.

A fost exorcizată.

Și Doamne, ce bine e.

Vrea să nu mai plece de aici niciodată. În timp ce se spală insistent cu gel de duș și șampon, până când o ustură ochii și are urechile pline cu spumă, își dorește să nu trebuiască să se mai întoarcă niciodată la coșmarul ei. Vrea să frece întruna, până nu mai rămâne nimic din ea însăși. Se va prelinge prin

gaura de scurgere și va lăsa în urmă această lume cu voci și ochi fără trup. Nu vrea să-și lase din nou corpul pradă demonilor, să le dea puterea pe care i-o cer. Fără ea, ei nu înseamnă nimic. Au nevoie de corpul ei ca să capete viață, abilitatea de a se mișca și de a se face auziți. Nu ar vrea nimic mai mult decât să le refuze toate acestea pentru totdeauna.

Dar știe că nu poate.

Georgia este acolo. Demonii o țin prizonieră. Și singura care o poate salva este mama ei. Binele trebuie să învingă răul — așa spun toate poveștile. Erin știe că trebuie să găsească curajul necesar pentru a păși din nou în infern.

Unde ești acum, Doamne? Nu mi-ar prinde rău puțin ajutor.

Oprește dușul. Nu o mai poate lungi. Trebuie să se conecteze din nou, pentru că e singura cale spre copilul ei. Este cordonul ei ombilical.

Se întinde după un prosop de pe calorifer. Se șterge cât de bine poate stând în picioare în cadă. Apoi își ia halatul și-l îmbracă. Gata cu jocurile sexuale. Gata cu ispita. Era în regulă cât timp era murdară, dezgustătoare și plină de sânge închegat. Mizeria și curvăsăria mergeau bine împreună. Dar acum este curată. Scoasă ca din cutie. Nu vrea să se gândească la lucruri sordide, mizerabile.

Iese din cadă. Mai ia un prosop și și-l înfășoară în jurul părului. Inspiră adânc și-i place mirosul aerului. Miroase a vară, a flori, a proaspăt. Lucruri frumoase. Lucruri pure.

Apoi ochii îi surprind umerașul cu haina de pe ușă, iar imaginile din mintea ei încep să se descompună și să fie dominate de sânge și violență. Vede imaginea neclară a unui bărbat aplecat deasupra unui ecran, o privește. O așteaptă să se întoarcă în stăpânirea lui, după cum știe și ea că trebuie.

Ia casca de pe etajeră și se uită la ea un timp. Este dureros de conștientă de faptul că, dacă o pune la loc, va ajunge din nou în mâinile lui, dar de asemenea știe că este o cale pe care nu

poate refuza să pornească.

Pune difuzorul micuț înapoi în ureche. Lumea i se clatină.

— *Bine te-am regăsit, Erin. Te simți mai bine? Trebuie să recunosc că pari destul de revigorată.*

Erin nu spune nimic. Se uită doar cu răceală la broșă.

— *Hai să iei echipamentul, Erin. Prinde-ți broșa de halat și pune acumulatorul în buzunar.*

Îi urmează instrucțiunile în liniște. Vede sângele de pe haină când scoate broșa și schițează o grimasă, încercând să nu se mânjească iar pe degete. În cele din urmă o prinde pe rever și aruncă cutia neagră de plastic în buzunar.

— *Bine, Erin. Cred că ar trebui să te pregătești din nou, nu? Usucă-ți părul, mai machiază-te un pic, fă treburile alea de fete.*

— Nu încă.

— *Cum adică nu încă? Sigur, deja ai făcut multe, dar încă mai ai mult de lucru. Încă patru, ai uitat?*

— Nu, izbucnește ea. Știu. Știu exact. Nu trebuie să-mi spui întruna.

— *Erin. Nu mai fi așa. Încerc doar să...*

— Ce face Georgia?

— *Poftim?*

— Georgia. Ce face? Vreau să știu ce face copilul meu.

— *Doarme. Buștean. Întotdeauna e așa de cuminte noaptea?*

— Uneori. Nu întotdeauna. Este... pare fericită?

— *Fericită? Da, așa aș spune. Visează frumos, aș zice eu.*

Erin dă din cap, deși el nu o vede.

— Bine. Vreau să fie fericită. Vreau să știu că... că...

— *Erin, e bine. Și o să fie bine și în continuare. Încă vreo câteva ore. Încă vreo câțiva... oameni.*

— Mda. Mda. Dar mai târziu, da? Trebuie să mă odihnesc. Sunt așa de obosită...

— *Nu cred că e o...*

— Te rog. Doar vreo două ore.

Liniște pentru un răstimp. Apoi:

— E alegerea ta, Erin. Tu știi ce trebuie să faci și știi cât timp ai la dispoziție. Tu alegi.

Și așa face. Iese din baie și merge în dormitorul ei. Aprinde veioza de pe noptieră și stinge lumina din tavan. Apoi se întinde pe pat.

— Dă-mi pace o clipă, da? Lasă-mă să dorm.

— Bine, Erin. Dar lasă veioza aprinsă, bine?

Erin nu răspunde nici de data aceasta și așteaptă ca vuietul gândurilor să i se domolească, așa încât somnul să se poată furișa și să pună stăpânire pe ea.

Ora 05:16

Totul s-a schimbat.

Două crime comise la interval de câteva ore una de alta, de către același ucigaș, este un lucru destul de grav. Dar posibilitatea unei a treia victime? Una pe care nici măcar nu au găsit-o, darămite s-o mai și identifice? Ei bine, acest lucru a tras toate semnalele de alarmă. Și mai grav de atât, sunt toate șansele ca acesta să fie doar începutul. Unde este un unu, un doi și un trei, ar putea urma și un patru, un cinci și un șase. Nu pot permite să se întâmple așa ceva.

Așa că Doyle se întoarce grăbit în sala agenților, urmat de LeBlanc. Au mult de lucru.

Ultimul lucru de care are nevoie acum este să se ocupe de Albert.

Acesta vine în urma unei polițiste pe nume Sheridan. Femeia pare supărată.

— Așteaptă aici, îi ordonă ea lui Albert, cu un deget ridicat. Când cel aflat în grija ei se supune, iar Doyle aproape că se așteaptă ca ea să-l bată ușurel pe cap și să-i dea un biscuit. Amuzamentul lui Doyle se topește când femeia se întoarce spre el și vede că expresia ei s-a întunecat puternic.

Spre cinstea ei, își menține tonul scăzut:

— Unde naiba ai fost, Cal? Stau de ore întregi cu smintitul ăsta pe cap.

Doyle încearcă să pară îndurerat. A apelat la ea să aibă grijă de Albert cât timp mergea el să dea curs primului apel. A recurs la farmecul lui de băiețandru irlandez și i-a spus că îi va fi etern recunoscător pentru ajutor.

— Scuze, Frankie. Am prins încă o omucidere imediat după prima. S-ar putea lăsa rău.

— Mda, am auzit, dar nu se poate spune că asta schimbă situația, Cal. Ar trebui să fiu și eu pe stradă, să încerc să-l prind

de făptaș, nu să-l dădăcesc pe orfanul pe care l-ai luat tu de suflet. La sfârșitul turei dau de dracu' dacă nu arăt c-am făcut ceva.

Doyle întinde mâinile ca s-o îmbuneze.

— Bine. Lasă-mă să discut eu cu sergentul tău. Îi explic eu, bine?

Nu-i surâde ideea de a încerca să-i explice ceva lui Costello, dar știe că e vina lui.

Dă din cap spre Albert.

— Ai scos ceva de la el?

— Sigur, spune Sheridan. A fost fascinant. Aproape că am fost tentată să-mi scot bețele de chibrituri dintre pleoape. Acum știu totul despre Einstein și o teorie de-a ăstuia despre rudele lui.[11]

Doyle e tentat să zâmbească, dar nu vrea s-o încurce și mai tare cu Sheridan.

— Și de maică-sa?

— N-a zis nimic anume despre maică-sa. Doar despre rudele lui în general.

— Nu. Despre mama lui Albert. Căreia zice că i-a făcut felul.

Sheridan ridică din umeri, deloc deranjată de gafa ei.

— Să fiu sinceră, am renunțat să mai insist pe chestia asta. Ori de câte ori am dus discuția în direcția aia, s-a purtat ciudat. Se scărpina în cap și-și mormăia în barbă. Mă întreba dacă am de gând să-l împușc.

Doyle se uită peste umărul lui Sheridan la Albert, care numără ceva pe degete. Oftează.

— Bine. Mersi, Frankie. Îți rămân dator.

— Îmi rămâi dator vândut. Dacă îți cer să te culci cu mine, nu poți să mă refuzi, așa de îndatorat îmi ești.

— Și o să-mi ceri chestia asta?

— Se poate, dacă ajung vreodată așa de disperată. Salut.

— Mda, spune Doyle, în timp ce o privește cum se

îndepărtează. Se uită la LeBlanc și ridică mâna să-i arate că lipsește cinci minute, apoi pornește spre Albert.

— Cum îți merge treaba, Albert?

Albert se uită în jos la pantalonii lui, de parcă și-ar vedea treaba mergând pe acolo.

— Adică ești bine? îl întreabă Doyle. E totul în regulă?

Albert îi oferă o privire rapidă.

— Ai fost plecat mult timp. Ore întregi.

— Mda, ce să zic, am avut treabă. Nu ești singura mea grijă în noaptea asta, oricât de greu ar părea de crezut. Dar doamna polițist Sheridan a fost de treabă, nu?

— Da, dar…

— Dar ce?

— E… fată.

— Și ce, te deranjează chestia asta, Albert?

Brusc, Albert face gestul ăla al lui disperat, își duce mâna după ureche și se scarpină. Doyle e tentat să se dea înapoi, în caz că zboară ceva spre el. Dar se întreabă dacă nu cumva a dat de un fir.

— Ți-e jenă de ea? Asta e problema?

— Mda. Jenă, da. Nu e comodă. E ca salteaua mea. Nici ea nu e comodă. E plină de cocoloașe. Și ea e plină de cocoloașe.

Doyle se întreabă cum ar reacționa Sheridan dacă i s-ar spune că e plină de cocoloașe. Se întreabă și dacă Albert îi sugerează că i-ar plăcea să se întindă pe ea ca s-o compare cu salteaua lui.

— Și te-a deranjat lucrul ăsta, Albert? Femeile te împing să faci răutăți?

Atunci Albert începe să-și plimbe ochii de colo-colo, dar Doyle insistă:

— Polițista Sheridan îți amintește cumva de mama ta?

Deodată, privirea lui Albert se agață de cea a lui Doyle, iar acesta se pregătește. Se încordează în așteptarea unei reacții

brusște și poate violente.

Dar nu se întâmplă așa.

— Da’ de unde? Mama e deșteaptă. Ea are cunoștințe. Știe ce-s alea numere prime. Doamna polițist Sheridan crede că Isaac Newton e cântăreț. Când i-am spus că e tipul cu mărul, m-a întrebat dacă vorbesc despre iTunes.

Doyle scoate un hohot de râs, în parte din cauza a ceea ce tocmai a spus Albert despre Sheridan, în parte de ușurare. Nu voia să sape mai adânc într-o posibilă relație bolnăvicioasă pe care Albert ar fi putut-o avea cu mama lui. El nu e Sigmund Freud. De fapt, i se pare un pic neliniștitor gândul de a scotoci prin mintea oamenilor.

Doyle face un gest spre scaunul de lângă dozatorul de apă.

— Ia loc, Albert.

Albert se lasă pe scaun. Se așază picior peste picior și-și împreunează degetele de la mâini. Începe să se legene ușor, în timp ce se uită drept înainte, fără o țintă anume.

— Ascultă-mă, spune Doyle. Dintr-odată noaptea asta s-a aglomerat foarte tare. Toată lumea din secție e ocupată. Nu ne permitem să te lăsăm permanent în grija unui polițist. Ai venit să ceri ajutor, nu? Atunci lasă-ne să te ajutăm. Dă-mi informații. Ceva.

— Ăăă…

— Zi.

— Ăăă… Am primit niște blocuri de construit Edifix. De ziua mea. Am făcut un robot din ele. Apoi o casă. Apoi un elicopter. Apoi încă un robot. Apoi un…

— Nu, Albert. Ceva util, da? Ceva legat de motivul pentru care ai venit aici în noaptea asta. Ne-ai spus că ai omorât-o pe mama ta. Era adevărat?

— Da. Adevărat. Eu mereu spun adevărul. Jur să spun adevărul și numai adevărul. Nu-mi spune secrete, nu-mi spune minciuni.

Începe să se legene mai puternic acum. Mai rapid, de parcă ar fi călare pe un cal de curse.

— Cum?

— Ce cum?

— Cum ai omorât-o? Cu un cuțit? Cu o armă? O piatră? Cum ai făcut-o?

— Of, Doamne. Domnicule. E nasol. Foarte nasol.

— Haide, Albert. Dacă ai ucis-o, atunci ar trebui să poți să-mi spui cum. Deci ce ai făcut? Ai înjunghiat-o în inimă? I-ai tăiat gâtul? Ce anume?

— Of, Domnicule. Nu po' să zic, nu po' să zic. E prea nasol. O să mă spânzuri. Mă prăjești pe scaun.

Doyle ridică fața spre tavan. Ce pierdere de timp, iar acum timpul este foarte prețios.

— Știi ceva, Albert? Eu nu cred că ți-ai omorât mama. Cred că e o minciună gogonată ca să atragi atenția.

— Nu. Ți-am zis. Eu nu mint. Oamenilor care mint li se întâmplă lucruri rele. Așa mi-a spus mama.

— Ți-a spus că li se întâmplă lucruri rele și oamenilor care ascund adevărul? Oamenilor care știu că s-a întâmplat ceva rău și nu vor să spună la poliție? Să știi că și asta e o infracțiune.

Acum Albert se leagănă frenetic. Începe să se tragă de păr. Îl apucă chiar de deasupra urechilor și și-l răsucește așa de tare, încât ai zice că e gata să și-l smulgă.

— Ba ți-am spus. I-am spus sergentului unu-trei-șapte-unu și ți-am spus și ție. Eu spun întotdeauna. Spun chiar și când e foarte nasol. De-aia i-am spus mamei despre Louie.

Hopa, se gândește Doyle. La dracu'.

— Louie?

— Da. Louie. L-am omorât și pe el.

Acum simte că niște degete îl străbat ca de gheață pe șira spinării. Încă o crimă? Serios? Și spui chestia asta într-o doară, în timp ce discutăm?

— L-ai omorât pe Louie?

— Mda. Nu voiam să-i spun lu’ mama, dar a trebuit. Ar fi aflat oricum.

— Ce să afle, Albert? Ce s-a întâmplat cu Louie?

— Trebuia să am grijă de el. Când l-am lăsat era cald, dar când m-am întors era rece. N-am avut grijă de el cum trebuie. Am fost rău.

— Albert, cine era Louie? Era un membru al familiei tale?

— Mda. Familie. Mda. Trebuia să am grijă de el, da’ n-am avut. A trebuit să scăpăm de el.

— Să scăpați de cadavru? Cum, Albert? Cum ați făcut lucrul ăsta?

— L-am… l-am aruncat în WC.

Deodată, lui Doyle îi vine să se prăbușească grămadă pe podea, pradă disperării.

— Albert. Louie era… era un pește?

— Mda. L-am avut un an întreg. Apoi am uitat să-i bag în priză încălzitorul. Trebuia să-mi încarc jocul Nintendo și am uitat să-i mai bag încălzitorul la loc. I s-a făcut frig și a murit. A fost vina mea. Eu l-am omorât.

Doyle închide ochii și lasă capul în jos pentru câteva secunde. Oboseala i se lasă în craniu. Vă rog frumos, să vină cineva cu o pătură, să mi-o pună pe umeri și să mă lase aici până se termină. Vreau să mă trezesc și să aflu că Albert a dispărut și că ucigașul în serie cu numerele a fost prins.

Se uită din nou la Albert. Se uită la fragila ființă umană veșnic pe punctul de a se sparge într-un milion de cioburi minuscule. Îl privește cum se leagănă, se foiește și se trage deznădăjduit de păr, pentru că nu știe cum să facă față acestei lumi ostile și de neînțeles.

— Bine, Albert, spune pe tonul cel mai blând de care este capabil. Bine.

În timp ce încearcă să-l readucă pe Albert la relativa lui

normalitate, Doyle se întreabă care e pedeapsa în statul ăsta pentru uciderea unui pește prin neglijență.

Ora 05:57

Dacă a adormit, ea nu-și dă seama. Poate câteva minute, nu mai mult. Se simte de parcă ar avea prea multă adrenalină în corp. De parcă un punct de drenare blocat ar fi pe undeva și hormonul nu ar avea pe unde să iasă. Rămâne pur și simplu în fluxul ei sangvin, circulând. Împinge și-i îndeamnă organele obosite să se mențină treze exact când sunt pe punctul de a adormi. În special creierul. Toate gândurile acelea circulă cu o indiferență nesăbuită. Aruncă scântei când se izbesc, se combină și se transformă în imagini, sugestii și frici ireale. Simte o durere în piept și o pune și pe ea pe seama adrenalinei. Anxietatea i-a încordat toți mușchii, până când simte că i-ar putea plesni coastele din cauza presiunii. Îi e groază să se gândească la chinul la care e supusă inima ei. Și ea e tot un mușchi, nu? De ce ar trebui să rămână neafectată? E oare pe cale să cedeze? E oare gata să-i explodeze în piept, așa cum sângele bărbatului aceluia păruse să explodeze, țâșnindu-i din gât precum arma biologică a vreunei creaturi extraterestre?

O luăm de la capăt. Ne întoarcem la episodul din mașină. La imaginea în reluare, cu încetinitorul, în care înfige în mod repetat lama din oțel inoxidabil în carne. Simte fiecare înțepătură cum îi străbate mâna și-i urcă pe braț. Îi aude țipetele, care încearcă să concureze cu îndemnurile la vărsare de sânge care vin din cască, dar nu le aude cu adevărat. E doar zgomot de fond, sunt doar interferențe puternice care-i parvin în timp ce-și face treaba. Și apoi privirea lui — aerul acela nedumerit, groaza, când privirea ei o întâlnește în sfârșit pe a lui. Întrebarea și rugămintea arzătoare din ochii lui când Erin îi arată obiectul ascuțit din mâna ei, chiar înainte să i-l alunece fulgerător de-a lungul gâtului și să se dezlănțuie fântâna aia

arteziană, s-o elibereze într-un jet tehnicolor minunat — și toată lumea face ooo, aaa, oameni buni, nu vedeți prea des asemenea spectacole.

Chiar am făcut eu așa ceva?

A făcut. Știe că așa e. Dar se poate să fi fost un vis. Se poate să fi fost o altă existență. Se poate să-i fi povestit cineva toate astea. Ar putea crede această variantă. Dacă ar fi pe canapeaua unui psiholog și acesta i-ar spune că este rodul închipuirii ei debordante, l-ar crede. Ea nu ar putea face niciodată asemenea lucruri în realitate. Ea nu e genul acela de fată. Cum adică, să intru în mașina unui necunoscut? Ferească Dumnezeu! Să flirtez cu el? Să-l provoc? Și apoi — ce zici? — să-l înjunghii mortal cu un cuțit de bucătărie? Nu, nu, nu. V-ați greșit omul. Eu nu am fost crescută așa. Trebuie să căutați în altă parte dacă vreți ucigașe mizerabile și provocatoare.

Și apropo de provocare.

Nici pe aia n-am făcut-o eu. Eu nu fac așa ceva. Eu nu mă dezbrac în pielea goală în fața unei camere. N-am făcut așa ceva nici măcar pentru soțul meu, darămite pentru un nebun care fură copii. Eu nu mă dau așa în spectacol, pentru că dacă aș încerca, aș fi stângace, jenată și aș părea o amatoare neîndemânatică și nesigură, care nici măcar nu arată așa de bine încât să compenseze.

Se face mică. Da, bine, eu am fost. Eu am făcut-o. Am încercat să-l excit pe bărbatul ăla, deși probabil n-am reușit decât să-l fac să se scape pe el de râs. Mă scuzați, domnu' Sculă, mă aplec și eu de la mijloc în felul cel mai nenatural posibil să-mi iau o pereche de chiloți de dantelă, pe care tocmai mi i-am scos fără niciun motiv și i-am scăpat într-un fel care sugerează că nu-mi mai pot coordona mișcările. Așa trebuie să i se fi părut lui. Absurd și comic mai curând decât ademenitor.

Bun, deci exagerez. Nu se poate să fi fost așa de rău, nu? Oare a fost chiar așa de evident? Poate că nu. Dar o fi arătat el

oare vreo fărâmă de interes? Nu. Nicio vorbă, nicio șoaptă. Nu i s-a sculat nicio idee, iertat să-mi fie jocul de cuvinte.

Dar să presupunem…

Să presupunem că a dat roade. Acum ce fac? Dacă trupul meu pe jumătate gol i s-a întipărit permanent în minte, care e următorul meu pas? Cum profit de asta și cum continui?

Nu are idee. Nici măcar nu e sigură că poate să creeze un plan clar în această fază. Poate va trebui să se adapteze din mers. Să încerce să-l tragă de limbă. Să arunce o remarcă ici-colo. „Sper că nu m-ai filmat în baie." Sau: „Sper că nu ai de gând să mă mai vezi goală". Ceva de soiul ăsta. Iar apoi el o să spună ceva de genul: „Dar dacă ți-aș spune că exact asta am de gând să fac?". Și atunci ea își va da seama. Își va da seama că a mușcat din momeală și nu va trebui decât să-l atragă la ea. Sigur, așa va fi.

După acest discurs interior încurajator, brusc Erin se simte mai încrezătoare în strategia ei. Trebuie doar s-o iau ușor, se gândește ea. Să mențin tensiunea sexuală. Un petic de piele ici, o aluzie colo. Nimic prea fățiș. Nimic de genu' să-mi desfac halatul și să spun: „Vino să mă iei".

Nu că el ar vedea-o, desigur. Camera este la locul ei. Vede doar ce văd și eu, iar acum tot ce văd eu este un tavan cu o crăpătură mare în el. Pentru că, deși aspir să fiu un fel de Mata Hari, încă nu am reușit să-mi montez o oglindă pe tavan. Așa că va trebui să te mulțumești cu atât, amice. E singura crăpătură pe care o s-o vezi în seara asta, prietene. Va trebui să…

Și atunci își dă seama.

El nu mă vede!

Sigur că nu. Vede în jurul meu. Acum, probabil că nici măcar asta. Probabil trage și el un pui de somn, citește o revistă sau ceva de genul ăsta. De ce ar vrea să-și piardă două ore holbându-se în tavan?

Și atunci, dacă…

Iisuse!

Dacă…

Își trage sufletul, temându-se să se miște cu un centimetru măcar sau să scoată cel mai mic zgomot, orice ar putea-o trăda că este trează.

Se întreabă cât timp are. La un moment dat, îi va trece prin cap să o trezească, amintindu-i că trebuie să facă victime. Dar poate că nu încă. A lăsat mingea în terenul ei. Erin i-a spus că simte o nevoie disperată de somn și că își va relua crimele când va fi pregătită. De atunci a fost tăcut. Nu a încercat să-i întrerupă odihna și poate că nici n-o s-o facă încă vreo oră de aici înainte.

Deci…

Doamne, pot să fac lucrul ăsta? Să risc?

Dar mâna i se mișcă deja. Se furișează pe corpul ei nemișcat de parcă nu ar avea nicio legătură cu el. Degetele ei ating halatul moale, apoi alunecă până la buzunar. Simt conturul întins al materialului pe cutia tare care se află acolo. Merg mai departe spre deschizătura buzunarului, apoi se afundă ușor înăuntru. Se afundă încet — Doamne, ce adânc pare buzunarul ăsta — până când ating obiectul dur și străin de acolo. Apucă cutia — o strânge tare, de teamă să n-o scape — apoi începe ușor s-o scoată. Urcă, urcă întruna. Ar trebui să fie un lucru așa de simplu, și totuși pare cel mai greu din lume. Își menține privirea ațintită asupra tavanului, dorindu-și să nu facă vreo mișcare bruscă, temându-se să nu dezvăluie faptul că este trează. Trage cutia de-a lungul halatului, neștiind dacă a depășit capătul de sus al buzunarului, dar simte nevoia să se asigure. O duce până la șold și numai atunci o deplasează într-o parte și apoi pe pat.

Gata. Faza întâi s-a încheiat.

Simte nevoia să tragă guri uriașe de aer în plămâni, dar se abține. Inima îi bubuie ca un ciocan în piept, încearcă să

împingă prin organism puținul oxigen pe care îl poate inspira. Se simte amețită și își simte stomacul strâns ca un pumn.

Și acum vine partea dificilă.

Degetele i se mișcă din nou. Înapoi pe halat. Sus, sus, sus. Le ține jos, să nu existe pericolul de a fi văzute. Ating umflătura sânului stâng, apoi firul ca un șarpe. Îl urmează. Cu grijă, cu grijă.

Nu poate risca să lase asta în seama orbecăielii. Ridică ușor capul de pe pernă. Doar câțiva centimetri. Destul cât să se uite în jos și să vadă ce face. Mâna ei aproape a ajuns. Încă puțin...

Atinge broșa. La început ușor. Apoi își plimbă încet două degete în jurul marginii exterioare și o apucă strâns. O ține cât de bine poate. Nu trebuie să existe nicio mișcare bruscă.

Acul broșei trece direct prin reverul halatului, dar nu a vrut s-o închidă la spate, pentru că știa că va rămâne doar temporar acolo. Acum îi mulțumește lui Dumnezeu că a luat această decizie mai devreme.

Ușor, cu mare grijă, începe să tragă de broșă în sus, spre față. O trage de-a lungul țesăturii, ca să nu tremure. Durează cel puțin un minut pentru fiecare milimetru. Pentru ea este aproape imperceptibil, deci probabil că așa este și pe ecranul lui, nu?

Pierde orice noțiune a timpului. De fapt, nu vrea să știe cât durează. Nu se poate grăbi. Trebuie să se miște încet.

Dar, Iisuse, pare să-i ia o veșnicie să scoată acul!

Poate că a ieșit deja, dar nu vede. Încă vreo câțiva milimetri, ca să fie sigură.

Îl împinge. Așa. Degetele încep s-o doară deja, începe să simtă crampe în mușchii gâtului. Dar acum a ieșit. Trebuie. Probabil că acum a ieșit.

Își afundă din nou capul în pernă. Odihnește-te o clipă. Aproape am terminat.

Dar el o să vorbească în curând. O să încerce să mă

trezească. Dacă facem chestia asta, trebuie s-o facem acum.

Ridică iar capul. Are ochii ațintiți asupra broșei în timp ce o ridică ușor în aer. Nu mult — cât s-o îndepărteze de corp.

Gata. E de ajuns.

Cu mâna dreaptă liberă, apucă marginea patului. Începe să se târască pe așternuturi. Alunecă în timp ce ține broșa pe loc, cu cotul stâng înfipt în pat să nu facă mișcări bruște. Speră că și inamicului ei i se pare la fel de lin cum i se pare ei. Speră ca el să nu vadă o imagine agitată, ca să se întrebe ce dracului pune la cale. Dacă tavanul ar fi lipsit de orice detaliu semnificativ, s-ar putea ca nici măcar să nu remarce, dar e nenorocita aia de crăpătură.

Continuă să se miște, și fiecare centimetru este un chin. Durează iarăși o veșnicie, dar în cele din urmă, ajunge la margine. Încă nu aude niciun țipăt în ureche.

Își linge buzele. Are gura uscată. Gâtul ei, ridicat încă, îi urlă să renunțe la poziția aceea nenaturală.

Dar nu-și poate lua ochii de la broșă. Nu acum, când a ajuns așa de departe. Știe că imediat ce o scapă din ochi, mâna ei va profita de ocazie să facă ce vrea ea, ca un școlar neastâmpărat, scăpat de sub supravegherea profesorului. Trebuie să se uite atent la mâna aceea. S-o țină sub control.

Bun, următorul pas…

Începe să coboare mâna. Ușor, ușor. Ține broșa dreaptă, cu fața în sus. Îi ține ochișorul ca o mărgică ațintit asupra crăpăturii din tavan. În jos, în jos, ușurel, în jos.

Și a ajuns pe pat. Dumnezeule, a ajuns.

Încearcă să slăbească strânsoarea, dar degetele i s-au blocat în poziția aceea. Te rog, nu scoate niciun trosnet, se gândește ea. Nu așa de aproape de microfon. La el s-ar auzi ca un foc de armă.

Dar le desface și-și trage brațul.

Sunt liberă! Chiar am reușit să mă eliberez. Am reușit!

Inima îi bate furios acum. Efectiv îi ricoșează prin cutia toracică. Ai fi zis că tocmai a alergat la maraton, nu că s-a mișcat câțiva centimetri pe un pat.

E chiar pe marginea patului. Se mai mișcă puțin. E mai simplu acum că are amândouă mâinile libere. Își răsucește corpul, lasă un picior în gol și simte atingerea covorului moale. Apoi piciorul celălalt. Apoi corpul. Coboară sub nivelul patului ca o creatură prădătoare care se poziționează sub apă ca să înșface următorul trecător. În cele din urmă coboară capul, are ochii încă larg deschiși și nu clipește, până ce se întinde pe podea.

Încă are casca. O apasă cu degetul, înfigând-o în canalul auditiv. Nu se aude nicio voce. Niciun zgomot. Bărbatul nu a văzut.

Nu a văzut!

Inspiră adânc. Simte mirosul covorului și al prafului. Îi vine să tușească și trebuie să-și ducă mâna la gură să-și rețină tusea. Nu știe cât de sensibil este microfonul din broșă, dar nu vrea să riște. Un mic zgomot ar putea fi de ajuns să strice totul.

Se uită la ușa dormitorului. E deschisă — probabil de ajuns cât să se strecoare pe ea fără să o deschidă mai mult. Lucrurile merg așa cum vrea ea, măcar o dată. Dacă ar fi închis ușa, se îndoiește că acest lucru ar fi fost posibil.

Se gândește să se târască pe covor pe burtă, ca un soldat care încearcă să se mențină sub focul inamicului, dar îi e teamă să nu facă prea mult zgomot. În schimb, se așază în genunchi și-și sprijină partea din față pe antebrațe. Se poate mișca mult mai discret așa, dar…

Oare o va vedea?

Ridică capul deasupra parapetului format de saltea. Broșa este acolo, privește, urmărește, așteaptă. Erin nu știe care îi este raza de acțiune, dar nu se poate să detecteze ceva așezat așa de jos, nu?

Tavanul, da. Sigur vede tavanul. Poate chiar și unii pereți. Dar partea de aici de jos, nu. La naiba, se gândește ea, probabil că aș putea să mă ridic și să ies, iar el nu și-ar da seama.

Dar nu are de gând să facă asta. Nu are de gând să pună în pericol planul acum, după tot acest efort.

Așa că rămâne în genunchi. Se mișcă ușor, sigur și, mai presus de toate, în liniște. Un vânător ciudat, stângaci, cu ochii ațintiți asupra prăzii. Ușa. De-ar putea ajunge până la ușă...

Ar putea merge prost o mie de lucruri. Un milion. Un zgomot neașteptat, poate. Sirene de afară sau bolborositul unui calorifer — încălzirea în clădirea asta veche scoate uneori zgomote ciudate. Ar putea călca pe o scândură din parchet care scârțâie — până acum nu a mai observat ca podeaua să scârțâie, dar ar putea fi aceasta singura dată când o face. Sau poate halatul i se va desface, cordonul va agăța un pantof de sub pat și îl va lovi de piciorul patului. Sau poate...

Încetează, Erin! Cordonul halatului e la locul lui. Podeaua e în regulă. Nimic nu va da greș. Trebuie să crezi asta.

Dar el ar putea să decidă că a trecut destul timp. Trebuie să i se fi făcut poftă, o poftă nebună, de încă vreo câteva crime. Demonul va trebui hrănit. Va trebui să-și cheme slujitoarea să pună capăt postului în singurul fel pe care îl cunoaște.

Și atunci ce fac? Dacă îmi vorbește, ce fac?

Nu o să vorbească, Erin. Ai destul timp. Și chiar dacă este așa, nu spui nimic. Prefă-te că dormi dusă. Nu se poate îndoi de asta. Știe că ești epuizată. Și acum mișcă-te dracului odată!

Ajunge la ușă. O să fie complicat. O să fie îngust. Doar un ghiont și ușa se va mișca. Și, spre deosebire de podea, asta probabil că va scârțâi, pentru că ușile scârțâie întotdeauna. Și chiar dacă nu, se va schimba intensitatea luminii. Sunt lumini aprinse în living — mai puternice decât veioza de aici. Dacă ușa se mișcă, se vor deplasa și umbrele în cameră. Se vor răspândi pe tavan, și el își va da seama.

Își lipește coatele cât de mult posibil de corp, totuși cât să se poată mișca. Își trece umerii prin crăpătură. Până acum, e bine. Dar acum vin șoldurile. Șoldurile mele uriașe, pe care le-am urât dintotdeauna și care acum se vor răzbuna pentru că le-am neglijat.

Promit. Dați-mi voie să trec și o să țin cură, o să fac gimnastică. O să fac din voi cele mai aspectuoase șolduri care au existat vreodată. Vă rog, faceți-mi doar această mică favoare.

Se mișcă, iar chinul așteptării i se citește pe față. Se așteaptă ca balamalele ușii să-i trădeze prezența, scârțâind și dând-o de gol. Așteaptă bubuitul vocii lui în ureche — ca urletul directorului școlii care o întreabă ce naiba face acolo.

Dar apoi trece. Se uită înapoi să se asigure. Ușa nu s-a mișcat. Bărbatul nu știe că a ieșit din dormitor.

Ai reușit, Erin! Ai reușit, în mama mă-sii, nebuno!

Se răsucește într-o parte, îndepărtând-se de ușă și se sprijină de perete — să încerce numai să vadă prin perete, nemernicul naibii! Doar acum își permite să respire puțin mai adânc.

Nu deveni prea încrezătoare. Nu te relaxa. Nu o da în bară.

Dar respiră. Cel puțin asta poate să facă. Poate inspira oxigenul libertății, cum își imaginează că ar face un prizonier de război când reușește să scape printr-un tunel.

Dar nu poți pierde timpul, Erin. Timpul nu este nelimitat. Trebuie să acționezi, imediat.

Și aproape că-i vine să izbucnească în râs. Un râs smintit, lipsit de orice veselie.

Să acționez? Trebuie să acționez? Bun, atunci spune-mi ce dracu’ ar trebui să fac.

Ha! Iisuse Hristoase! Nu te-ai gândit prea bine, nu, Erin? Erai așa de disperată să scapi de tehnologia care te încătușa, încât nu te-ai gândit absolut deloc ce ai putea face cu această libertate abia căpătată.

Undeva, în minte, avusese o vagă intenție să ajungă la telefon și să sune la poliție, să le spună povestea pe un ton șoptit, dar imperios. Dar acum că emite ideea asta în lumina galbenă a veiozei, defectele și cusururile ei sunt extrem de evidente. Să suni la poliție? Serios? Vrei să știe cu ce te-ai ocupat în ultimele câteva ore? *Da, doamnă, povestea cu răpirea copilului este foarte interesantă, dar vă deranjează dacă revenim la crimele de care ați pomenit?*

Și atunci, dacă nu la poliție, atunci la cine? Tic-tac, Erin. În curând o să strige. A fost în zadar? O să te întorci în pat fără să faci absolut nimic?

Se ridică în picioare. Începe să o cuprindă panica. Are nevoie de ajutor și nu cunoaște absolut pe nimeni în afurisitul ăsta de oraș. E aici de aproape o lună și nu cunoaște pe nimeni cu adevărat.

Dar de fapt e vina ta, nu crezi? Nu te-ai străduit prea tare să-ți faci prieteni, nu-i așa? Numai la tine și la Georgia te-ai gândit. Te-ai mulțumit cu micul tău univers. Ei bine, acum universul ăsta a explodat, Erin. Cineva ți l-a aruncat în aer, iar tu ești vulnerabilă și singură.

Pune-ți mintea la contribuție, Erin!

Atunci, picioarele ei încep să se miște. O duc spre ușa apartamentului. Trebuie să vorbească cu cineva, repede. Și singurul om care îi vine în minte, care este destul de aproape și de înțelegător încât să fie abordat, este bunul și bătrânul domn Wiseman. Nu știe ce poate face el, nu știe dacă va înțelege măcar ce îi spune, dar are de ales? Nu mai are timp, la naiba, și nu mai gândește limpede, dar trebuie să vorbească cu cineva, trebuie să-i spună cuiva prin ce trece. Nu mai rezistă singură. Cineva trebuie s-o ajute. Vă rog, domnule Wiseman, vă rog să înțelegeți, vă rog să mă credeți, vă rog să știți ce ar trebui să fac.

Deschide ușa apartamentului cât de ușor poate, spunându-le degetelor ei să nu bâjbâie pe la încuietoare, să nu provoace

vreun clănțănit sau vreun zăngănit metalic. Deschide ușa — nu prea larg, pentru că încă mai crede că toate ușile au tendința perversă de a scârțâi când îți e lumea mai dragă — și se strecoară pe hol.

E frig aici și pare și mai frig din cauza singurului bec golaș, care aruncă o lumină mormântală. Strângându-și mai bine halatul în jurul ei, Erin merge tiptil spre ușa lui Wiseman. Inspiră adânc și apasă pe sonerie. Aude sunetul discordant și presant din apartament.

Haide, haide. Trezește-te. Deschide ușa. Nu am mult timp.

Îi vine să bată în ușă. Să strige la Wiseman să-și miște fundul ăla puturos din pat și să deschidă dracului ușa, el nu știe că o fată are necazuri, nu își dă seama că este singurul din lume care o poate ajuta?

Dar bătrânul nu se zărește. Nu se aude nici cel mai mic zgomot din interior. Așa că ridică iar mâna. Înalță degetul mare, gata să se odihnească pe sonerie. Se pregătește pentru sunetul din apartament, alarma insistentă care este singura ei voce acum. Plânsul ei…

Plânsul ei.

Plânsul Georgiei.

Asta aude. În cască. Georgia plânge. Țipă.

Este un șoc înspăimântător care amenință s-o arunce în aer. Și într-o secundă, cât durează ca planurile ei perfide să se prăbușească în întunericul infinit care tocmai i s-a căscat sub picioare, implicațiile paralizante o lovesc în inimă.

Bărbatul a văzut sau a auzit ceva.

Știe.

Știe!

Ora 06:32

Așadar acum îl interesează, se gândește Doyle.

Pe locotenentul lui. Cesario.

Intră în sala agenților cu un pas devenit brusc sprinten. Unde era sprinteneala asta când Vern era în centrul atenției? Cine apăsa atunci pe butonul de panică?

Știe cum ar răspunde Cesario. Ar spune tot ce ar spune și ceilalți superiori ai lui: *Nu contează cine erau victimele sau ce au făcut. În ceea ce ne privește, au parte de același tratament. Contează numerele. Faptul că acum avem două omucideri, poate mai multe, legate între ele.*

Mda. Cu toții suntem egali în fața legii. Un bețiv de culoare fără adăpost și un om de afaceri alb, aparent respectabil, care are mașină și poartă costum. Amândoi sunt la fel. Mda. Doar numerele l-au făcut pe Cesario să sară din pat și să dea fuga aici.

Dar tot a avut timp să se îmbrace la patru ace. Cesario nu a aruncat pe el ce a găsit la îndemână, nu. Este imaculat ca întotdeauna și miroase a roze. Nu se zărește nicio cută, niciun fir de păr rebel. Nu poate fi confundat cu vreunul dintre vagabonzii neîngrijiți și nebărbieriți din subordinea lui, dintre care unii par că n-au mai văzut un pat de o săptămână.

Dar poate sunt prea dur cu el, se gândește Doyle. Poate ar trebui să-i acord prezumția de nevinovăție. Ar trebui să-mi înfrânez cinismul, cel puțin până când mai face și altceva să-l merite.

Cesario abia dacă se oprește din drum când latră ordinul:

— Toată lumea. În biroul meu. Imediat.

Foarte drăguț. Un minunat mod de a le mulțumi detectivilor lui loiali pentru orele dificile pe care le-au dedicat deja până acum acestui caz.

Este momentul să redevină cinic.

Ora 06:34

Așa că acum renunță la toate. Gândurile ei de salvare, de a căuta ajutor, de a vorbi cu Wiseman, s-au risipit toate, au fost

abandonate într-o clipită. Acum nu se mai gândește decât să-și salveze copilul, pe Georgia ei, Doamne, ce am făcut, în ce pericol am pus-o?

Și apoi fuge. Intră înapoi în apartament și închide rapid ușa în urma ei. Traversează în fugă livingul și intră în dormitor. Se aruncă în pat și ia broșa. Și-o duce la față. Îi arată că e aici, este aici unde trebuie să fie și nu creează niciun fel de necazuri, nu sună la poliție, nu face nimic care i-ar putea pune în pericol copilul, pentru că ar fi o prostie, nu-i așa? Și de ce aș face eu așa ceva?

— Termină! strigă ea. Nu-i face rău. Te rog. Nu-i face rău. Sunt aici. N-am vrut să fac nimic. N-am vorbit cu nimeni. Te rog. Trebuia doar… Aveam doar nevoie de puțină libertate, da? De puțină intimitate. Te rog.

— *Erin? Ce…*

— E bine? Te rog, spune-mi că e bine.

— *Erin. Ai încălcat regulile, Erin. Știi ce se întâmplă când încalci regulile.*

Încă aude vaietul Georgiei pe fundal. Îi rupe inima. Nu știe ce-i face copilului ei, dar sunetul acesta o ucide.

— Nu! Te rog, nu. N-am să mai fac. Promit. N-o mai răni. Termină!

— *Unde ai fost, Erin? Ai dat telefon, nu?*

— Nu. Jur. M-am gândit, dar n-am făcut-o. Nu puteam implica poliția în povestea asta. Ar afla despre oamenii pe care i-am ucis. Nu am sunat și nici nu am vorbit cu nimeni.

— *Nu te cred, Erin.*

Din nou, Erin nu știe ce face bărbatul apoi, dar țipetele Georgiei se intensifică brusc. Cum poate face așa ceva?

— NUUU! Te implor! Termină! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează. E doar un copil. Jur că n-am făcut nimic. Am scos broșa, atât. Atât am făcut.

Atunci se pierde cu firea. Deși a tot plâns în ultimele câteva

ore, acum reușește să plângă și mai tare. Plânge așa de tare, încât simte că i-ar putea exploda pieptul. Parcă un pumn uriaș îi apucă inima și stoarce din ea până la ultima emoție.

— *Erin,* spune vocea. *Ascultă-mă. Nu-i fac rău. Nu-i fac nimic Georgiei. Ar trebui, pentru felul în care te-ai purtat, dar nu o fac. Îi e foame, nimic mai mult. Și cred că trebuie să-i schimb scutecul, judecând după duhoarea de aici.*

Durează un timp, dar în cele din urmă cuvintele pătrund în partea rațională a minții lui Erin.

— Poftim? Nu-i… N-a pățit nimic?

— *Nu. Dar nu mulțumită ție, Erin. Tu ai pus-o în pericol. Poate ar trebui să fac ceva în privința asta.*

— Nu. Te rog. O să fiu cuminte.

— *O să fii cuminte? N-o să mai încerci nimic?*

— Nu. Jur. E bine? Chiar e bine?

— *O să fie când o să-i dau de mâncare și o s-o schimb. Ce-a fost în mintea ta, Erin?*

Ce-a fost în mintea mea? Nu știu. Nimic. Mintea mi-a dat un rateu. Habar n-aveam ce fac. Dar și mai important de atât, nici el nu știe. Habar n-are. Faptul că Georgia a plâns a fost doar o coincidență. E bine. Nu i-a făcut nimic. Slavă Domnului!

Aproape că îi vine să râdă de ușurare. De la durerea cea mai profundă la râsul cel mai nebunesc, cât ai bate din palme. Așa de bine o controlează. Atâta putere are asupra ei. Acum Erin știe. Nu are scăpare.

— Nu știu. A fost o prostie. Voiam doar să fug de toate.

— *Dacă fugi, atunci fugi de Georgia. Înțelegi asta, nu?*

— Da… Da, înțeleg. Îmi pare rău.

Vorbește serios. N-o spune doar să-l îmbuneze. Îi pare sincer rău, se simte recunoscătoare, așa cum a sperat și și-a promis că nu o să mai simtă niciodată nimic față de acest bărbat.

— *Bine, Erin. De data asta nu te pedepsesc. Dar trebuie să…*

Îl întrerupe o sonerie. De la ușa apartamentului lui Erin.

— *Ce e asta?*

Doamne, nu. Doar nu e domnul Wiseman. Te rog, nu strica totul după ce tocmai am dres-o.

— E… e cineva la ușă.

— *Cine? Cine e la ușă, în mama mă-sii, Erin?*

Erin simte cum crește furia bărbatului, că îi revine neîncrederea în ea. Nu se poate. De dragul Georgiei, trebuie să împiedice acest lucru.

— Probabil este domnul Wiseman. Vecinul meu.

— *De ce? De ce a venit?*

— Ăăă…

— *Erin.* Acum este aspru. Amenințător. Prin simplul ton cu care îi rostește numele promite că-i va răni fiica.

— Am sunat la ușa lui. Cât am ieșit din dormitor.

— Ce-*ai făcut?*

— Stai liniștit. N-a răspuns. M-am răzgândit. M-am întors imediat.

— *Of, Erin. Nu aveai de gând să-mi spui, nu? Ce altceva nu mi-ai mai spus? Pentru că jur, Erin. Dacă…*

— Nimic. Nimic altceva. N-am pomenit nimic de domnul Wiseman pentru că nu mi s-a părut important. N-a răspuns la ușă când am sunat. Ăsta e adevărul.

Soneria se aude din nou. Mai insistent, se pare.

— *Bine. Răspunde la ușă. Scapă de moșul ăla evreu. Dar mai întâi, prinde-ți broșa înapoi. Gata cu joaca, Erin. S-a terminat cu libertatea.*

Erin pune dispozitivul cel ingenios înapoi în buzunar și prinde din nou broșa. Își șterge ultimele lacrimi de pe față cu mâneca, coboară din pat și se duce la ușa apartamentului.

Soneria se aude din nou. Se întrerupe când prinde lanțul la loc cu zgomot. Nu vrea ca vecinul să dea buzna înăuntru. Dacă el crede cu adevărat că Erin are necazuri, ar putea să dea năvală și să caute prin apartament. Ar da de hainele mânjite de

sânge și asta nu ar însemna oare că are de dat explicații?

Deschide ușa câțiva centimetri, cât îi permite lanțul. Într-adevăr, e Wiseman și are aerul agitat al unui om căruia nu-i mai trebuie mult ca să sune la toate serviciile de urgență din oraș.

Erin îi zâmbește. Afișează zâmbetul cel mai liniștitor de care este capabilă în aceste împrejurări.

— Bună, Samuel! E foarte târziu. S-a întâmplat ceva?

Asta îl descumpănește. Probabil că și el avea de gând să întrebe exact același lucru.

— Dacă s-a întâmplat ceva? Nu, eu sunt bine. Dar tu? Mi s-a părut că aud…

— Ce?

— Am… Cineva tocmai a sunat la mine. N-ai fost tu?

— Eu? Să sun la dumneavoastră? Nu. De ce să vă caut la ora asta?

Uită-te la mine, se gândește ea. Ignoră-mi ochii roșii și obosiți și vezi, în schimb, inocența absolută care se revarsă din ei. Cum ar putea minți cineva ca mine?

Bărbatul pare buimăcit. Încearcă să privească pe lângă ea, în apartament, dar nu are decât câțiva centimetri de spațiu prin care să-și arunce privirea, iar ea blochează mare parte din acesta.

— Cineva a sunat, spune el. Și apoi s-a trântit o ușă. Mi s-a părut că la tine a fost. Și apoi ți-am auzit vocea. Păreai că plângi din nou — nu, nu plângeai doar. Mi s-a părut că implori. Tu ai fost, Erin?

Tu ai fost, Erin? Spune aceste cuvinte cu o asemenea blândețe în glas, cu o asemenea bunătate. *Pot să te ajut? Ai nevoie de mine?* Mai are puțin și buza o să înceapă să-i tremure, pieptul o să i se umfle și o să răbufnească. O să reverse toată durerea și suferința din interior. Să vadă și el ce ființă distrusă are înaintea lui.

Dar nu o face. Își păstrează zâmbetul fals și spune:

— Știți ceva? Am auzit și eu un bubuit. Pe hol. M-a trezit și am strigat ceva. Asta trebuie să fi auzit. Uneori nu știu ce naiba se întâmplă în clădirea asta. Credeți că a fost iar Grace?

— Grace?

— Domnișoara Frodely. De jos. Știți cum face din cauză că are Alzheimer. Umblă mereu noaptea prin clădire, bate pe la uși și așa mai departe.

Wiseman oftează și scutură din cap.

— Nu, nu cred că a fost domnișoara Frodely. Și nu mi s-a părut că strigi la cineva să facă liniște. Mi s-a părut că erai supărată. Poate chiar puțin… speriată.

Of, Doamne, sunteți așa de înțelept, domnule Wiseman[12]. Puțin cam prea perspicace, dacă ăsta e cuvântul. De ce nu puteți fi ca toți ceilalți — retras și indiferent la treburile vecinilor? De ce trebuie să fiți așa de drăguț cu mine? Așa de drăguț, încât să mă faceți să plâng?

— Speriată? Serios? Așa vi s-a părut? Nu, deloc. Doar că… sinceră să fiu, în ultima vreme trec prin momente dificile. Clark — fostul meu soț, cel despre care vă povesteam? — mi-a spus anumite lucruri. Lucruri dureroase. Crede că sunt o mamă rea și că poate ar fi mai bine să obțină el custodia Georgiei.

— Ah, face Wiseman. Trebuie să fie foarte greu. Îmi pare rău.

— Mda, e greu. Mă înnebunește, dacă vreți să știți. Sunt gata să explodez tot timpul, nu dorm cum trebuie… Cel mai neînsemnat lucru mă face să plâng și să-mi pierd cumpătul.

Wiseman dă din cap ca o bufniță bătrână și înțeleaptă.

— Dacă vrei să-ți dau un sfat, ar trebui să te duci la doctor. El poate să-ți dea pastile pentru asemenea lucruri. În zilele noastre, au pastile pentru orice problemă de pe lumea asta.

Mai puțin pentru asta, domnule W. Of, dacă ar exista o pastilă pentru problema mea. O pastiluță care să mă scape de

toate grozăviile astea. Ce leac miraculos ar fi...

— Așa o să fac, spune ea. Vă mulțumesc. Mă simt mult mai bine acum că am vorbit cu dumneavoastră.

— Oricând, spune el, dar continuă să o studieze.

Erin știe la ce se gândește. Se gândește că femeia asta nu este doar ușor tulburată; se poartă foarte ciudat. A scăpat frâiele. Comportamentul domnișoarei Frodely este o joacă de copii pe lângă al ei. Aleargă de colo până colo pe hol, sună la uși, trezește oamenii, trântește uși, strigă și plânge, iese noaptea la ore nepotrivite. Două tablete cu un pahar de apă n-o vor ajuta. Biata ființă ar trebui să ajungă într-un ospiciu.

Lasă-l să creadă așa. Mai bine așa decât să bănuiască adevărul. Acum câteva minute, da, i-ar fi spus totul. Dar nu acum. Puntea aceea a fost dărâmată definitiv. Acum nu mă poate ajuta. Nimeni nu poate.

— Cred… cred că mă duc să-mi fac un ceai, spune Erin. Nu cred că mai pot să adorm acum. Reușește să schițeze încă un zâmbet slab — vedeți, totul e cât se poate de bine.

Asta ar trebui să fie o frază de încheiere, dacă a existat vreodată așa ceva, dar Wiseman încă nu renunță.

— Și prietenii tăi? Ei știu ce se petrece în viața ta?

— Ăăă, mă rog, nu prea am… Se oprește brusc, căci își dă seama că a căzut singură într-o capcană întinsă chiar de ea. Ah, vă referiți la cei cu care am ieșit să mă întâlnesc noaptea? Scoate un râs care până și ei i se pare fals și neconvingător. Ah, nu, n-aș putea să-i împovărez pe ei cu problemele mele mărunte. În plus, ei sunt toți așa de realizați și fericiți. N-aș vrea să știe că viața mea e atât de jalnică în comparație cu a lor, înțelegeți?

Nu e sigură că a salvat situația, dar brusc nu pare să mai conteze, pentru că Wiseman dă impresia că nu mai ascultă. Privirea i-a coborât de la fața ei în zona pieptului. Pentru un scurt moment de stânjeneală, se întreabă dacă nu cumva i s-a

desfăcut halatul și i se expune bătrânului. Dar apoi își dă seama că este mai rău de atât.

Broșa. Vede broșa. Cine naiba prinde o broșă de un halat de baie? Mai mult de atât, ce fel de broșă e aceea din care pleacă un fir negru, subțire — un fir care apoi dispare într-un buzunar?

Rahat.

Se trage în spatele ușii. Nu va ști ce este, își spune. E bătrân. O să creadă că e un model nou de *player* pentru muzică sau ceva de genul ăsta.

— Auziți? spune ea. Trebuie să mă retrag. Vă mulțumesc pentru grijă. Sunteți foarte drăguț.

Nu așteaptă ca bărbatul să protesteze sau să mai pună o altă întrebare. Închide pur și simplu ușa, apoi se sprijină de ea și răsuflă ușurată.

— *Ți-am mai spus. Ar trebui să-i faci felul bătrânului. Nu-ți aduce decât necazuri.*

Sigur, se gândește Erin. Să-l omor pe Samuel. Apoi ar trebui să-l omoare și pe fiul lui, înainte să dea alarma pentru că a dispărut tatăl lui. Și apoi, de ce să n-o omoare și pe domnișoara Frodely? Mai pune-l și pe administratorul clădirii și s-a ales cu cei șase. E treabă de vreo oră și o să aibă din nou copilul în brațe.

Sigur. Pentru că polițiștii nu și-ar da niciodată seama, nu? Nici prin gând nu le-ar trece s-o interogheze dacă toată lumea din clădire e hăcuită.

Se gândește că deja în situația actuală va fi greu să se ferească de polițiști, fără să-i mai și aducă direct la ușa ei.

Se întreabă ce șir de indicii urmăresc în momentul ăsta.

Ora 06:49

— Știe cineva ce naiba se întâmplă aici? întreabă Cesario.

Un mic grup de detectivi s-a strâns în biroul lui Cesario. În

ciuda splendorii vestimentare a locotenentului, acesta pare excesiv de agitat. Doyle bănuiește că deja l-a luat la trei păzește detectivul-șef, pentru că nu pune capăt presupusei serii de crime înainte să continue.

Privirea i se oprește la Doyle. Ceea ce este corect, dat fiind că el a preluat acest caz, totuși presiunea este destul de mare.

— Avem două victime posibil legate una de alta, din câte știm noi. Se poate să fie mai multe.

— Stai, intervine Cesario. Stai puțin. *Posibil* legate? Au amândouă numere crestate pe frunte și tu spui *posibil* legate?

Bun, se gândește Doyle, am început bine. Scot două propoziții și deja caută nod în papură.

— Vreau să spun că se poate să fie mâna aceluiași criminal. Încă nu știm.

— E ceva care să sugereze că nu e același făptaș?

Nu, se gândește Doyle. Nimic concret. Dar așa merge treaba, iar tu știi asta la fel de bine ca oricine altcineva din încăpere. Nu facem supoziții nefondate. Lucrăm cu ce avem la dispoziție. Altfel, închidem căi care ar trebui să rămână deschise.

— Aparent, există similarități. Cifrele de pe cap — asta e cea mai evidentă. Ambele victime au fost ucise cu un cuțit. Erau la câteva cvartale una de alta…

— Dar?

Doyle își caută cu grijă cuvintele, în încercarea de a preîntâmpina un nou atac la versiunea lui asupra faptelor.

— Pe mine mă sâcâie metoda. Atacul asupra vagabondului a fost scurt și blând. Două plăgi înjunghiate, în stomac și în piept — nimic mai mult. Cu a doua victimă a fost măcel. Cel puțin o duzină de răni de cuțit. Una i-a căscat gâtul de la o ureche la alta. A fost o treabă mult mai murdară decât prima.

— Și asta ce-ți sugerează?

— Nu știu ce-mi sugerează. Dar ridică niște întrebări. De ce nu a fost o crimă rapidă precum cea de dinainte? De ce ar alege

un tip dintr-o mașină, în loc de unul care pur și simplu umblă pe stradă? Și de ce apare elementul sexual de data asta?

Cesario își încrețește fruntea. E un lucru nou pentru el.

— Elementul sexual?

— Mda. Șoferul avea cucul afară când l-am găsit.

Pe fața lui Cesario se vede surprinderea.

— Crezi că se poate să fi fost o femeie? Poate o prostituată?

Doyle ridică din umeri.

— Nu putem elimina posibilitatea asta. Dar eu tot nu înțeleg diferența. De ce să aștepți ca lucrurile să meargă așa de departe? De ce să nu-l termini imediat ce deschide fereastra sau portiera?

Din fundul încăperii, Schneider — detectivul care de obicei este partenerul lui LeBlanc și care nu simte decât dispreț față de Doyle — strigă:

— Poate că umblă mereu cu organul pe afară. Eu, unul, așa fac.

Jay Holden, un detectiv de culoare ras în cap, cu o cicatrice urâtă deasupra unei urechi, intervine:

— Da, dar tu scapi ieftin, pentru că nimeni nu observă niciodată.

— Hei, spune Schneider, arătând spre zona inghinală. Chestia asta e așa de vizibilă, încât pot să fac semnale cu ea. Și nu știu de ce vorbești tu. Nici măcar vrăbiuțele nu sunt interesate de viermișorul tău pricăjit.

— Bun, spune Cesario. Putem înceta cu răfuiala asta infantilă de vestiar, vă rog? Apoi i se adresează din nou lui Doyle: Ai ceva de la legiști sau de la experții judiciari?

— Încă nu. Sunt o mulțime de amprente prin mașină, dar e prea devreme să spunem cui i-ar putea aparține.

Cesario se uită la detectivii obosiți, cu fețe posomorâte.

— Ce știm despre victime?

Răspunde LeBlanc.

— Nu prea multe despre vagabond. I se spune Vern, dar atât. Nu-i știm numele complet, nici adresa, iar până acum, pe nimeni care să-l fi cunoscut cu adevărat. Era un singuratic. Căutăm pe la adăposturi, biserici, toate locurile obișnuite. Tipul celălalt se numește Edwin Steppler. A lucrat ca vânzător de aparatură electrocasnică. E divorțat, locuiește singur în apropiere de Washington Square Park. Am vorbit cu fosta lui soție. Nu a părut prea îndurerată de moartea lui. Spune că nu s-ar mira să afle că umbla noaptea pe străzi în căutare de distracție.

— Mai e ceva care să facă legătura dintre cele două victime?

LeBlanc clatină din cap.

— Nimic. Sunt ca ziua și noaptea.

Cesario oftează.

— Bun, acum marea întrebare. Astea sunt victimele numărul doi și trei. Unde e numărul unu?

În sala agenților se lasă liniștea. Nimeni nu vrea să răspundă la această întrebare. Doyle simte că sarcina cade iar în seama lui.

— Scenariul cel mai plauzibil e că încă nu am găsit cadavrul. Ar putea apărea în următoarele cinci minute sau s-ar putea să nu apară cu săptămânile. Doar pentru că sunt uciși în ordine nu înseamnă că trebuie să-i găsim în ordine. Cealaltă variantă ar fi că am găsit deja prima victimă.

Toate privirile se întorc din nou asupra lui Doyle, majoritatea uimite. Cesario e cel care rostește întrebarea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cifra unu e doar o linie verticală. Ar putea fi luată cu ușurință drept o rană la cap, mai ales dacă sunt și alte tăieturi pe corp. Vreau să spun că poate deja am găsit o victimă care se potrivește descrierii, dar pur și simplu nu am presupus că este numerotată.

Cesario aprobă ușor din cap. E o idee înțeleaptă, iar Cesario

știe asta. Vezi? se gândește Doyle, nu sunt doar frumușel. Lucru pe care, apropo domnu' locotenent, l-am dovedit deja.

— Bine. Verifică dosarele, mai ales rapoartele de la autopsie. Vezi dacă vreo secție a găsit o victimă cu o rană la cap care ar putea fi interpretată drept un unu.

Face o pauză.

— Acum întrebarea și mai importantă. Cum îl prindem pe nebunul ăsta înainte să existe și un număr patru?

Doyle dă să răspundă, dar LeBlanc îl scutește de această sarcină.

— Am dat alertă la toate patrulele. Toată lumea îl caută pe ucigașul ăsta. „Opriți și percheziționați" este ordinul zilei. Dacă nu vrem să alertăm opinia publică să fie mai atentă, nu putem face mare lucru.

Cesario clatină din cap.

— Ultimul lucru pe care ni-l dorim e să stârnim panica. Dar dacă situația continuă, va trebui să dăm un comunicat de presă. Îndreaptă un deget către detectivi, în semn de avertisment. Dar nu vreau să transpire chestia cu numerele. Mass-media știe deja de semnele pe care le prezintă vagabondul, dar nu vreau să se afle mai mult. Nu vă apucați să spuneți în stânga și-n dreapta că e un sistem de numerotare a victimelor. E o diferență între a alerta oamenii și a-i speria de moarte. Rahat, mă ia cu fiori numai când mă gândesc. Ridică mâna, vrând parcă să și-o treacă prin păr, apoi pare că se răzgândește, ca să nu și-l ciufulească. Bun, duceți-vă să-l prindeți pe nebunul ăsta înainte să considere cineva că e nevoie să-l trezească pe primar.

În timp ce iese, Doyle meditează la sarcina de a-l prinde pe ucigaș. Are un sentiment neliniștitor că toată munca polițienească din lume nu ar fi de prea mare ajutor aici. Dacă va rezolva ceva în cazul ăsta, va fi probabil dintr-un noroc chior sau printr-o coincidență, mai degrabă decât printr-o muncă de detectiv strălucită.

Dar dacă norocul nu le întinde și el o mână, o să mai moară cineva.

Ora 7:45

— *Erin, dă-o-n mă-sa, nu-ți cer să te pregătești pentru o prezentare de modă. Alege naibii o haină!*

Erin este în dormitor, își scoate hainele din dulap, le studiază și le pune la loc.

— Nu e ușor, izbucnește ea. Nu sunt ca hainele bărbătești. Majoritatea hainelor mele nu au buzunare interioare. Scoate o geacă albastră căptușită. Desface fermoarul și se uită în interior. Bine!

— Asta ar trebui să meargă, spune ea.

— În sfârșit! Bun, acum du-te la oglindă și prinde-ți broșa. Va trebui să faci o gaură în geacă, să treci firul prin ea, ceea ce înseamnă…

— Vrei să fac o gaură în geacă?

— Da, Erin. O gaură. Nu e cea mai periculoasă gaură pe care ai făcut-o în ultima vreme, așa că nu te mai plânge. Prinde broșa exact așa cum era și pe haina cealaltă. Va trebui să scoți iar firul din cutie ca să-l treci prin ea, ceea ce înseamnă că o să rămân fără imagine și sunet, așa că-ți dau exact cinci secunde să restabilești legătura. Înțelegi, Erin? Cinci secunde. O secundă în plus și o s-o auzi pe micuța Georgia țipând ca din gură de șarpe.

— Da. Înțeleg.

Se duce la oglinda din dormitor. E îmbrăcată cu un pulover gri, mulat și pantaloni negri, are broșa prinsă la piept, partea stângă, iar transmițătorul îi umflă buzunarul. A fost o întreagă aventură să se îmbrace. Bărbatul a insistat să vadă imaginea completă tot timpul. A trebuit să sprijine broșa de o veioză. A ținut halatul de baie pe ea cât timp s-a îmbrăcat de la brâu în jos, apoi a stat cu spatele la cameră până a scos halatul și și-a luat sutienul și puloverul. În tot acest timp, nu a încercat nicio

clipă să fie sexy. Era prea zguduită de ceea ce se alesese de mașinația ei de dinainte ca să mai facă planuri șirete de viitor.

Deschide un sertar de la comodă și scoate o foarfecă de unghii. Înfige vârful ascuțit în materialul lucios al gecii și-l răsucește în timp ce îl străpunge. N-ar fi minunat, se gândește ea, ca ăsta să fie gâtul lui? Să-i răsucească și să-i înfigă o foarfecă ascuțită în jugulară. Nu ar fi atât de plăcut, de distractiv? Sau, și mai bine, în ochii lui. Da. În ochi. Aș putea. L-aș orbi cu mare plăcere. Ar fi o pedeapsă așa de potrivită pentru cât s-a holbat la mine. Și apoi în alte zone moi. Da!

— *Bine, Erin. Acum firul. Cinci secunde, n-ai uitat, nu?*

N-am uitat, labagiule. Îmi amintesc tot ce ai spus și ai făcut. O să-mi rămână în minte mult timp după ce te omor.

Scoate firul din cutie, îl trece rapid prin gaura din geacă, șoptește: „Ce o să-mi placă să te văd cum mori“ spre broșa deconectată, apoi conectează din nou cablul.

— *Ce fată cuminte. Acum ia geaca pe tine și suntem gata de treabă.*

Erin bagă cutia în buzunarul interior și prinde broșa la locul ei. Apoi ia geaca pe ea și se privește în oglindă.

A revenit la normalitate. Este curată, aranjată, îmbrăcată. Nu e plină de sânge închegat. Cine ar ghici ce atrocități a comis în timpul nopții? Cine ar bănui că se pregătește s-o facă din nou?

— *Cuțitul, Erin. Du-te să iei cuțitul.*

Se desprinde cu greu de imaginea ei din oglindă, apoi se duce în baie. Cuțitul este pe marginea chiuvetei. Îl apucă cu vârful degetelor. Nu e convinsă că este curățat perfect. Uite — asta nu e o pată roșie?

— *Erin! Care e problema?*

Erin ridică privirea. Se vede din nou, de data aceasta în oglinda din baie. Numai că acum are un cuțit în mână. Asta alungă aerul de normalitate pe care îl căpătase. De la Jekyll la

Hyde, cât durează să iei un cuțit.

— Nu pot, spune ea. Nu mai pot trece prin asta încă o dată.

— Erin, am mai discutat. Ți-am spus…

— Nu. Nu-i vorba doar de crimă. Ci de sânge. Data trecută s-a întins peste tot. Eram plină. Am avut noroc că nu m-a văzut nimeni. Dar acum e agitație. Nu pot să umblu scăldată în sânge. Nu apuc să fac nici cinci metri.

— Atunci, data viitoare nu mai lucra așa de murdar. La naiba, aproape că l-ai decapitat pe individ. Fă cum ai făcut cu bețivul. O împunsătură curată în inimă e de ajuns.

— Tot o să curgă sânge.

— Da, cel mai probabil, tot o să existe o vărsare de sânge. La dracu', Erin, ce vrei să zic? Dacă nu-ți perfecționezi în următoarele cinci minute arta aruncării cuțitului, nu ai alte opțiuni.

Erin se privește în continuare. Imaginea ei este în continuare înlocuită de una anterioară. Când era plină de sânge. Când sângele se agăța de ea, o împresura.

— Îmi… îmi trebuie altă armă.

— Poftim? Ce fel de armă? Ah, da, uitasem. Lansatorul ăla de rachete pe care îl ții în comoda cu lenjerie intimă. Să fim serioși, Erin.

— Nu mă mai lua peste picior. Vorbesc serios. Trebuie să procedez altfel.

Urmează o pauză. Un oftat. Apoi:

— Bine. Ce zici de ciocanul tău?

Erin se gândește. Se întreabă de ce a zis: „Ciocanul *tău*“. Nu *un* ciocan. Nu „du-te și cumpără un ciocan“. De unde știe că are un ciocan în casă? Nu are ea multe unelte, dar un ciocan are. I l-a împrumutat domnul Wiseman când a avut nevoie să fixeze o scândură desprinsă din podea.

Un ciocan? Da, poate. Poate ar fi bun. Sigur o să fie mai puțin sânge în felul ăsta.

— Bine, spune ea. Se duce în bucătărie. Deschide dulapul de sub chiuvetă. Iată-l, stă nevinovat pe o cutie cu detergent pulbere. Așteaptă să fie solicitat să facă ceva util. Ca, de exemplu, să bată cuie. Sau să spargă țeste.

Lasă cuțitul pe blat, apoi se apleacă să ia ciocanul. Îl cântărește în mână. E greu. Are două gheare înfiorătoare care pleacă din capul dur, de parcă ar fi fost creat pentru impulsul maxim. Dacă încape pe mâinile nepotrivite — iar mâinile ei nu pot fi mai nepotrivite de atât —, ar putea face foarte mult rău.

— *Acum ești mulțumită? Sigur nu trebuie să te duci în Central Park să iei câțiva bolovani?*

— Nu-mi… nu-mi încape în buzunar.

— *Atunci ia dracului o poșetă! Dumnezeule, chiar trebuie să gândesc eu în locul tău? Bagă-l în poșetă împreună cu batistuțele, rujul și toate celelalte rahaturi pe care le cărați voi, femeile, peste tot.*

Erin închide dulapul. Se întoarce ca să o ia din nou spre dormitor.

— *Ah, Erin… Ia și cuțitul. Tot o să ai nevoie de el. Pentru treaba aia de la urmă, înțelegi?*

Ora 8:31

— DOYLE!

Rahat, se gândește Doyle. Ce-am mai făcut? Ridică privirea și-l vede pe Cesario că-l cheamă în biroul lui. S-a terminat cu invitațiile politicoase? N-ar strica puțină veselie: „Locotenentul Cesario s-ar bucura dacă ai putea să vii la o mică reuniune; adu prăjituri“, ceva de genul ăsta.

Doyle se ridică de la birou și pornește spre bârlogul șefului. Cesario nu e în meseria asta de prea mult timp, și Doyle simte că încă nu și-a dat seama ce soi de om este. Uneori pare de treabă; alteori e un mare dobitoc. Mai demult l-a lăsat pe Doyle în pace când lucrurile nu mergeau bine, dar i-a și aruncat în

cap greutăți din acelea de o tonă ca în desenele animate, când a decis că Doyle a împins lucrurile prea departe. Lucru spre care Doyle recunoaște că are o anume înclinație.

Așa că hai să gândim pozitiv. Poate că ăsta e unul dintre momentele în care mă lasă în pace.

— Tocmai am avut o discuție interesantă cu un tip lângă dozatorul de apă, spune Cesario.

Sau poate că nu.

— Îhî, face Doyle.

Pentru că o mică șuetă cu Albert ar putea viza un miliard de lucruri alese la întâmplare.

— În mare parte despre numere. Dar și despre motivele pentru care biscuiții Oreo nu au forma corespunzătoare. Vrei să-mi vorbești despre el?

— Ăăă, mda. E suspect.

— De ce?

— Omucidere.

— Omucidere.

— Mda.

— Și pe cine credem că a omorât?

— Pe maică-sa.

— Pe maică-sa. Bun. Și așa e?

— Ăsta e șpilul. Nu știm. El așa zice, dar mai multe nu spune. Nu vrea să ne dea adresa. Nici măcar nu ne spune cum îl cheamă. Eu îi zic Albert, pentru că e un admirator al lui Albert Einstein. Știi, savantul?

— Da, Doyle. Am auzit de Einstein. Oricât ar fi de greu de crezut, unii dintre șefii din poliția newyorkeză chiar au carte. Și cum de a ajuns la răcoare?

— A intrat pur și simplu în secție. S-a predat. Avea tricoul plin de sânge.

— Și acum care e situația lui?

— Nelămurită, cred. Încerc că aduc pe cineva de la Serviciul

Psihiatric să stea de vorbă cu el. De asemenea, încerc să aflu unde stă, dar, mă rog… în momentul de față nu e prioritatea zero.

Cesario dă din cap. Se lasă pe speteaza scaunului. Acu' e acu', se gândește Doyle.

— Bun, spune Cesario. Până acum, toate bune și frumoase. O singură chestie mă sâcâie pe mine. Ce naiba caută la dozatorul de apă?

Doyle ridică din umeri și răspunde:

— Îl fascinează. Și-i place să se joace cu paharele.

— E suspect de crimă, Doyle. Tocmai mi-ai spus. De când lăsăm noi suspecții de crimă să stea lângă dozatorul de apă?

— Doar n-o s-o otrăvească, Lou. N-am unde să-l las în altă parte.

Cesario face o față de parcă ar crede că Doyle e prostul satului.

— De cât timp ești detectiv, domnu' detectiv? Se prea poate ca tipul ăsta să-i fi venit de hac maică-sii, și tu crezi că ar trebui lăsat să umble creanga prin secția de poliție? La naiba, nici măcar nu e încătușat. Ce-a fost în capul tău? Știi regulile. Află despre el destule cât să-l pui sub acuzare, apoi du-l la centrul de detenție temporară. Până atunci, bagă-l la zdup, cum facem cu toți suspecții. La câte se întâmplă acum, nu avem timp să alergăm după oameni cărora le arde de joacă. Hai, scoate-l de aici. Nu vreau să mai umble prin sala agenților. S-a-nțeles?

Doyle încuviințează din cap.

— S-a-nțeles. Se întoarce, apoi se oprește în prag. Că veni vorba, care e problema cu forma biscuiților Oreo?

Îl vede pe Cesario ridicând un deget în semn de avertisment, apoi decide să nu aștepte un răspuns.

Se duce și-l găsește pe Albert, care se pare că s-a săturat să studieze paharele de plastic, iar acum stă aplecat și se uită fix în jos la încălțările lui — tenișii cu șireturile legate de jur

împrejur.

— Albert?

Albert nu ridică ochii. Capul îi zvâcnește când își mută brusc privirea de la un picior la altul și apoi o ia de la capăt.

— Ce cauți, Albert?

— Verific.

— Verifici? Ce verifici?

— Echilibrul.

— Echilibrul?

— Mda. Trebuie să fie la fel, altfel echilibrul meu o ia razna.

— Eu n-aș vrea ca echilibrul tău s-o ia razna. De-aia ți-ai legat șireturile așa, în jurul tenișilor? Ca să te ajute la echilibru?

— Nu, ar fi o prostie. Doar că țin mai bine. Îndrăznește să arunce o privire spre pantofii lui Doyle. Ar trebui să încerci și tu. Ai tăi nu par deloc siguri. Cum alergi după infractori cu pantofii ăștia așa lălâi? Și mai sunt și murdari.

Doyle se uită la propriile încălțări.

— Aici m-ai prins, Albert. Ar trebui să fac ceva cu încălțările astea lălâi. Auzi, te deranjează dacă vii cu mine?

— Da.

— Da, adică te deranjează sau nu te deranjează?

— Nu.

Neștiind ce i s-a răspuns, Doyle simplifică lucrurile:

— Haide, Albert. Hai pe aici cu mine.

— Hai pe aici, cântă Albert. De la Run DMC[13]. Desigur, ei nu se legau deloc la șireturi. Deloc. E o prostie. Ar putea să pățească ceva.

— Niște inconștienți, îi dă Doyle dreptate. Ce fel de modele sunt ei, eh? Hai, Albert.

Merge alături de el pe un hol și apoi intră într-o sală de interogatoriu. Cea în care se află ceea ce detectivii numesc „cușca“ — de fapt, o zonă din fundul încăperii, separată de restul printr-o plasă de oțel. În centrul camerei se află o masă

cu scaune, iar pe unul dintre pereți, o oglindă mare de supraveghere.

— Ia un pic loc, spune Doyle.

Albert se lasă precaut pe unul dintre scaunele de plastic, dar tot întoarce capul spre cușcă.

— Bun, Albert, uite cum facem. Poți să-mi spui unde locuiești și ce s-a întâmplat exact, ca să facem ordine în haosul ăsta. Sau, dacă nu — ascultă-mă, Albert —, va trebui să te închid. Ce alegi?

— Dozatorul de apă. Îmi place la dozatorul de apă. Scoate sunete ciudate.

— Nu, Albert. Nu mai ai opțiunea asta. Îmi spui unde locuiești ca să vedem ce s-a întâmplat cu mama ta?

Albert își pironește privirea în încălțări.

— Cred că trebuie să-mi leg iar șireturile. Mă simt un pic razna.

Doyle oftează.

— Bine, Albert. Ridică-te în picioare.

— Of, Domnicule. Nu vreau să merg, nu vreau să merg.

— Albert, stai liniștit. Calm. Nu te duc iar jos. În celulă. Știu că nu-ți place acolo și nu ți-aș face așa ceva. Dar uite cum stă treaba. Șeful meu zice că trebuie să te pun la adăpost, iar asta înseamnă în cămăruța aia de acolo. O vezi?

Doyle arată spre cușcă, iar Albert îndrăznește să mai arunce o privire spre ea.

— Acolo? E pentru oameni? Nu e pentru câini sau iepuri?

— Nu, nu e pentru animale, deși nu știu ce să zic despre unii dintre ocupanții ei precedenți. Ce zici? Nu e tocmai ca la Waldorf Astoria, dar vrei să stai acolo, dacă te rog eu? O să mai trec pe la tine. Mai târziu îți aduc ceva de mâncare, poate și un suc. Ce zici?

— Seven-Up. Îmi place Seven-Up.

— Atunci așa rămâne. Ești de acord?

— Nu sunt câini?

— Nu sunt câini.

— Dar un iepure nu m-ar deranja. Îmi plac iepurii.

— Să văd ce pot să fac. Hai, Albert, du-te. Vezi cum e.

Albert se ridică de pe scaun. Intră în cușcă, târșâind picioarele, și se uită la noul spațiu dimprejur.

Ușor, să nu-și alarmeze prizonierul, Doyle închide și încuie ușa.

— Toate bune, Albert? Mă întorc imediat. Fă-te comod pe banca aia de acolo.

Albert se așază pe capătul băncii din lemn care este fixată de podea.

— Maimuțe, spune el. Locul ăsta ar fi bun pentru maimuțe.

Ora 10:15

Treaba aceasta se dovedește mult mai dificilă decât credea ea.

Nu avea cum să fie simplu niciodată, dar acum străzile erau mai aglomerate. Mult mai aglomerate. Era și mai rău la orele de vârf, dar și acum e destul de rău.

Rătăcește pe străzi de peste două ore. Încearcă să se gândească cum să procedeze.

În primul rând, o să fie un om pe care nu-l place. De preferat, pe care îl urăște cu patimă. A fost mult mai simplu cu gunoiul ăla din mașină decât cu Vern. A fost aproape o plăcere să-l trimită pe lumea cealaltă. Nu, nu o plăcere. Să nu ne lăsăm luați de val. Cu greu ai putea vorbi de plăcere când sfârteci un om în felul ăla. Dar să spunem că nu a fost prea greu — nu și după ce a încercat să-i facă. Era bolnav. O palmă pe obrazul umanității. Cine se credea de mă trata în felul ăla? De ce a avut el impresia că…

Bun, Erin. Calmează-te. A trecut, acum trebuie să ne gândim la viitor. Să mergem mai departe.

Așadar, să revenim la ale noastre. Și anume că este foarte supărată pentru povestea cu Vern și nici pe departe așa de tristă pentru moartea perversului. Concluzie — ar trebui să-i aleagă pe oamenii pe care nu ar fi tentată să urineze dacă ar lua foc.

Problema este: unde găsești asemenea oameni? Dacă abia ai sosit într-un oraș și nu cunoști niciun om chiar așa de bine încât să-l placi sau să nu-l placi, de unde naiba începi? Noaptea era altfel — atunci ies la iveală toți gândacii bolnavi. Dar acum? E doar o mare de oameni. Oameni normali. Oamenii care se duc la cumpărături, la masă, la coafor, să parieze sau să se întâlnească cu prietenii. Oameni care nici măcar nu mă observă și nu au nicio părere despre mine. Oameni cărora, în special, nu le trece prin cap să mă pipăie sau să mă facă să mă înec cu organele lor genitale.

A încercat să compună în minte o listă de candidați ideali. A încropit în gând un titlu: „Oameni pe care i-aș putea omorî de bunăvoie". Apoi, pixul ei imaginar a coborât pe pagină și…

…și mai jos de atât nu a ajuns. A cochetat cu ideea de a o trece pe femeia care lucrează la farmacie, dar să fii mai țâfnos cu clienții nu se poate considera o crimă capitală. Mai era și tipul care-i arunca priviri lascive pe fereastră când ea era în lenjerie. Mă rog, poate că nu lascive. Da, avea motive să fie acolo, dat fiind că spăla geamurile. Și, sincer, era destul de drăguț… Bun, dar vânzătorul de cafea care a făcut-o „ciufută"? Sigur, dar se poate să fi spus *avută*, pentru că a uitat să-și ia restul. Avea o pronunție mai ciudată.

Vedeți? Înțelegeți ce problemă am? Nu e simplu să găsești oameni pe care să-i urăști chiar dacă asta ți-e misiunea. Sunt atâția oameni, și niciunul nu are semnul de victimă atârnat deasupra capului.

Atâția oameni. Ceea ce este, desigur, o altă problemă. Trebuie să se afle printre oameni ca să culeagă merele stricate, dar trebuie să fie departe de oameni ca să facă ceea ce are de

făcut. E o situație fără scăpare. Cum naiba se poate duce la cineva să-i dea cu un ciocan în cap și să se aștepte să scape basma curată?

Începe să creadă că ar fi trebuit să termine treaba cât era întuneric. Un iureș nebun prin East Village, în care să decimeze populația de indezirabili și netrebnici. Unii cetățeni ar acorda și medalii pentru un asemenea spirit comunitar. Ar putea fi următoarea luptătoare cu mantie din Gotham.

Uită-te cum încerc să bagatelizez situația. Ce-i în capul meu? Am un ciocan și un cuțit în geantă. Sunt moartea cu coasa. Se poate ceva mai grav de atât? Cineva — poate tu sau tu, sau tu — e pe cale să-mi cadă victimă. Cum pot fi așa de superficială?

Pentru că așa trebuie. Tocmai pentru că este așa de al dracului de grav ce se petrece, nu pot să-i acord atenția cuvenită. Dacă aș face-o, n-aș mai fi aici. N-aș fi în stare nici să ies din clădire. Aș sta în dormitor, aș claca și mi-aș pierde copilul.

Când își dă seama de acest lucru, i se pare că oamenii din jurul ei capătă o nouă dimensiune. Se transformă dintr-un roi de nevinovați într-o masă clocotitoare de ființe neîncrezătoare și cinice. Îi simt teama și spiritul de prădător. Sunt ca o turmă de gnu, atenți la această leoaică de pe teritoriul lor, pe care o așteaptă cu încordare să sară. Ei știu, sunt pregătiți și se vor lupta până la ultimul strop de energie ca să se apere. Și undeva acolo, undeva în mijlocul lor, este…

— Erin, mă plictisesc.

Mda, el. E pe acolo, pe undeva. Poate că nu foarte departe. Un kilometru? Câțiva metri? Centimetri?

Tu. Mda, tu. Tipul cu căștile. Chiar asculți muzică? Și iPod-ul ăla, sau ce-oi avea în mână, captează imagini de la prostia asta pe care o am eu prinsă de haină? Ce i-ai făcut Georgiei? Unde ai lăsat-o?

Ahhh! E nebunie curată! Îmi pierd mințile. Chinul ăsta îmi

face praf creierul și în curând n-o să mai fiu bună de nimic.

— *M-ai auzit? Am zis că mă plictisesc.*

O verifică la fiecare câteva minute. Doar ca să-i dea de știre că nu a plecat. Îi amintește doar discret că este alături de ea la fiecare pas. Ca o durere de măsea care o tot străfulgeră.

Erin își acoperă gura cu mâna când vorbește. Ca nu cumva lumea să creadă că suferă de vreo tulburare psihică. N-ar trebui să creadă așa ceva. Ea e doar o criminală în serie.

— Și ce te aștepți să fac? Du-te și dă drumul la televizor, spală-ți șosetele, sau ceva de genul. Nu mă pot pripi.

— *Ziceam și eu, atâta tot. Te credeam mai hotărâtă.*

— Ei bine, asta demonstrează că de fapt nu mă cunoști deloc.

— *Ah, ba eu cred că te cunosc destul de bine, Erin. În unele privințe, chiar mai bine decât tine.*

Nu se lasă. Pretinde iar că, în mod miraculos, are acces la ce se petrece în creierul meu. Hai să te vedem, Svengali[14]. Vezi și imaginea aia din mintea mea în care îți arăt degetul mijlociu? Pe asta o vezi, cretinule?

Erin mai merge puțin. S-a săturat de atâta mers, ba chiar simte că i-e foame. Nu credea că va fi în stare să mănânce ceva astăzi, dar acum îi chiorăie mațele. Zărește o cafenea mică mai în față și pornește într-acolo.

Când ajunge în dreptul ei, își dă seama că localul e neîncăpător. Trei mese la fereastră, fiecare cu câte două scaune, și o tejghea de-a lungul peretelui îndepărtat. Dar fiecare scaun este ocupat, lumea stă la coadă, iar personalul e zâmbitor. E acceptabil. Intră și-și așteaptă rândul.

— *Erin, ce faci?*

Nu poate răspunde aici. Așa că-i mai trimite câteva mesaje telepatice. De exemplu: du-te învârtindu-te.

— *Pierzi timp, Erin. Pierzi timp prețios.*

Scotocește prin geantă. Scoate telefonul mobil pe care abia

dacă l-a folosit de când a venit la New York. Scrie un mesaj, apoi îl ridică în fața broșei. Scrie: „Mi-e foame. Scutește-mă“.

Lasă telefonul deoparte, apoi se uită prin geam la brioșe și fursecuri. Aude bolborositul și gâlgâitul aburului, iar mirosul de cafea din aer este puternic. Dar apoi urechea ei mai surprinde un zgomot. Nu-l mai observă nimeni altcineva, doar Erin.

Un gângurit. Și nu de la vreuna din cafetiere, ci de la un copil.

Întinde gâtul și se uită înainte. O vede pe femeia din față, ține strâns la piept un copil, într-un portbebe. E micuț, aproape înghițit de toate rândurile de haine pe care le poartă. Are fața boțită și ochii strâns închiși.

Dorul o înjunghie pe Erin în inimă. Eu ar trebui să fiu aia, se gândește. Să fac diferite lucruri cu copilul meu. Lucruri obișnuite, de exemplu să intru în cafenele și, poate mai târziu, să mă duc să cumpăr haine de bebeluși. Să privesc fețele oamenilor cum gânguresc aplecați deasupra fetiței și mă întreabă de ea. Doarme bine? Cum o cheamă? De unde ai cumpărat pălăriuța aia adorabilă?

Eu ar trebui să fiu aia. Și chiar *am fost*.

El a stricat totul. Mi-a distrus viața. Ne-a smuls una de lângă cealaltă.

Apoi îl vede pe bărbat. E mare, brunet și are un aer fioros. Poartă o geacă de piele, blugi și o pereche de bocanci negri. Vine de pe stradă și se bagă direct în față la coadă. Nu-și cere scuze, nu dă explicații. Pur și simplu se bagă în față.

— Auzi? spune, dar nici nu dă personalului timp să răspundă și adaugă: Hei!

Din spatele tejghelei, o fată hispanică se întoarce și se uită la el.

— Domnule, îmi pare rău, dar va trebui să stați la coadă.

— Nu, spune el tare, ca să-l audă toată lumea din cafenea. Am stat deja. Stai prost cu memoria? Acum vreun minut.

Apare încă o angajată hispanică.

— Eu am fost, domnule. Eu v-am servit. E vreo problemă?

Bărbatul se uită la ea, parcă vrând să spună: *Cum îndrăznești să semeni cu fata cealaltă? V-ați propus să vă băgați în ceață clienții?*

— Vreo problemă? Da, e o problemă. Ridică paharul de carton pe care îl are în mână. Ăsta e un latte, iar eu am cerut un cappuccino.

— De fapt, sunt destul de sigură că ați cerut un latte, spune fata.

— „Destul de sigură“ nu e totuna cu „foarte sigură“, nu? Ai greșit, surioară. Știu ce-am comandat. Am cerut un cappuccino. Dar nu asta mi-ai dat. Înțelegi ce spun?

Rostește rar ultima propoziție, sugerând fie că fata e proastă, fie că nu înțelege bine engleza. De asemenea, vorbește tare, pentru că, evident, este genul de om căruia îi place să aibă spectatori.

— Da, domnule, spune fata. Înțeleg perfect. Vreți să vi-l schimb cu un cappuccino?

— Da. Aș vrea un cappuccino. Cum am cerut de prima oară. Dar acum că ai recunoscut că ai greșit, cred că ar trebui să-mi dai și banii înapoi.

Femeia clatină din cap.

— Îmi pare rău, domnule. Nu se poate. Pot să vă dau un cappuccino sau să vă returnez banii, dar nu pot să le fac pe amândouă. Nu cred că ar fi corect.

Erin se uită de jur împrejur. Toată lumea din cafenea a încremenit într-o tăcere neliniștită. Așteaptă să vadă ce se întâmplă. Speră că totul se va aranja amiabil, că bărbatul își va lua cafeaua și-i va lăsa în pace. Speră că lucrurile nu se vor înrăutăți și mai mult.

— Corect? Cum adică? Ai dat-o în bară, surioară. Nu-ți cer decât să mă despăgubești pentru greșeala ta. Să-mi dai o

compensație măruntă. Mie așa mi s-ar părea corect. Îți cer prea mult?

— Domnule, vreți să vă fac un cappuccino? Asta vreți?

Bărbatul oftează. O expresie profund exagerată a nefericirii lui.

— De ce ți-e așa de greu să înțelegi? Vorbesc cumva în swahili? Se răsucește pe călcâie și-i mătură cu privirea lui dură pe ceilalți clienți, fără ca vreunul dintre ei să fie în stare să se uite la el. I se mai pare cuiva că e greu de înțeles?

Se întoarce înapoi spre fată, care încearcă să se mențină pe poziție, dar pare că mai are tot mai puțin până s-o ia la fugă plângând.

— Încă o dată. O să vorbesc ușurel, rar, ca să mă înțelegi tu. Dă-mi dracu' banii înapoi, adu-mi un cappuccino, bagă-ți paharul ăsta cu latte în curu' tău gras și toată lumea va fi fericită. Ce zici?

— Domnule, îmi pare rău…

— NU!

Izbitura palmei lui pe tejghea este ca zgomotul unor artificii. Fata face un pas mare înapoi. Erin observă că și copilul tresare la zgomot, apoi deschide gura să țipe.

— Nu, repetă bărbatul. Nu accept scuze. Deja te-am luat la ochi pentru că mi-ai stricat ziua, așa că nu o da și mai rău în bară, da?

Atunci mama decide să intervină. Era deja o situație destul de stânjenitoare, dar acum copilul ei s-a speriat, ceea ce înseamnă că lucrurile au mers prea departe. A depășit limita.

— Auzi, spune ea, n-ai vrea să te liniștești puțin? Îmi sperii copilul.

Bărbatul o ia în colimator, fulgerând-o din priviri.

— În primu' rând că nu vorbeam cu tine. În al doilea rând, de ce mama dracu' aduci copilu' la cafenea dacă vrei liniște? Du-l dracu' la biserică sau la bibliotecă.

— *Uhu,* face comentatorul lui Erin. *La ce școală de bune maniere a învățat clovnu' ăsta?*

Ca răspuns parcă la atacul verbal, copilul plânge și mai tare. Femeia începe să-l mângâie pe spate și să-l legene ușor, în timp ce încearcă să-i spună cuvinte liniștitoare. Erin simte cum o cuprinde și pe ea durerea. Copilul este mai mic decât Georgia, cu toate acestea și-o imaginează pe propria ei fetiță țipând. Este ca și când ar agresa-o pe ea și pe copilul ei, și se simte implacabil atrasă în acest conflict.

— Ți-a zis fata ce poate să facă, spune femeia. Ți-a făcut o ofertă acceptabilă. Nici măcar nu era obligată. E doar un pahar de cafea, pentru numele lui Dumnezeu. Ce mare scofală?

Acum bărbatul o ia pe ea la rost. Se îndreaptă și-i arată cât de înalt, de lat în umeri și de neclintit este el. Demonstrează ce exemplar masculin reușit și plin de testosteron este el.

— Gura, târfă! Nu e treaba ta. Și mai ai și-un plod pocit. Nu-ți mai băga cârma aia unde nu-ți fierbe oala.

Copilul țipă mai tare. Sunetul îi sfredelește craniul lui Erin și-i încinge creierul. Printre flăcări, vede imagini cu Georgia. O vede stând întinsă pe spate, cu pumnii strânși și cu obrajii aprinși, cum își dă până la ultima fărâmă de putere ca să implore ajutorul mamei ei.

— *Te gândești la ce mă gândesc și eu, Erin?*

Erin iese din rând. De parcă ar spune: „Eu sunt Spartacus“[15].

— Auzi! Ce e cu tine? Ai o nemulțumire, bine. Dar nu trebuie să fii și nesimțit.

Acum bărbatul își întoarce privirea spre ea. La început pare uluit, apoi își regăsește vocea.

— Ce naiba e aici? Convenția lesbienelor? O supăr cumva pe căpetenia lesbienelor?

— *Hm! E haios tipul. A tras ceva pe nas?*

Era o vreme când Erin ar fi tăcut. O vreme când, dacă se confrunta cu o asemenea agresiune, s-ar fi strecurat într-un colț

și s-ar fi făcut mică. Însă, de data asta, ceva o face să refuze să bată în retragere.

— Ce e cu tine? De ce trebuie să te porți așa? De ce nu poți să fii amabil?

Bărbatul face câțiva pași spre ea. Erin ridică mâna și o așază pe deschizătura genții ocru din piele, atârnată pe umăr. Haide, se gândește. Pune-mă la încercare, cretinule. Hai să vedem ce mai au de zis mușchii ăia ai tăi dacă îți trag un ciocan în moaca aia nasoală.

— Amabil? spune el. Amabil? Dumnezeule! Și lumea se întreabă de ce se duce țara asta de râpă. Arată spre fata din spatele tejghelei. Asta a dat-o în bară. Pur și simplu îi spun, cu cuvinte poate pă-nțelesu' ei. Dacă ești amabil, nu rezolvi ni'ca.

— În primul rând, spune Erin, poate că te-am înțelege cu toții mai bine dacă ai vorbi engleză cum trebuie. În al doilea rând, eu o cred pe fată când spune că a fost greșeala ta. Și în al treilea rând... ești un dobitoc. Și asta înseamnă că nu meriți nimic.

— *Excelent discurs, Erin. Foarte la obiect. Ai fost cumva în echipa de dezbateri a școlii?*

Erin vede cum trăsăturile bărbatului se înăspresc. Asta îi sugerează că violența și intimidarea nu-i sunt străine. Sunt arme la care va apela cu ușurința cu care alții apelează la discuțiile raționale. Când se apropie și mai mult de ea, Erin își afundă degetele în geantă.

— Ce-ai zis? întreabă el.

Copilul plânge în continuare. Toată lumea se ascunde în spatele plânsului acestuia. Nimeni nu emite nicio opinie și nici nu-i sare în ajutor.

Dar ea tot nu bate în retragere. Undeva, găsește curajul necesar pentru a-i folosi propriile cuvinte împotriva lui.

— Acum cine nu înțelege? Vrei să-ți repet încă o dată, încet și rar, cum ai făcut tu cu fata?

— *Haide, Erin. Cred că în cazul ăsta avantajul tău e mărimea.*

— Dacă mai scoți un cuvânt, târfă, o să am grijă să nu mai scoți niciodată vr'un sunet.

— *Ăsta se pregătește de bătaie. El știe cu cine stă de vorbă? Poate trebuie să-i faci cunoștință cu ciocanul.*

— Îhî, face ea. Te exciți când lovești femei, este? Povestea asta are vreo legătură cu cafeaua sau doar îți satisfaci o nevoie jalnică de a demonstra că poți să fii mai dur decât o femeie? Asta e, de fapt? Poate mărimea penisului e problema?

Atunci bărbatul se repede la ea. E prea iute ca Erin să aibă timp să reacționeze. Mâna lui uriașă o prinde de gât și o împinge în vitrina din sticlă în care sunt toate brioșele și fursecurile, și s-a lipit cu corpul de ea așa de strâns, încât Erin nu-și poate mișca brațul drept, nu-l poate vârî în geantă să apuce ciocanul, nu-l poate respinge și, Doamne, ce-am făcut, de ce am crezut că pot să fac față situației ăsteia, de ce nu mi-am ținut gura mea mare și proastă?

Bărbatul se apropie cu fața de a ei. Când vorbește, simte cum îi zboară saliva din gură.

— Nu care cumva să-mi mai vorbești *vreodată* așa. Înțelegi? Înțelegi, târfă? spune el.

Erin încearcă să se întoarcă, să se răsucească, să-și elibereze brațul, să ajungă cu degetele la mânerul de lemn din geantă. Acu, în jurul ei domnește consternarea. Femeia cu copilul țipă la el să-i dea drumul lui Erin. Fata de la tejghea anunță că sună la poliție. Copilul încă țipă ca din gură de șarpe, țipă, țipă ca Georgia.

Apoi, brusc bărbatul îi dă drumul și se îndepărtează. Se uită la toată lumea din spațiul mic, înghesuit, cu un profund dispreț întipărit pe față.

— Ce bombă jegoasă, spune el. N-ai decât să-ți bagi în cur cafeaua aia.

Își duce la spate mâna cu care încă ține cafeaua și aruncă

paharul spre fata din spatele tejghelei. Fata se ferește, paharul se lovește de perete, iar conținutul lui se împrăștie prin cafenea. Erin simte pe gât câteva picături din lichidul fierbinte. Mâna ei îi găsește în sfârșit ciocanul. Îl strânge tare și se gândește: Vino înapoi. Mai încearcă o dată, acum că sunt pregătită.

Dar bărbatul nu se întoarce. Pornește spre ușă, o deschide așa de vijelios încât se lovește de speteaza unui scaun pe care stă o doamnă în vârstă, apoi pleacă.

Erin face un pas înainte, se simte confuză și are privirea ațintită afară, asupra străzii. Oamenii vorbesc cu ea, bolborosesc. Surprinde frânturi din conversație. O întreabă dacă a pățit ceva. Spun ce nemernic era tipul. Fata hispanică îi mulțumește și-i oferă tot ce vrea ea, din partea casei. Dar peste toate celelalte se înalță o voce.

— *Ce mai aștepți, Erin?*

Și are dreptate. Era gata să-i taie gâtul tipului. Ar fi făcut-o dacă ar fi reușit să ajungă la armă. Nu asta a căutat toată dimineața? Nu-i așa, Erin?

Pleacă. Ignoră șuvoiul de îngrijorare din jurul ei și revolta tardivă, și părăsește localul.

Pornește în susul străzii, în direcția în care a luat-o bărbatul, dar nu-l vede pe nicăieri. Iuțește pasul, se uită înainte pe stradă, în căutarea prăzii. Unde este, fir-ar să fie?

Ajunge la pizzeria de la capătul cvartalului. Semaforul nu este de partea ei. Oare bărbatul a trecut de el? A ajuns deja la cvartalul următor, mărind și mai mult distanța dintre ei?

Apoi îl vede. Nu înainte, ci în dreapta. A luat-o pe după colț și acum se îndreaptă spre centru. Erin se retrage din grupul de oameni care așteaptă să traverseze și pornește degrabă pe urmele sale.

Îl mai urmărește preț de încă un cvartal. Se uită-n sus, la plăcuță, să vadă pe ce stradă se află. Sunt pe Pitt Street. În față se zărește partea de început joasă și înclinată a podului

Manhattan. Aici sunt mai puțini oameni pe trotuare, pentru că nu e nimic de văzut. Nu sunt magazine și nici restaurante; doar clădiri de locuințe maronii, înalte. Deodată îi trece prin cap că, dacă se întoarce, bărbatul o va zări imediat. Își bagă din mers mâna în geantă și scoate căciula de lână și fularul. I le-a împletit bunica lui Clark. Își pune căciula. Și-o trage pe frunte, apoi își înfășoară fularul în jurul gâtului și peste față, așa că acum nu i se mai văd decât ochii. Nu e chiar așa de frig, dar este cea mai bună deghizare pe care o are la dispoziție. Indiferent ce detalii își amintește nebunul despre ea, faptul că purta lucruri tricotate roșu-aprins nu se va număra printre ele.

Bărbatul face la stânga. O ia pe o alee îngustă și intră într-una dintre clădiri. Erin aproape că o ia la fugă. Dacă părăsește holul blocului înainte să ajungă ea acolo, nu-l va mai găsi niciodată în acest monolit uriaș.

Intră pe ușă, răsuflă ușurată prin fular când vede că e încă acolo, așteaptă să sosească liftul. Lângă el este o femeie de culoare, lată în umeri, își odihnește corpul masiv pe un cadru de mers din aluminiu. Holul este slab luminat și miroase a lichid de curățat industrial. Unul dintre tuburile fluorescente pâlpâie, de parcă ar transmite mesaje în codul Morse.

Erin se concentrează asupra bărbatului. Observă că acum are căști, iar firele albe îi coboară în buzunarul lateral. Bate darabana cu degetele de la mâna dreaptă pe coapsă, iar Erin se întreabă ce ascultă. Pune pariu că nu e la fel de interesant precum ceea ce aude ea în cască.

— Ce-ar fi să-i termini pe amândoi?

Iar intervine la țanc. Cum mă gândesc la el, apare. E de domeniul fantasticului.

— Haide, Erin. Aici nu te vede nimeni. Așa ajungi la patru dintr-un foc. Ce mai stai pe gânduri?

Erin se uită la bătrână. Încearcă să-și imagineze cum o atacă pe la spate și îi sparge craniul. Nu. Nu e o imagine pe placul ei.

Nu ar putea să facă așa ceva.

Dar tipul *ăsta*... E cu totul altceva.

Atinge iar mânerul ciocanului. Ar putea să-l atace chiar acum. Să se apropie pur și simplu de el, și poc! Bătrâna nu o va putea împiedica. Nici nu și-ar da seama ce naiba s-a întâmplat.

Dar nu încă. Așteaptă. Răbdare. Alege cu grijă momentul.

Sosește liftul și ușa se deschide șovăielnic. Toți trei intră târșâindu-și picioarele. Erin se uită la fața bărbatului în timp ce el o mătură cu privirea și nu trădează niciun interes. Bine. Deocamdată nu e cazul să se iște o confruntare.

Erin se sprijină de balustrada din spate și așteaptă să aleagă ceilalți la ce etaj merg. Sunt douăzeci în total. Bărbatul apasă pe 17, dar nu catadicsește să întrebe pe cineva unde merge. Stă doar cu fața spre hol și-și bagă mâinile în buzunare. Femeia scoate un plescăit când reperează lent butonul pentru etajul al cincilea. Apoi se uită la Erin.

— Ai ales etajul sau doar te plimbi?

După ce spune aceste cuvinte, râde. Un chicot gâfâit care se transformă într-un acces de tuse cu flegmă.

Erin se întinde și apasă pe butonul de sus exact când ușa se închide cu un zgomot ascuțit.

— La capăt, ai? spune femeia. E o priveliște foarte frumoasă de sus.

Erin dă doar din cap și-i zâmbește din priviri, căci restul feței îi este încă ascuns în spatele fularului.

Liftul urcă anevoie prin clădire, uruind și tremurând din toate încheieturile. Erin așteaptă în tăcere, uitându-se la ceafa bărbatului. Aude vag ritmul muzicii. Gangsta rap, bănuiește. I s-ar potrivi. Despre uciderea polițiștilor, abuzarea femeilor și consumul de droguri. Da, îl reprezintă.

Liftul încetinește, de parcă ar fi posibil să meargă și mai încet de atât, apoi se oprește cu un scrâșnet. Ușa se chinuie să se deschidă. Bărbatul nu face prea mult efort să se dea la o parte

când bătrâna își strecoară cadrul de mers pe lângă el și-i aruncă o privire dezgustată când aceasta se atinge de brațul lui. Abia a ieșit pe ușă, că și apasă furios pe buton s-o închidă din nou, iar când bătrâna pleacă, el clatină din cap revoltat de insolența acesteia.

Apoi pornesc din nou. Singuri. Doar el și ea. Bărbatul dă din cap, bate darabana și ascultă porcării despre ce poți să le faci femeilor, pentru că sunt oricum niște secături, iar Erin apucă din nou mânerul, se gândește la ce i-a făcut, la ce i-a spus, la disprețul autentic pe care i l-a arătat, iar când alte gânduri încearcă să-și facă loc — gânduri de îndoială, de slăbiciune, cum că poate a avut o zi proastă, poate că și-a pierdut slujba sau poate că i-a murit cineva din familie și, de fapt, nu e vina lui că se poartă așa — și le suprimă, deoarece chiar este vina lui, comportamentul lui nu are nicio scuză și oricum cineva trebuie să moară, așadar, de ce n-ar fi el acela?

Cineva trebuie să moară? Te-am auzit bine? Chiar ai gândit lucrul ăsta, Erin? Tipul ăsta *trebuie* să moară?

Du-te dracu'. Da, trebuie să moară. Uite, am mai zis-o odată. Ce-ai să faci?

Acum se uită la panoul care indică etajele, vede că au ajuns la etajul al doisprezecelea și, în ciuda vitezei ca de melc a liftului, curând vor ajunge la destinație, și ar putea fi prea târziu. Bărbatul va ieși, iar Erin va trebui să-l urmeze, el va deveni bănuitor și poate vor mai fi și alții la etajul acela, iar ea va rata șansa, așa că e acum ori niciodată, Erin. Acum? Ori niciodată?

— *Ce mai aștepți?*

Și-o imaginează încă o dată. Scena din cafenea. Își încleștează mâna în jurul gâtului ei, în timp ce o scuipă în față, îi spune că e o târfă și încearcă s-o facă să se simtă ca ultimul om; în acel moment ar fi scos ciocanul cu dragă inimă dacă ar fi putut, i l-ar fi înfipt în moaca aia urâtă și plină de ură. Și dă

roade, pentru că acum a scos ciocanul din geantă, este la vedere, iar în fața ei e ceafa bărbatului, așteaptă lovitura de zici că-i o nucă de cocos — două atracții de la bâlci într-una singură: îți măsori forța și spargi și nuca de cocos. Haide, Erin, câștigă dracului nuca și pleacă acasă cu premiul…

— Nu sunt târfă, spune ea.

Dar bărbatul nu aude din cauza muzicii. Nu e interesat de nimic altceva în afară de propriile lui plăceri.

— Am zis că nu sunt târfă, repetă ea, mai tare de data asta. Ai auzit, cretinule? Dă un semn că ai auzit.

Iar el se supune. Sau cel puțin așa i se pare ei. O smucitură din cap spre stânga și o sprânceană ușor ridicată de uimire, de parcă ar încerca să înțeleagă o frază care nu prea se potrivește cu celelalte versuri despre târfe și curve.

E de ajuns. Ia-ți adio, scârbă.

Dar nu se întâmplă cum s-a așteptat ea. În ciuda dorinței de independență care a împins-o să se mute în acest oraș, nu se pricepe prea bine să mânuiască un ciocan, singura ei experiență în acest sens fiind fixarea unei scânduri în podea, ceea ce nu presupunea prea mare efort. Și gândurile ei recente despre rezistența craniului — subiect care de obicei nu-i domină gândirea — aveau legătură cu Georgia și cu nevoia de a-i proteja creștetul moale, în formare. Amândoi sunt factori care fac ca Erin să nu aibă, din nefericire, forța necesară când lovește cu capul armei capul victimei ei.

Ce-i drept, scoate un sunet destul de plăcut. Un fel de pocnet care sugerează că s-a întâmplat ceva destul de rău. Dar cade secerat la podea? Nu. Nici măcar nu se deranjează să se întindă pe jos. Doar țipă, își duce mâna la cap și se îndoaie de la brâu. Nu e prea bine, nu? Nu se poate spune că ar coopera.

— Mai dă o dată, Erin! Încă o dată! Lovește-l pe nenorocitu' dracu'!

Așa că îl lovește încă o dată. De data asta mai tare. Iar acum

pocnetul este însoțit de un sunet mai ascuțit, care sugerează fără doar și poate că ceva se crapă. Este ca sunetul amplificat al cojii de ou când îl spargi. Și, de data asta, cade. Mormăie și cade, dar nu e mort, pentru că acum scoate tot felul de sunete ciudate, care nici măcar nu par omenești, și, mai rău de atât, întinde o mână spre Erin — o împinge de-a lungul podelei mizerabile și prăfoase a liftului spre gleznele ei, dar ea nu poate permite așa ceva, nu-i poate permite s-o atingă cu mâinile alea dezgustătoare de misogin, pentru că ar echivala cu un viol, ar fi exact ce spun versurile care bubuie în craniul lui gros și crăpat, ar însemna că transformă femeile în niște obiecte inutile și face copiii să plângă și e un rahat plin de ură care merită să…

— MOARĂ!

Poc!

Ciocanul cade. Și *intră*. Da, chiar intră. De data asta l-a lansat așa de tare, încât chiar i-a pătruns în creier. Și-a croit drum străpungând armura din oase și i-a ajuns la creierul buretos, încărcat de ură. Așa că acum bărbatul se zbate pe podea, ca o pasăre rănită, iar lui Erin îi vine să vomite și să fugă de lângă el, dar ciocanul s-a înțepenit, i-a rămas înfipt în cap, ca și când creierul i l-ar fi înșfăcat și nu ar mai vrea să-i dea drumul, în caz că Erin mai lovește o dată, iar în timp ce se desfășoară această luptă cu odgonul, ce s-ar putea întâmpla altceva decât ca ușa liftului să înceapă să se deschidă, pentru că au ajuns la etajul șaptesprezece, unde locuiește tipul ăsta, bun venit acasă. Și grija ei este că ar putea fi și alți oameni de partea cealaltă a ușii, că stau pe hol, așteptând să urce în această capsulă a morții. Când ușa asta, care, slavă Domnului abia reușește să-și urnească mecanismul îmbătrânit, se deschide în cele din urmă și-și dezvăluie acest spectacol înfiorător, oare nu vor bănui că lucrurile nu stau tocmai cum ar trebui?

Cuprinsă de panică, se străduiește din răsputeri să scoată ciocanul, și acesta iese cu un scârțâit dezgustător și cu o mică

ploaie de fragmente de os care țâșnesc prin scalpul ondulat al bărbatului. Avântul o face să se dea înapoi cu viteză, se lovește de peretele liftului și zgâlțâitul cutiei pare să dea ușii impulsul de care are nevoie ca să se pună în mișcare. Se deschide. Erin gâfâie, se uită, așteaptă și încearcă să decidă ce ar trebui să facă în continuare.

Nu e nimeni.

Se uită la un hol pustiu. Abia dacă se aude vreun zgomot. O boare de aer mai cald poartă până la ea un miros de varză răsfiartă și de mâncare expirată. Erin respiră zgomotos ca să elibereze tensiunea și să alunge mirosul grețos, iar răsuflarea ei devine un hohot de râs când își dă seama că ascunde ciocanul la spate. Ce ridicol! Ce aveam de gând să fac — să spun că era așa când am intrat eu? Să spun că a dat muzica atât de tare încât i-au plesnit creierii? Ah, și eu ce am în mână? Îl port mereu la mine, în caz că trebuie să repar ceva, înțelegeți?

Orice urmă de voioșie îi dispare. La picioare, bărbatul se zvârcolește, ceea ce o face să ridice iar ciocanul, panicată. Probabil că e în chinurile morții. Nu? Nu se poate să mai trăiască. Nu și după ce i-am făcut. Și uită-te ce-am făcut. Uită-te la gaura din capul lui care nu are ce căuta acolo. Uită-te la chestia aia roșie vâscoasă și scârboasă din gaură. De ce mi-am închipuit că o să fie ca la spital, curat și îngrijit?

— Bravo, Erin! Așa își mai limpezește și el creierii, nu crezi?

Atunci vocea râde. De parcă ar fi distractiv. De parcă s-ar uita la o emisiune de televiziune. Și poate că el așa vede lucrurile. E doar un spectacol, organizat spre amuzamentul lui.

Ușa începe să se închidă și pe Erin o cuprinde iar panica. Oare întotdeauna se închide după un timp sau cineva a chemat liftul? Urmează să băgăm în sperieți vreo doamnă în vârstă de la unul dintre etajele de mai jos?

Întinde fulgerător mâna și apucă marginea interioară a ușii. Aceasta o împinge în continuare și, pentru o clipă de neliniște,

își face griji că o să-i strivească degetele. Dar atunci pare să-i ia în seamă opoziția și se retrage îndărătnică.

Bun. Până acum e bine. Dar acum ce e de făcut?

— Târăște-l afară, Erin. Lasă-l pe hol, apoi ia liftul din nou și coboară.

Erin meditează.

— Eu voiam să-l las aici și s-o iau pe scări.

— Serios? Imediat cum ieși tu din lift, altcineva s-ar putea să-l cheme. Crezi că poți să cobori șapteșpe etaje înainte să găsească cineva cadavrul?

Are dreptate. I-a fost și el de ajutor o dată.

Erin șterge capul ciocanului de pantalonii bărbatului, lăsând acolo o dâră lichidă, roșie, apoi bagă ciocanul înapoi în geantă. Iese pe hol și se apleacă să-l apuce pe bărbat de glezne, după care începe să tragă. E mai greu decât credea ea, sau poate ea e mai slabă decât a crezut, și cadavrul nu se mișcă cu ușurință. Parcă din ce în ce mai nerăbdătoare, ușa încearcă să se închidă de câteva ori, dar de fiecare dată decide că nu e în stare să treacă de masa de carne și oase din calea ei.

Erin începe să transpire în timp ce trage cadavrul afară. Acum muzica rap i se pare că se aude și mai tare, de parcă s-ar revărsa prin gaura din craniul lui. Într-un final, îl scoate din lift și dă să intre înapoi.

— Stai, Erin. N-ai uitat nimic?

Rahat. Și de data asta?

Dar știe că nu are de ales.

Scoate iar ciocanul. Îl pune în ușă, ca să nu se închidă. Apoi scoate cuțitul de bucătărie. Își reprimă dezgustul și face ce are de făcut.

Coboară cu liftul care tremură din toate încheieturile și nu întâlnește pe nimeni. Și abia când s-a îndepărtat mult de clădire, își permite să și-l imagineze pe nefericitul care găsește cadavrul înfiorător de la capătul holului.

Ora 12:07

Șaptesprezece etaje înseamnă multe trepte.

Sunt două lifturi în clădirea asta, dar unul nu funcționează pentru că e mereu pe butuci, iar celălalt nu funcționează pentru că acum este locul unei crime și a fost oprit la etajul al șaptesprezecelea. Asta înseamnă că oricine vrea să ajungă oriunde în clădirea asta trebuie să o ia pe jos. Și lucrul ăsta e valabil și pentru detectivii speciali Doyle și LeBlanc, care nu primesc nici ei vreo derogare. Deși sunt în formă, răsuflă greu când ajung aproape de destinație.

— Tu nu ești mai tânăr decât mine? întreabă Doyle și se uită în jos pe scări, la partenerul lui rămas în urmă. De ce nu zburzi până sus?

LeBlanc se oprește cu mâinile în șolduri, în timp ce încearcă să-și umple plămânii.

— Rămân mai în spate, tataie, gâfâie el. Vreau să te las să te simți și tu bine.

— Serios? Dacă vrei să știi, deja mă simt destul de bine. Cel puțin pot să urc câteva trepte.

— Câteva? Sunt cel puțin un milion. Dacă fac un atac de cord, îi dau în judecată.

— Dacă faci un atac de cord, e din cauză că nu ești în formă. Nu e de mirare că niciodată nu pui mâna pe nicio fată.

— Ah, iar începi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai terminat.

— Mă gândesc doar la tine, Tommy. Fiind un tânăr burlac, ar trebui să roiască pe lângă tine tipele dornice să le ia la țintă scula lui Tommy.

LeBlanc râde până i se taie răsuflarea.

— Scula...? Ține-ți gura, Cal. Doar fiindcă ești bătrân, însurat și fără niciun viitor, asta nu înseamnă că trebuie să încerci să-ți trăiești viața prin intermediul partenerului tău mai tânăr și mai

chipeș.

Doyle se întoarce și urcă mai departe treptele. Acum că nu mai este cu fața spre LeBlanc, își îngăduie un zâmbet.

— Ziceam și eu, Tommy. Nu trebuie să sari de fund în sus.

— Sar de fund în sus? Cine zice că sar de fund în sus?

— Mi se pare că protestezi un pic cam mult, amice. Nu-i nimic. Suntem în secolul 21. Poți să fii ce vrei tu.

— Poftim? spune LeBlanc, iar vocea îi devine mai ascuțită. Ce naiba spui acolo?

Doyle nu răspunde. Acum are un rânjet larg pe față, care amenință să se preschimbe într-un hohot de râs, dar încă nu vrea să termine cu jocul ăsta.

În sfârșit trec de ușile de la etajul al șaptesprezecelea, și cei doi detectivi trebuie să se sprijine de perete ca să-și recapete răsuflarea.

Holul îngust este destul de aglomerat. Tehnicienii de la criminalistică, detectivi de la secția de poliție, cei de la omucideri, fotografi, polițiști și experți medico-legali se chinuie să-și facă loc. Chiar dacă polițiștii se asigură că în zonă nu sunt rezidenți curioși și că posibilii martori de la acest etaj rămân în apartamentele lor până când detectivii trebuie să stea de vorbă cu ei, activitatea tot este frenetică. Nu ajută nici faptul că deja s-a răspândit vorba printre polițiști că e posibil să fie cea mai recentă victimă din șirul de „victime numerotate“, ceea ce înseamnă că toată lumea vrea să se implice într-un caz care ar putea fi de răsunet.

Norman Chin se desprinde de grupul de oameni care roiesc în jurul cadavrului și se duce spre Doyle și LeBlanc. Atipic pentru el, un zâmbet îi flutură pe buze.

— Haideți și voi la chef, băieți, spune, cu accentul lui puternic de Brooklyn. Ce, au fost cam multe trepte pentru voi? Când eram de vârsta voastră, alergam până aici fluierând.

— Să nu te aud, mormăie LeBlanc.

Chin se uită la Doyle și arată cu degetul spre LeBlanc. De ce e așa de înțepat?

— Foarte bună întrebare, răspunde Doyle. Cum simte că-l arde privirea partenerului său, schimbă subiectul. Ce-ai pe față, Norm?

Chin își duce o mână la obraz.

— Ce?

— Scuze. M-am înșelat. Mi s-a părut că aduce un pic cu un zâmbet.

— Ha! Băieți! Mereu vă țineți de glume.

Doyle mijește ochii.

— Te simți bine, Norm? Sigur nu ai luat vreun soi de virus din ăsta de iarnă?

— Mă simt bine. Cât se poate de bine. Ceea ce nu pot spune și despre voi.

— De ce? întreabă LeBlanc. Noi ce-avem? Știu că ești medic, dar ăsta e cel mai rapid diagnostic de care am auzit vreodată.

— Ha! exclamă Chin din nou. Vreau să spun că mă preocupă sănătatea voastră mintală.

LeBlanc profită de ocazie să se răzbune un pic pe Doyle.

— Mă rog, despre Cal știam deja că are dificultăți la capitolul ăsta.

Doyle se uită la el, apoi își mută privirea uimită înapoi spre Chin.

— Norm, ce naiba spui acolo?

— Mă refeream la epuizarea psihică. Poate nu acum, când o să-l vedeți pe tipul ăsta. Sper că vă plac ghicitorile.

— Ghicitorile? Nu, nu pot să le sufăr. Îmi plac cazurile clare. Dacă există un cadavru, vreau să văd pe cineva deasupra lui, cu un pistol cu țeava fumegândă. Se uită spre grupul de oameni înșirați de-a lungul holului. E ucigașul nostru cu numerele sau nu?

Chin râde din nou.

— Voi să-mi spuneți. Voi sunteți detectivii. Ce-ar fi să veniți și să aruncați o privire?

Îi conduce spre locul cu pricina, chicotind încă. Doyle și LeBlanc fac schimb de priviri uimite și își pun mănușile de latex.

— Faceți loc! Faceți loc! se adresează Chin șirului de spinări din calea lui. Magnificii de la Secția a Opta ne-au onorat în sfârșit cu prezența. Lăsați-i să vadă și să pronunțe sentința.

Doyle observă cum LeBlanc roșește puțin la acest nou motiv de stânjeneală. Chin a avut dintotdeauna talentul de a-i face pe polițiștii din jurul lui să se simtă de doi bani.

Doyle se uită la cadavru. Sex masculin. Haină de piele și blugi. Căști în urechi. O gaură în cap.

— Ce a fost? O armă de foc?

Chin scutură din cap, zâmbind încă.

— Traumatism provocat de un corp contondent. Cineva l-a lovit cu un obiect greu.

— Și asta a fost singura cauză a morții?

— Din câte-mi dau seama, da.

Pe Doyle îl cuprinde neliniștea. Dacă este încă o victimă din același șir, schimbarea modului de operare este neobișnuită. Chiar îngrijorătoare.

— Dar ăsta este următorul din șir, nu? E numărul patru?

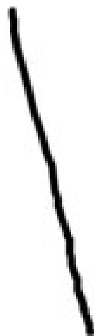
Iarăși chicote. Iarăși clătinări din cap. Și acum Doyle începe să se enerveze.

— Norm, te-am întrebat acolo dacă e omul nostru. De ce naiba nu mi-ai spus direct?

Chin ridică un deget. Așteaptă. Și învață.

— Asta a fost o altă întrebare, spune el. Acum mă întrebi dacă e numărul patru.

Chin se apleacă, apucă zdravăn cadavrul și îl întoarce, suficient cât privitorii să vadă numărul scrijelit pe frunte:

— După cum spuneam, sper că vă plac ghicitorile.

Ora 12:27

Își dorește să fi fost și Clark aici, cu ea. Și se detestă fiindcă gândește așa.

A venit aici să înceapă o viață nouă. Să fie o altă femeie, independentă. Să-și crească singură copilul. Să-și facă noi prieteni. Poate chiar să-și ia o slujbă nouă. Se gândise să facă un curs. De contabilitate, poate — se pricepe la numere. Sau de informatică. Să învețe lucruri noi.

Și acum decide că este atât de jalnică. Pentru că se gândește la Clark. Pentru că ar vrea să fie și el aici, să-i spună că totul o să fie bine. Și apoi el se va avânta în luptă pe armăsarul lui alb, va înfrânge dragonul și viața va reintra în normal. Exact ca-n cărțile de povești. Și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Dar el nu este aici. Va trebui să rezolve singură problema. Iar acum, aceasta pare o misiune imposibilă.

— *Ești mândră de tine, Erin?*

Mândră? Nu e tocmai cuvântul la care mă gândesc eu. Încearcă „înspăimântată“, „rușinată“, „slabă“ sau un milion de alte descrieri care nu se apropie nicicum de „mândră“.

— *Ar trebui. Ai ajuns la jumătate, Erin. La jumătate și încă mai ai o jumătate de zi. Stai destul de bine cu programul.*

Program. Zici că e șofer de autobuz sau ceva asemănător. Ia pasagerii, lasă-i, mergi mai departe. Niște acțiuni așa de

mecanice și lipsite de orice efort, încât nici nu trebuie să te gândești la ce faci.

Dar ea nu se poate gândi la nimic altceva. În minte i se îngrămădesc imagini cu sânge, răni, trupuri în agonie, muribunde. Bănuiește că a văzut mai multe într-o jumătate de zi decât mare parte dintre soldați în toată cariera lor. Cel mai probabil, experiența asta își va lăsa permanent amprenta asupra ei, va fi traumatizată psihic și bombardată de coșmaruri tot restul zilelor. Ce impact va avea asupra relației cu Georgia? Oare își va recupera fetița și apoi va descoperi că nu mai este capabilă să aibă grijă de ea așa cum trebuie? Merită oare?

— Tu ai putea? întreabă ea.

— Ce, Erin?

— Să omori oameni. De aproape. Ai putea? Ai făcut-o vreodată?

Pauză.

— Nu contează ce-am făcut eu sau ce-aș putea face. Contează ce-ți dovedești ție. Uită-te și tu cum l-ai înfruntat pe tipul ăla în cafenea. Crezi că ai fi fost în stare de așa ceva până azi?

Erin știe că n-ar fi fost. Acum o zi nu ar fi avut curajul să scoată măcar un sunet dacă cineva se purta așa, mai ales dacă era atât de agresiv și aparent capabil să facă față unei confruntări fizice. Dar i-a arătat ea, nu? I-a dovedit nemernicului ce…

NU!

Ce fac? Nu despre asta e vorba. Nu-l lăsa să se joace cu mintea ta în felul ăsta.

— Așa te vezi tu? Ca pe un fel de guru al autoeducării? Ce gândire strâmbă. Sau poate așa încerci să-ți justifici față de tine propriile gesturi? Pretinzi că faci un bine, că mă ajuți pe mine, când de fapt, îți faci doar ție o plăcere. Zici că o să mă luminezi, dar ce-ar fi să privești și tu o dată adevărul în față? Ești un pervers, atât și nimic mai mult. Tu ai nevoie de ajutor, nu eu.

Ești bolnav, dar îți faci iluzii că ai fi un izbăvitor. Am dreptate, nu? Știi foarte bine că am dreptate.

O tratează din nou cu indiferență. Când face așa, Erin nu știe niciodată dacă stă și încearcă să-și alunge durerea pricinuită de cuvintele ei sau dacă se plictisește și oprește sonorul cât se răcorește ea. Indiferent de situație, când revine într-un târziu, calmul lui este enervant.

— *Încă nu ai terminat treaba, Erin. Mai ai trei. Judecă-mă atunci, când se va termina totul.*

— Nu. Te judec acum. Nu ai nicio scuză pentru faptele tale. Niciuna. Chiar dacă printr-un miracol duc treaba la bun sfârșit și Georgia ajunge din nou în brațele mele, chiar dacă descopăr în mine forțe pe care înainte nu știam că le am, nu-mi vei căpăta stima. Ce faci tu e monstruos. N-am mai gândit așa despre nicio ființă până acum, dar tu meriți să arzi în focul iadului.

— *Serios, Erin? Serios? Ei bine, dacă te încăpățânezi să faci pe sfânta, atunci gândește-te la următorul lucru. Cine e mai rău, omul care ia un copil, dar are grijă de el și-l dă înapoi, sau cel care omoară trei oameni nevinovați cu sânge rece? Care dintre cei doi merită să ardă, aud?*

— Nici să nu îndrăznești. Nu există doar alb și negru, iar tu știi asta. Ești la fel de vinovat de acele crime ca și mine. Da, am făcut un lucru îngrozitor și o să plătesc pentru el într-o zi. Dar vei plăti și tu. Tu ai avut de ales, eu nu.

— *Și tu ai de ales, Erin.*

— Ce? Să renunț la viața copilului meu? Asta numești tu alegere? Tu înțelegi vreun pic de ce nu este câtuși de puțin o alegere posibilă? Chiar nu ai niciun pic de umanitate?

Încă un moment de tăcere impenetrabilă. Și-ar dori ca el să urle la ea. Hai, țipă la mine. Pierde-te cu firea. Arată-mi că te afectează. Arată-mi că nu reacționezi numai când vezi oameni măcelăriți.

Dar se teme că așa stau, de fapt, lucrurile. Omul ăsta este mort pe dinăuntru. Singurul lucru care îl ține în priză este torturarea și suferința altora. Posibilitatea de a se juca de-a Dumnezeu. Nu asta vrea întotdeauna cel mai mult diavolul?

Și când în sfârșit pătrunde din nou în gândurile ei, nu încearcă să-i scoată din cap această părere.

— *N-ai apucat să bei cafeaua și să mănânci brioșa, nu, Erin? Acum ar trebui să mănânci. Te așteaptă o după-amiază agitată.*

Ora 13:38

— Mă ia durerea de cap, zice locotenentul Cesario.

Și nu e singurul căruia amănuntele acestui caz îi dau dureri de cap. Mai mulți polițiști stau în fața lui, în birou, și toți se străduiesc să-i dea de capăt.

— Toată lumea vrea să știe ce naiba facem în privința asta. Și când zic toată lumea, mă refer la căpitan, la detectivul-șef, la comisar și chiar și la primar. Și pentru că ei îmi trag mie o săpuneală, trebuie să vă trag și eu vouă una, băieți. Crimele astea au avut loc în sectorul nostru, așa că e problema noastră și vreau să-i dau de capăt înainte s-o rezolve cei de la Unitatea Criminalistică de Sud sau o alta, iar noi să cădem de proști. Așa că spuneți-mi cum stăm, în propoziții simple ca să priceapă și creierul meu suferind.

Un timp, nu vorbește nimeni. Câțiva se foiesc, tușesc nervos, dar cam atât. Locotenentul vrea simplitate; dar răspunsul simplu și adevărat în legătură cu felul în care stau ei acum este „nicicum“. Detectivii de la Secția a Opta de poliție nu sunt nici pe departe gata să-l prindă pe cel care a înfăptuit acest șir de crime.

Doyle decide că un răspuns negativ, oricât ar fi el de exact, probabil nu este cel pe care vrea să-l audă șeful lui. Așa că încearcă că pară optimist în rezumatul pe care îl face.

— Bun, avem trei victime de sex masculin, fiecare cu un

număr diferit pe frunte. Însă nu ne dăm seama de ce numerele sunt în ordinea aia. Un doi, apoi un trei și apoi un unu. Azi de dimineață am presupus că făptașul numără în ordine crescătoare și că încă nu am văzut noi numărul unu. Acum nu mai pare așa.

Cesario oftează, și Doyle presupune că acesta vede ce-i oferă el de fapt: un mare nimic.

— Ce zice expertul medico-legal în legătură cu ordinea?

— Mda, ne-am gândit și noi la asta. Dar Norm zice că al treilea tip nu a fost omorât în altă parte și lăsat acolo. Categoric a fost omorât după ceilalți doi. Ordinea este doi, trei, unu — nu încape nicio îndoială.

— Doi, trei, unu. Ce naiba înseamnă asta? De ce e tocmai ordinea asta?

Nu răspunde nimeni. Apoi intervine Jay Holden în discuție.

— O idee. Dacă ce-am găsit pe tipul ăsta nu e un unu? Dacă ucigașul a început să deseneze un patru, dar a fost întrerupt și a trebuit să fugă?

Se lasă liniștea în încăpere, în timp ce toată lumea meditează la acest lucru. Toți polițiștii schițează în minte un patru. Ca să faci un patru, ai putea să trasezi mai întâi liniuța verticală, apoi o adaugi pe cea diagonală și pe cea orizontală. Iar dacă ai ajuns numai până la cea verticală…

Polițiștii se uită unii la alții, așteaptă să dărâme cineva teoria.

— Se poate, spune Cesario. Și ca să fiu sincer, prefer explicația asta. Pot să accept o simplă numărătoare, însă de un mesaj codat din partea lui mă lipsesc cu dragă inimă.

— Eu nu cred, spune Doyle și sesizează o ușoară ostilitate când dă glas obiecției. Polițiștilor le place simplitatea; detestă complicațiile. Și Doyle vrea ca lucrurile să fie clare. Dar nu are un sentiment prea plăcut în privința asta.

— Făptașul a făcut mari eforturi să ne transmită semnalele

astea, spune el. Nu cred că ar permite ca lucrurile să meargă așa de prost de data asta. E o mare diferență între un unu și un patru. Nu cred că ucigașul ar lăsa să se strecoare o asemenea confuzie.

— Dar Holden spune că nu era în plan, spune Cesario. Ceva l-a speriat pe ucigaș și a șters-o de la locul crimei înainte să apuce să termine de scris.

— Ucigașul ăsta nu se sperie cu una, cu două, spune Doyle. Din câte am reușit să înțelegem, cadavrul a fost descoperit la cel puțin douăzeci de minute după săvârșirea faptei. Avea timp din belșug să facă un patru dacă voia. Trei tăieturi, nu? Cât durează? Nu cu mult mai mult decât să faci o singură tăietură. Eu dacă aș începe să fac un patru, l-aș termina.

Acum izbucnesc și alte glasuri în încăpere. Toată lumea discută ce ar fi putut să se întâmple și care sunt posibilele intenții ale criminalului.

— Liniște! strigă Cesario, și zarva se potolește. Astea sunt speculații. În orice caz, avem o problemă. Dacă s-a vrut a fi un patru, atunci încă nu l-am găsit pe numărul unu. Dacă s-a vrut a fi un unu, atunci nu știu cu ce naiba avem de-a face.

Cesario își duce degetele arătătoare la tâmplele care îi zvâcnesc.

— Haideți să presupunem că trebuia să fie un unu pe fruntea tipului. Au cele trei victime ceva care ar face ca șirul ăsta de numere să aibă sens? Ceva cât de mic?

LeBlanc își consultă carnetul de notițe din mână.

— Ultima victimă este William Fischer. Fără ocupație. A locuit cu iubita până când respectiva s-a mutat, săptămâna trecută. Vecinii spun că e un cretin. Dă muzica prea tare, se ia la harță, lucruri de genul ăsta.

— Bun, deci dacă îi punem în ordinea numerelor, mai întâi e Fischer, apoi Vern, vagabondul, apoi Steppler, vânzătorul de aparatură electrocasnică. Ce ne spune lucrul ăsta?

Liniște.

— Vede cineva vreun fel de tipar?

Liniștea se menține.

— Rahat, spune Cesario. Nici eu. Poate să-mi dea cineva vești bune? Ceva bun în haosul ăsta?

— Mda, spune Doyle. Doamna Darby.

— Cine naiba e doamna Darby?

— Bătrâna de la etajul cinci. A luat liftul de la parter cu Fischer, împreună. Spune că a mai urcat o femeie cu ei.

— O femeie? Ai reușit să dai de ea?

— Nț. Nu avem nicio descriere prea cuprinzătoare. Purta o căciulă și un fular roșu în jurul feței. Dar când doamna Darby a ieșit din lift, femeia a rămas cu Fischer.

Cesario meditează la spusele lui.

— Steppler și-a scos cucul în mașină la cineva. Oare asta să fie? Criminalul nostru în serie e o femeie?

Doyle ridică din umeri.

— S-ar putea. Norm zice că Fischer a fost ucis în lift, după care a fost târât pe hol. Judecând după ora aproximativă pe care o avem, ar putea fi cea pe care a văzut-o doamna Darby.

— Găsiți-o pe femeia asta, se adresează Cesario grupului strâns acolo. Verificați fiecare apartament din clădire. Dați alarma să fie căutată o femeie care poartă o căciulă și un fular roșii — nu mă interesează dacă asta înseamnă să opriți zece mii. Și aflați ce făcea Fischer înainte să intre în clădire. Poate l-a urmărit până acolo. Dacă este așa, vreau să știu exact de unde l-a urmărit. Se oprește, devine iar gânditor. Mai e ceva ce nu înțeleg. Schimbarea modului de operare. O înjunghiere rapidă în primul caz, un atac furibund în al doilea, apoi o armă complet diferită în al treilea. Nu se leagă.

Nici de data asta nu primește vreun răspuns — prin aer plutesc doar, tăcute, alte milioane de întrebări. De ce face femeia asta așa ceva? E pur și simplu nebună sau există vreun

proces mental rațional? Cum își alege victimele? La întâmplare sau cu precizie?

Și cine urmează?

Ora 13:57

— *Nu mănânci.*

— Am mâncat niște pâine prăjită.

— *Ai mâncat un triunghi mic de pâine prăjită. Nu e de ajuns. Ai nevoie de energie.*

— Nu mi-e foame.

— *Ar trebui să mănânci.*

— Dacă mănânc, o să vomit. Nu vreau.

Erin are un sentiment de déjà-vu. Din vremea când era adolescentă și se certase cu prietenul ei — un cretin pe nume Brian —, iar mama ei încerca s-o convingă să mănânce, deși ea credea sincer că nu va mai putea mânca niciodată, pentru că lumea ei se sfârșise.

Oh, ce probleme mărunte... Doar o ceartă cu un băiat. O nimica toată în comparație cu asta. De asta ce mai zici, versiunea mea adolescentă? Încearcă să faci față unei crime multiple și răpirii unui copil, pe care se poate să nu-l mai vezi niciodată. Acum nu mai e chiar o catastrofă, nu?

A făcut pâine prăjită și omletă. S-a gândit că îi va veni ușor să le mănânce, dar mirosul ouălor i-a făcut greață. Chiar și cafeaua pare stătută, amară și otrăvitoare.

— *Încearcă ceva dulce. Ai vreun baton de ciocolată? Ciocolată?*

Mda, pentru că ciocolata vindecă totul, nu? E tot ce-i trebuie unei femei când are mâinile mânjite de sângele unui om. Câteva pătrățele de ciocolată te scapă de nefericire, de vină și de deznădejdea profundă.

— Știi ce vreau? întreabă ea.

— *Ce, Erin?*

— Vreau să-mi aud copilul.

— *Poftim?*

— Am zis că vreau s-o aud pe Georgia. Nu plângând. Nu suferind. Vreau s-o aud cum este în cea mai mare parte din timp, când e cu mine. Vreau s-o aud râzând.

— *De ce?*

— Cum adică, de ce? E chiar așa de ciudat să vreau să-mi aud copilul că-i fericit?

O lasă să aștepte, și Erin crede că o să-i refuze cererea. Dar apoi:

— *Bine, Erin. Dacă te ajută. Stai puțin…*

Se aude un fâșâit, ca acela al unui microfon care se atinge de ceva. Și apoi…

Gângurit. Răsuflări delicate și explozive. Și apoi — asta e! — un cuvânt. Nu un cuvânt adevărat. Nimic inteligibil. Dar ceva ce ar putea fi un cuvânt într-o limbă străină.

— Fă-o să râdă, spune Erin.

— *Cum?*

— Gâdil-o pe burtică. Ușor. Nu-i face rău.

Se mai aud și alte foșnete. Erin așteaptă și se roagă. Va ști dacă nu e Georgia. Îi cunoaște râsul. L-ar putea recunoaște într-o cameră plină cu bebeluși.

Și apoi se aude. Un chicot ascuțit, obraznic. Precaut la început, apoi crește în intensitate. Se aude tare și clar în cască, ciupește coardele minții ei și le face să cânte. Erin închide ochii și întinde brațele ca și când și-ar ține copilul în brațe și și-o imaginează, o vede pe Georgia a ei în brațe, chicotește la urechea mamei ceva numai de ea știut. Și vrea să n-o mai lase, să nu-i mai dea niciodată drumul din brațe, să n-o scape din priviri, pentru că Georgia e Erin și Erin e Georgia. Nu ar trebui despărțite niciodată, pentru că sunt o singură ființă și dacă o iei pe Georgia, e ca și când ai tăia-o pe Erin în două.

Timp de un minut, un minut întreg — cel mai emoționant

moment pe care l-a trăit vreodată — Erin ascultă cel mai sublim dintre sunete și își lasă lacrimile să-i curgă șiroaie.

Ora 14:10

În sala de interogatoriu, Doyle dă drumul pe masă unui teanc de rapoarte și unei pungi maro, apoi se duce la cușcă. Așezat încă pe bancă, aparent exact în același loc în care era când l-a lăsat Doyle, Albert ridică ușor capul și îi aruncă o privire detectivului care se apropie.

— Ai adus iepurele?

— Ăă, nu, spune Doyle. Dar ți-am adus ceva. Descuie ușa și o deschide larg. Ieși, Albert. Întinde-ți picioarele.

Albert nu se mișcă.

— Nu vreau să-mi întind picioarele. Apoi o să fie prea lungi și n-o să mai fie bune de mine. Vreau să rămân bine proporționat.

— E o figură de stil, Albert. Hai încoace, să vezi ce ți-am adus.

Albert se ridică, apoi merge spre ușa cuștii, târșâind picioarele. Se oprește în prag și se uită împrejur, semănând puțin cu un animal care nu e sigur dacă să-și sacrifice mediul familiar ca să-și capete libertatea în periculoasa lume a sălbăticiei. Doyle se duce spre masă cu spatele și așteaptă acolo, ca să nu-l streseze și mai mult pe bărbat.

În cele din urmă, Albert își face curaj și intră în cameră. Pornește șerpuit spre Doyle, făcând un ocol care are rost doar în mintea lui.

— Ia loc, Albert, spune Doyle. Ți-am adus ceva de mâncare. Mă gândeam că deja ți s-a făcut foame.

Albert se așază. Privirea îi alunecă spre punga de pe masă. Arată spre ea și întreabă:

— Ce-i acolo?

— Ăă, mâncarea ta. Nu o am în buzunare, Albert. E acolo, în

pungă.

— Ah!

Nu schițează nicio mișcare ca să ajungă la pungă și ochii încep din nou să-i rătăcească.

— Vrei să vezi ce ți-am adus?

Albert se uită la ceva din colțul încăperii și Doyle trebuie să facă un efort să nu-i urmeze exemplul.

— Sigur, spune Albert, lipsit de entuziasm.

Doyle deschide punga.

— În primul rând… Bagă mâna înăuntru și scoate o cutie de suc. Tar-am! Seven-Up! Nu ai spus tu că cel mai mult îți place Seven-Up? Și ghici ce ți-am mai adus. Hai, Albert, ghicește.

Dar acum Albert e prea ocupat cu studierea oglinzii uriașe de supraveghere de pe perete.

— De ce aveți o oglindă așa de mare aici? Vă îmbrăcați aici? Aici probează uniformele toți polițiștii?

— Cam așa ceva. Pocnește din degete de câteva ori. Albert, uită-te aici. Ghici ce mai e împreună cu sucul. Lovește masa cu palma în semn de încântare, aproape făcându-l pe Albert să sară de pe scaun. E de la Seven-Eleven. Magazinul tău preferat, nu? Ce zici de treaba asta?

Dar privirea lui Albert e deja în altă parte. E greu de mulțumit, se gândește Doyle. Mă rog, am mințit că am fost la Seven-Eleven, dar el nu știe asta, așa că am putea arăta și noi un pic de interes, vă rog?

— Ți-am adus și un pahar, de la dozatorul de apă. Știu că-ți plac paharele alea. Și știi ce ți-am mai adus? Bagă iar mâna în pungă. Nu cu mult timp în urmă, în timp ce lucram la un caz, am cunoscut un tip. Îmi amintește puțin de tine. Îi plăceau chipsurile de porumb, și mai ales astea…

Doyle scoate o pungă de Doritos.

— Îți plac, Albert? Pun pariu că-ți plac.

Albert se scarpină după ureche.

— Da, nu-s rele. Deși eu prefer Cheetos.

— Cheetos zici? Bun, ei bine, poți să le lași dacă vrei. Dar uite piesa de rezistență. Ești pregătit?

Doyle scoate ultimul articol din pungă. Un sendviș. În mod normal nu ar face atâta caz de un sendviș, dar apelează și el la tot ce ar putea da roade în cazul de față.

— Ce e asta? întreabă Albert.

— E un BSR. Am presupus ce ți-ar putea plăcea și mi-am zis că pari genul căruia i-ar plăcea un BSR. Am dreptate? Îți place BSR-ul?

— Ce e aia BSR?

— Nu știi ce…? Bacon, salată și roșii.

— Și atunci de ce nu i se spune sendviș cu bacon, salată și roșii?

— Ba așa i se spune. Într-un fel. Înțelegi, BSR sunt inițialele. B de la bacon, S de la salată și R de la roșii. Te tentează? Am ales bine?

— Mda.

— Mda? Bine. Așa mă…

— Mai puțin salata.

— Salata?

— Mda. Nu-mi place salata. E rece. Și udă.

— Bine. Putem să scoatem salata. Dă s-o scot eu…

— Și roșia. Și ea e rece și udă. Și, practic, e fruct. Iar eu nu mănânc sendvișuri cu fructe.

— Nu, spune Doyle. Dacă pui așa problema, chiar că pare un pic ciudat. Bun, deci scoatem și roșia. Uite, am trecut de la BSR la B și atât. Acum e bine?

— Mda.

— Bun, atunci mănâncă. Haide.

— Mda.

Preț de câteva secunde, Albert nu face decât să studieze încăperea. Apoi, brusc, se repede la sendviș, mușcă și începe să

mestece. Și tot mestecă.

— Îți place, Albert?

Albert arată cu degetul spre gură, ca să-i sugereze că nu poate să vorbească acum. Doyle așteaptă. Și așteaptă. În sfârșit, Albert înghite zgomotos și plescăie din buze.

— Mama zice că trebuie să mestec bine, că dacă nu, îmi rămâne în gât. Și mai zice să nu vorbesc cu gura plină.

— Bun sfat, Albert. Mi se pare că mama ta chiar voia să fii în siguranță. Probabil că te-a iubit. Și pun pariu că și tu ai iubit-o, nu?

Ochii lui Albert țâșnesc spre ai lui Doyle, apoi se opresc iar asupra sendvișului. Îl ia din nou și mai mușcă o dată, căutând parcă un pretext pentru a evita întrebarea.

Rahat, se gândește Doyle. Nemernicul ăsta e mai isteț decât pare.

— Am dreptate, nu, Albert? Ți-ai iubit mama, nu? N-ai vrea niciodată să-i faci rău unui om care ți-e așa de apropiat.

Mestecă. Mai aruncă niște priviri bruște. Dar acum nu prin cameră, ci în jos. La masă.

— Te-ai certat vreodată cu mama ta? Te-ai supărat vreodată pe ea?

Nu e sigur că Albert ascultă măcar. Masa a devenit mult mai fascinantă decât întrebările lui Doyle. Halal tehnici de interogare, se gândește Doyle.

Și la ce naiba se uită?

La chipsurile din porumb? La suc?

Nu, nu la ele. Mai departe. Mai degrabă spre partea mea de masă.

Doyle coboară privirea. Singurele lucruri de aici sunt rapoartele pe care le-a tot cărat după el. De ce s-ar uita Albert…?

Atunci înțelege. Își dă seama ce i-a atras atenția lui Albert.

Când Doyle a intrat în cameră, a aruncat indiferent hârtiile

pe masă. Raportul de sus a ieșit puțin din teanc, lăsându-l la vedere pe cel de dedesubt. Și acest al doilea raport conține reproducerea făcută de un artist după numerele de pe frunțile victimelor. Acum doar două dintre simboluri sunt vizibile, al treilea este încă ascuns sub documentul de deasupra:

— Ce e, Albert? Numerele? Ți se par interesante?

Mestecă.

Doyle așteaptă să termine, apoi întreabă din nou:

— E ceva interesant la numerele astea?

— Mda, spune Albert. Doi e număr prim. Trei e număr prim. Doi plus trei fac cinci, un număr prim. Douăștrei e prim.

Doyle dă din cap:

— Iar numerele prime, nu? Ție chiar îți plac, este?

Albert mestecă iar. Își antrenează din greu maxilarele.

Doyle se uită la desene. Încearcă să le vadă așa cum le-ar vedea un om precum Albert. E ceva aici? Vreo proprietate matematică ce nu le-a sărit încă în ochi? Poate vreo semnificație religioasă sau mistică? Greu de spus având doar două cifre.

Așteaptă să audă clar că a înghițit, apoi ridică un deget.

— Stai puțin, Albert. Știu că-ți e foame, dar ai vrea să iei o scurtă pauză? Trebuie să te întreb ceva.

Albert rămâne cu sendvișul în aer, aparent neștiind ce să facă. Apoi ia din nou o decizie bruscă, cum îi e felul, și efectiv aruncă sendvișul înapoi pe masă. Pleoapele îi tremură într-un fel care sugerează că e puțin tulburat de această întrerupere.

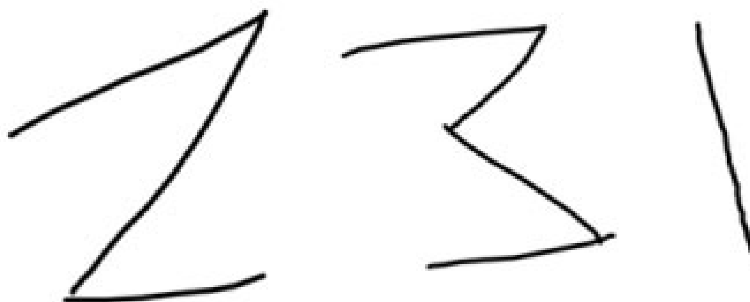
— Stai liniștit, spune Doyle. Nu ai dat de necaz. Doar că am nevoie de ajutorul tău.

Ia maldărul de hârtii, apoi mută raportul de deasupra la spatele teancului. Le împinge pe toate spre Albert, care se uită deja uimit, din nou, la oglindă.

Doyle lovește hârtiile cu palma.

— Albert. Uită-te aici. La numere.

Albert aruncă o privire piezișă la masă. Este așa de rapidă, încât Doyle se întreabă dacă a văzut șirul de trei simboluri, care acum este perfect vizibil:

— Albert. Le-ai văzut? Ai văzut numerele?

— Mda.

— Și?

— Și ce?

— Ce părere ai?

— Despre ce?

Dumnezeule! Se simte de parcă ar smulge măsele.

— Bun. Hai s-o luăm cu pași mici. Doi e un număr prim, nu? Și trei — tot prim. Dar unu? Unu e număr prim?

O scurtă privire disprețuitoare.

— Nu.

Doyle începe să se simtă cam prost. I se pare că ar trebui să știe aceste lucruri, doar că le-a uitat cu mult timp înainte să ajungă polițist.

— Amintește-mi tu, spune el. Ori care era definiția numărului prim?

— Un număr prim este orice număr divizibil numai cu unu și cu el însuși. Știi, nu e un vestiar cine știe ce, deși are oglindă. În primul rând, nu sunt cuiere.

— Nu. Ai dreptate. Dar revenind la numerele astea prime. Numărul unu nu se încadrează în descrierea pe care tocmai mi-ai făcut-o?

Încă o privire devastatoare.

— Nu se pune. Dacă l-ai adăuga și pe unu, ai încălca teorema factorizării unice.

— Sigur, spune Doyle. Așa-i. Habar n-are care este teorema factorizării unice, dar nu vrea să fie considerat și mai prost pentru că cere o explicație. Unu nu este număr prim, fraiere. Împacă-te cu gândul ăsta și vezi-ți de treabă.

— Dar dacă punem alături cele trei cifre? Două sute treizeci și unu. Mă gândesc că și ăsta poate fi prim, nu?

Are șanse de cincizeci la sută. Doyle știe că ar trebui să poată să-și dea seama și singur, dar preferă să riște umilința.

— Ha! face Albert. Ceea ce-i spune lui Doyle tot ce trebuie să știe despre vorba aruncată la plesneală.

— Nu e prim?

— Sigur că nu. Se împarte la trei și la șapteșapte. Se împarte la unșpe și la douășunu. Se împarte la…

— Bine, bine, Albert. Am înțeles. Nu e prim.

Așa, nu te lăsa, fă-mă de rușine.

Doyle oftează. Se întreabă dacă nu cumva e o mare pierdere de timp. Dar încă nu renunță.

— Bun. Încă ceva. Să presupunem că o privim ca pe o secvență. Doi, trei, unu. Ți-ar spune ceva?

Albert nu zice nimic. Dar tăcerea lui este plină de înțeles. E ceva în felul hotărât în care alege tăcerea.

— Albert? Doi, trei, unu. Seria asta de cifre. Îți spune ceva, nu?

Se scarpină iar după ureche. Începe să se legene ușor

înainte și înapoi.

— Știi ce urmează? Da? Știi care e următorul număr?

Acum se leagănă și mai tare. Își împreunează degetele și bate neîntrerupt cu mâinile în masă.

— Albert, e important. Ar putea salva viața unui om. Te rog, ajută-mă dacă poți. Ce înseamnă șirul ăsta? Care e următorul număr?

Acum zumzăie. Din ce în ce mai tare. Vrea să acopere toate zgomotele din exterior.

— Albert, vorbește-mi despre șir. Vorbește!

Atunci Albert se mișcă. Doyle se dă un pas înapoi, neștiind la ce să se aștepte. Violență? Țipete?

Dar nu e nici una, nici alta. Albert înșfacă ce i-a rămas din sendviș. Și-l îndeasă pe tot în gură și începe să mestece.

E felul său de a se închide în sine, de a se abține să-i spună lui Doyle ce vrea să audă. Doyle știe acest lucru.

Ceea ce înseamnă că e ceva. Numerele astea au ceva anume. Au o semnificație și, dacă o înțelege, l-ar putea prinde pe ucigaș.

Dar, deocamdată, cheia codului este bine ferecată.

În mintea altui ucigaș.

Ora 15:31

Aici are de unde alege și se întreabă de ce nu s-a gândit mai înainte.

Tompkins Square Park sau TSP, cum e cunoscut localnicilor. Un mic petic verde, presărat cu ulmi și dotat cu un teren de baschet, terenuri de joacă, un loc de alergare pentru câini și, pe lângă toate astea, alei șerpuite, mărginite de bănci. Descris astfel, pe scurt, locul pare o oază idilică. Un refugiu din calea agitației din Alphabet City, aici, în East Side.

Erin îi cunoaște istoria recentă. Știe că în ultimii ani ai secolului 20, TSP întruchipa tot ce era mai rău în New York. Droguri, prostituție, crime violente, oameni fără adăpost, în

general drojdia societății, totul era reprezentat în concentrații copleșitoare în acest mic dreptunghi.

Însă acum s-a curățat. Este un loc sigur. Asta i s-a spus lui Erin când s-a mutat în acest oraș. Du-te să vezi cu ochii tăi. Uită-te cum se joacă copiii aici. Vezi un spectacol live sau ascultă una dintre numeroasele trupe care cântă gratis. Uite cum zburdă cățeii. Mergi la un picnic și leagă o conversație cu concetățenii tăi.

Dar…

Și aici e problema. Există întotdeauna un „dar“. Oamenii care erau plini de laude la adresa parcului local nu uitau niciodată să adauge acest cuvânt scurt, dar atât de încărcat de semnificație. Asta ar fi trebuit să-i dea de gândit lui Erin.

Într-un fel ciudat, îi amintește de filmul *Gremlinii*. Primești un animal de companie drăguț și blănos. Este o dulceață de animal. Zâmbește, ciripește, cântă și dă peste cap ochii mari și umezi, ba din când în când mai și repetă câte un cuvânt. Adorabil. Poți să-l păstrezi, să ai grijă de el, e al tău. Dar…

Ei bine, știm cu toții ce s-a întâmplat apoi.

Parcul e sigur. Dar…

Mda. Cum spune și cântecul ăla, *I like big butts*[16]. Îmi place când lumea adaugă un „dar“. Unul uriaș, deloc de ignorat.

E ciudat. Aici sunt oameni normali. Cel puțin lui Erin i se par destul de normali. Unii dintre ei par chiar destul de fericiți. Dar nu dau senzația că ar vedea ce se întâmplă în jurul lor. Cine știe cum, au devenit orbi la degenerarea, nebunia și chiar la bizareria celorlalți locuitori ai acestui loc.

Erin însă vede și se întreabă cum de ea observă ceea ce alții ignoră. Oare e din cauză că încă se consideră o străină? Oare cu timpul va deveni și ea ca ei și va accepta inacceptabilul?

Îl vede pe vagabondul cu barba mare albă, care își bagă mâna în pantaloni fără nicio rușine și apoi urinează lângă un copac, în timp ce la nici patruzeci de metri copiii joacă leapșa.

Vede trei tineri care râd și aruncă cu chibrituri aprinse într-un vagabond întins pe iarba umedă. Îl vede pe bărbatul cu conul de semnalizare pe cap, care pare că poartă o conversație cu pantofii săi. O vede pe femeia grasă, între două vârste, purtând o fustă dezgustător de scurtă și de mulată, care îi cântă câinelui ei atârnat într-un fel de portbebe la piept. Și vede siluetele subțiri, bolnăvicioase din umbre, care își dau una alteia niște lucruri pe furiș, cu strângeri de mână scurte.

Niciunul din aceste lucruri nu-i scapă în scurta ei plimbare prin parc și o uimesc toate. În Brookville nu vedeai așa ceva. Da, mai vedeai câte un bețiv care dormea pe o bancă în parc să se trezească din beție. Dar curând venea poliția la el și trebuia s-o ia din loc. Aici unde-s polițiștii? De ce nu io chema nimeni? Oamenilor acestora le pasă măcar de mediul lor și de efectul pe care îl are asupra copiilor? De ce nu face cineva ceva, pentru numele Domnului?

Aș putea face eu. Aș începe cu dragă inimă să curăț parcul. Să-l curăț ca lumea, nu să mă prefac doar. Să-l dezinfectez.

I-aș putea aplica tratamentul pe bază de ciocan fiecărui ratat și indezirabil. Aș putea zburda de la un craniu gol la altul, ca o albină din floare în floare. Poc, poc, poc, de la unul la altul. Să-i las lați în urma mea. Și apoi poate unii dintre oamenii responsabili de aici ar înțelege în sfârșit că nu trebuie să fie așa. Că lucrurile se pot schimba. Poate chiar vor începe să aclame și să aplaude. Poate chiar mi se vor alătura și vor transforma acest parc într-un loc al liniștii, frumuseții și bucuriei, cum ar trebui să fie.

Dar nu o face. Nu scoate ciocanul. Nu încă. În schimb, se așază pe o bancă și așteaptă să vină ei. Pentru că vor veni cu siguranță. Este o străină, care nu acceptă modul de viață al acestor fiare sălbatice. O vor adulmeca și o vor privi cu suspiciune și teamă. Nu-i e frică să le întâlnească privirea și mulți se vor da în lături de la provocarea cea mai primitivă. Dar

unii, cei mai înfometați, nu vor putea rezista. Și întrucât se întunecă așa de devreme în această zi de la jumătatea iernii, vor deveni mai îndrăzneți. Și atunci vor veni.

Primul e un pervers.

E chel, poartă ochelari și o haină groasă, dar pantalonii lui bej din bumbac sunt subțiri și bufanți. Și când își desface haina în fața lui Erin, este evident prin materialul subțire că îi arată penisul în erecție.

— *Erin,* spune vocea de la urechea ei. *Se pare că ți-ai făcut rost de un nou iubit.*

Erin nu fuge. Nu țipă. Nici măcar nu tresare. Nu îi oferă niciuna dintre reacțiile cu care este obișnuit probabil.

Se uită doar o clipă la prohabul bărbatului, apoi ridică privirea, impasibilă.

— Bun. Și acum ce aștepți de la mine?

Pare neliniștit. Este evident că nu s-a confruntat niciodată cu această situație. De ce nu se sperie? Unde sunt dezgustul, ura?

Bărbatul își trece limba peste buze.

— P-poți s-să-l atingi dacă v-vrei.

— *Cea mai tare ofertă pe ziua de azi, Erin. Cum să-l refuzi?*

Lipsită încă de orice reacție, Erin bagă mâna în geantă.

— Da, spune ea. Aș putea. L-aș putea atinge cu ăsta…

Îi arată cuțitul. E de ajuns o privire și bărbatul a dispărut. Își ține haina bine strânsă în jurul corpului și merge cât de repede îl țin picioarele ciolănoase și înghețate.

L-ar putea urmări. S-ar putea ridica de pe bancă chiar acum și să-l urmărească pe ciudatul ăla. Să aștepte până când dispare într-un pâlc de copaci, la toaletele publice sau pe unde o umbla el între manifestările publice de afecțiune. Și apoi…

Nu. Nu încă. Urmează ceva și mai bun. E sigură.

Și are dreptate.

Este vorba de un bărbat care pare să aibă peste douăzeci de

ani. La început pare că vrea să treacă drept pe lângă Erin, dar ea îi surprinde privirile piezișe. Vede că îi trezește interesul. Nu o miră când cotește spre ea.

Poartă o geacă verde, lungă până la coapse, închisă cu fermoar până la bărbie și-și ține mâinile adânc afundate în buzunare. Are blugii decolorați și pătați, și par nespălați de săptămâni bune. Părul lung până la umeri este slinos, iar pe buza de sus i se scurg muci din nasul ca un cioc de pasăre. Are tenul presărat cu coșuri, și când afișează o tentativă de zâmbet, îi vede dinții strâmbi, pătați de nicotină.

Bărbatul visurilor mele, se gândește Erin. Unde ai fost toată viața mea?

— Salut, zice el. Cauți ceva?

Mda. Caut un motiv să-ți crăp capul. Vrei să mi-l dai?

— Poate, spune ea. Cu ce te lauzi?

Trece direct la subiect:

— Poate niște iarbă. Vrei să te relaxezi? Poți să-ți fac rost de cea mai tare iarbă.

Erin întoarce capul într-o parte și se uită în depărtare, prefăcându-se neinteresată.

— Doar atât poți să-mi oferi?

Bărbatul scoate un hohot de râs, apoi își trage mucii prelinși.

— Doar atât? Atât? Cum adică doar atât?

— Puțină iarbă? De asta fac rost de oriunde. Ce naiba, pot să găsesc în orice bar din Village.

Nu știe dacă este adevărat. La drept vorbind, nu știe de unde să facă rost de marijuana sau de orice alt fel de drog. Nu e un subiect care s-o fi interesat vreodată.

— Și atunci? Să înțeleg că vrei ceva mai tare?

Erin îi privește iar fața.

— Poate. Să înțeleg că poți să mă ajuți?

Bărbatul o privește un timp, apoi se uită împrejur. Se șterge

la nas cu dosul mâinii, se uită la mâna plină de mizerie și și-o vâră din nou în buzunar. Lui Erin îi vine să vomite.

— Ești polițistă? întreabă el.

Erin aprobă din cap.

— Mda. Și pudelul ăla de jucărie e partenerul meu. Ai grijă, pentru că sub blană are o pușcă.

— Nu pari consumatoare, spune el.

— Și tu nu pari că ai avea habar de unde să faci rost de ce-mi trebuie, așa că ce-ar fi s-o ștergi?

Dar bărbatul nu se clintește. Se mai uită puțin împrejur și apoi ia o decizie.

— Hai bine. Să presupunem că pot să-ți fac rost. Ai bani?

— Nu-ți ofer favoruri sexuale, dacă asta întrebi. Da, am bani.

— Trebuie să mergem undeva.

— Unde?

— Un loc de-l știu eu. Nu e departe. O să-ți fac rost de ce-ți trebuie.

Brusc, pe Erin o cuprinde teama. Își dă seama că până acum a fost curajoasă pentru că era într-o zonă publică. În ciuda preponderenței de oameni de joasă speță din zonă, șansele să i se întâmple ceva erau mici. A putut să se relaxeze, să fie critică, să se simtă și să se poarte cu superioritate. Însă acum că exista posibilitatea să-și dea la schimb poziția sigură pe o amenințare necunoscută, începe să simtă cum i se risipește încrederea.

— *Hai, Erin. Aproape că te imploră să-i faci felul. Du-te cu el.*

— De unde știu eu că nu încerci să mă jecmănești? întreabă și apoi regretă, pentru că acum își arată slăbiciunea.

Tipul ridică din umeri.

— Faci cum vrei, păpușă. Poți să vii cu mine sau poți să stai aici și să te uiți cum se miros la cur cățeii.

Acum avantajul e de partea lui, și el o știe. Dar, se gândește ea, probabil că ăsta e un lucru bun. Ar trebui să simtă că deține

controlul. Ar trebui să simtă că poate pune capăt acestui parteneriat în orice moment. Până în clipa în care o să îi pună ea capăt zilelor.

— Bine, spune ea ridicându-se de pe bancă. Hai să mergem.

Pare surprins și, pentru o secundă, Erin se întreabă dacă nu cumva îi trezește îndoieli prin faptul că-i ușurează prea mult sarcina.

— Dar te avertizez, adaugă ea. La prima mișcare greșită, am plecat.

După zâmbetul lui, își dădea seama că acum e mai mulțumit, apoi bărbatul se întoarce și se îndreaptă spre ieșirea din parc cu pași târșâiți. Erin îl urmează la o distanță discretă.

— Nu te credeam o prădătoare, Erin. Ce te-a cucerit, aftershave-ul lui?

— Gura, spune încet.

În față, tipul se uită înapoi peste umăr, iar Erin încearcă să dea impresia că nu a prins-o vorbind singură. N-aș vrea să mă creadă nebună. N-aș vrea să înceapă să creadă că el e ăla în pericol.

Merg timp de câteva minute. Ajunși la East Sixth Street, bărbatul se oprește și așteaptă în fața unei porți fixate într-un gard de plasă care împrejmuiește un loc viran. Când Erin ajunge în dreptul lui, bărbatul mai așteaptă puțin și cercetează strada, până când pare că nu-i mai vede nimeni. Apoi desface o bucată de sfoară care ține poarta lipită de gard și o deschide.

— Ce, aici vrei să intru? întreabă Erin.

— Vrei marfa ori ba? Intră, să nu ne vadă cineva.

Intră, și bărbatul o urmează. O conduce până în capătul terenului, apoi se apleacă și se strecoară printr-o gaură din zidul de cărămidă.

Erin ezită. Aici, în locul ăsta, ar putea încă s-o vadă cineva de pe stradă dacă trece prin apropiere. Ar putea să strige după ajutor și cineva ar putea s-o vadă. Sacrifică speranța aceasta

imediat ce dispare după zid.

Pe de altă parte, trebuie să se asigure că nu o vede nimeni când îl strivește pe viermele ăsta.

Se apleacă și trece cu greu prin gaură.

Este într-o curte din spate, după o clădire abandonată. Fusese construită pentru lucruri mai mărețe, fără îndoială, dar acum se află într-un moment de suspensie, care probabil a permis tuturor scursurilor să o invadeze.

Bărbatul merge grijuliu printre mormane de gunoi, apoi urcă o pantă ușoară. Apucă o bucată ondulată de metal din fața intrării și o trage într-o parte, dezvăluind un triunghi întunecos din interior.

— Aici, spune tipul.

Erin ezită din nou. Acolo? În clădirea întunecoasă, părăginită unde m-ar putea ataca, m-ar putea viola și ucide? De ce ar intra pe ușa asta o femeie sănătoasă la cap, cu un asemenea ticălos?

— Ce-ar fi să aștept aici? Du-te tu înăuntru, ia marfa și adu-mi-o.

Bărbatul clatină din cap.

— Nu merge așa, păpușă. Trebuie să cumpăr marfa de la altcineva și respectivul vrea să te verifice mai întâi.

Erin se uită în sus la clădire. Mai sunt și alții acolo? La naiba. Asta ar putea complica lucrurile.

Pleacă de aici, Erin. E prea periculos. Zi că te-ai răzgândit și pleacă.

— Joacă la cacealma, Erin. Nu mai e nimeni acolo. Vrea doar să fie singur cu tine. Pregătește-te. Du-te cu el și apoi fă ce ai de făcut.

— Vii odată?

— Ăă…

— Gândește-te la Georgia, Erin. Trece timpul. Ai ajuns doar la jumătate. Nu rata ocazia asta. Cine știe când îl găsești pe

următorul?

— Bine, spune ea, răspunzând-le amândurora.

Dar nu e bine. Nu se simte deloc bine. În timp ce urcă treptele spre clădire, partea precaută a creierului ei o avertizează că este unul dintre lucrurile cel mai puțin sigure pe care le-a făcut în viața ei.

Când ajunge la treapta de sus, se gândește să atace. Dar tipul o urmărește cu grijă. Nu este sigură că poate încă să-l ia prin surprindere.

Bun, atunci hai să intrăm. Fă-o imediat ce intrăm, când e cu garda jos. Gata, Erin? Gata?

Se apleacă și intră în clădire.

Este mai întuneric aici decât își imaginase și apoi își dă seama că toate ferestrele sunt acoperite cu scânduri. Singura lumină este cea care pătrunde pe ușă și aceasta durează doar o secundă, până când tipul intră în urma ei și pune bariera la loc.

Acum nu mai vede nimic. Celelalte simțuri îi intră în alertă, iar duhoarea de aici o împresoară. Urină, fecale și mirosul inconfundabil al marijuanei.

Erin ascultă pașii bărbatului, dar nu știe exact unde se află. Își duce mâna la geantă. Apucă ciocanul strâns. Inima îi bubuie în timp ce clipește rapid și încearcă să-și adapteze ochii la întuneric. Ce face? Unde dracu' e?

O șoaptă la ureche o face să tresară:

— Așteaptă.

Aude scârțâit de scânduri, apoi un foșnet. Iisuse, ce are de gând să facă? Ce naiba a…?

Un scrâșnet o face să tresară din nou. Și apoi un băț de chibrit prinde viață. Bărbatul stă deasupra unei lăzi de transport, pe care sunt niște lumânări. Aprinde două dintre ele, apoi stinge chibritul între degete și-l aruncă pe podea.

— Așa mai merge, spune el cu un rânjet. Un pic de lumină romantică.

„Romantic“ nu e tocmai cuvântul care îi vine în minte lui Erin. Se află pe un hol îngust. Nu este mobilat și nu e nici covor pe jos. Lumina pâlpâitoare a lumânărilor lasă să se întrevadă câte o moviliță de cârpe, gunoi și alte lucruri de pe podea pe care nici nu vrea să le identifice. În stânga, o scară urcă spre întunericul de la etaj. În față este antreul clădirii. Pe peretele din dreapta sunt niște uși de apartament deschise, împodobite cu desene graffiti, dar nu tocmai primitoare.

Bărbatul o conduce mai spre interiorul clădirii, la baza scării. Pare mai neliniștit acum și Erin știe că are un plan. Știe sigur, după felul în care se poartă. O să facă ceva, în curând și o să fie neplăcut.

— Ai bani? întreabă el.

— Da, răspunde ea. Da, am bani.

— Arată-mi.

Bărbatul se linge pe buze. Îi tremură degetele. Aproape că-i curg balele.

— De ce?

— Pentru că trebuie să le spun tipilor de sus că am văzut mălaiu’. Hai, arată-mi biștarii.

Întinde mâna. Pocnește din degete în semn de nerăbdare. Arată-mi.

Erin se uită în sus pe scări. Se îndoiește că este cineva acolo sus. Tipul vrea doar să știe câți bani poate să facă. Pur și simplu s-a aprins, nerăbdător să vadă cât de bine o să se aranjeze când o atacă, o jefuiește și-i face tot felul de lucruri inimaginabile în locul ăsta uitat de lume, în care n-ar îndrăzni nimeni să calce nici într-un milion de ani, asta dacă e în toate mințile. Așa înțelege el ideea de preludiu.

Așa că bagă mâna în geantă. Nu are nevoie de nicio scuză pentru gestul ei, pentru că el i-a cerut. El a invitat-o. Arată-mi. Dă-mi. Hai să-i vedem, păpușă.

Uite. Servește-te.

Bărbatul se mișcă mai rapid decât sperase ea. Trage capul înapoi când brațul lui Erin se năpustește spre el. Ciocanul îl lovește ușor peste obraz, bărbatul țipă și se dă înapoi clătinându-se, cade pe scară, iar Erin trebuie să se repeadă la el, ca să nu-i dea ocazia să-și revină și să riposteze. O arăta el ca dracu', dar e tânăr, musculos și probabil foarte puternic, iar ea trebuie să-i dea prima loviturile, trebuie să termine rapid treaba. Așa că se repede, dar atacul îi este contracarat din nou când bărbatul ridică brațul și-i parează lovitura — Doamne, de ce trebuie să-mi tot pună bețe-n roate? De ce nu acceptă pur și simplu ce-l așteaptă, ce a căutat cu lumânarea de când a abordat-o în parc? De ce nu poate să pună capul pe tăietor și să aștepte lovitura fatală?

Dar Erin nu se lasă. Nu domolește atacul. Îl potopește cu lovituri. Îi anihilează toate tentativele neconvingătoare de apărare — mori, nenorocit încăpățânat ce ești, mori! — până când toate loviturile ei își ating ținta, îi strivesc obrajii, falca, orbitele și oasele craniului, crapă, despică, bufnește. Lasă-mă să te scap de coșuri, amice, uite așa, așa și așa. Stai să-ți mai micșorez cârma aia cu vreo două numere. Lasă-mă să-ți îndrept dinții ăia strâmbi — poc, poc, poc, până când, deodată, fața lui devine mai maleabilă și mai puțin ascuțită sub carnea umflată și vineție, iar bărbatul încetează să mai țipe, să se mai împotrivească, să mai gândească, să mai respire.

Erin se oprește în sfârșit, și nu știe de cât timp își lovește prada. Nu știe de câte ori s-a ridicat și a căzut ciocanul. Brusc își dă seama că abia dacă a respirat cât timp a făcut acest efort și acum inspiră adânc pentru a compensa. Își privește opera și aproape că nu înțelege ce s-a întâmplat. Eu am făcut asta? Chiar s-a întâmplat așa ceva?

Dar acum tot ce-și dorește e să plece de aici. Clădirea asta părăsită este profund neliniștitoare, de parcă ar fi bântuită de fantomele tuturor foștilor locatari și ar sta cu toții s-o privească.

Trebuie să fugă.

— Bravo, fato. Minunat spectacol. Unul dintre cele mai bune de până acum.

— Mai taci dracu' din gură, spune ea.

Lasă ciocanul și ia cuțitul. Își lasă amprenta artistică asupra victimei. E timpul să plece. Ieși, Erin. Ieși imediat. Locul ăsta nu e chiar normal. Trebuie să…

Atunci aude sunetul. E slab, dar real. În spatele ei.

Se răsucește.

În pragul ușii unuia dintre apartamente e un bărbat. E tânăr, ca și cel care zace acum mort pe scări. Poartă o geacă neagră de motociclist și blugi. Are părul blond și o privire goală. Se sprijină de cadrul ușii și pare că din clipă în clipă ar putea aluneca pe podea. Evident, își revine dintr-o doză de droguri.

— Uau, exclamă el. Ce tare a fost.

— La fix. Fă-i cunoștință cu ciocanul, Erin.

Erin știe că are dreptate. Tipul a văzut. A fost martor. Nu-i poate permite să le spună altora ce a făcut ea. Și e un drogat. Asta face din el un ratat. Îndeplinește toate criteriile.

Așa că se îndreaptă spre el, cu cuțitul încă în mână. Mizează pe faptul că e prea drogat să-și dea seama de pericolul în care se află.

Dar se înșală.

Realizează acest lucru când îl vede ridicând brațul și îndreptând pistolul spre ea.

Ora 16:23

Doyle se uită din nou la numere.

Doi, trei, unu.

Ce-ar putea să însemne? Și cum se face că Albert poate să le dea un sens în vreme ce Doyle, deși este un detectiv superinteligent, nu vede decât niște numere?

Mă rog, „superinteligent“ e o mică exagerare. N-ai știut ce e ăla un număr prim, este? N-ai fi știut toți factorii ăia ai lui 231 cum a știut Albert, fără vreo pauză de gândire.

Uite! Factori! Îmi amintesc de factori de la școală. Îmi amintesc ce sunt.

Nu te ajută, amice. Nu e de ajuns. Recunoaște: matematica — chiar și aritmetica de bază — nu a fost niciodată punctul tău forte. Singurele ecuații de care erai interesat la școală erau de tipul: Tu + Fată atrăgătoare = Distracție.

Dar poate că îi dau prea mare importanță. Poate că ceea ce vede Albert la numerele astea nu are nicio legătură cu ceea ce trebuie să văd eu. De ce ar trebui să existe o legătură între cele două? După mine, 231 ar putea reprezenta de câte ori și-a legat Albert șireturile azi. Așa funcționează mintea lui. El nu gândește ca mine. El nu trebuie să prindă un ucigaș în serie.

Eu, în schimb, da. Și asta înseamnă că încă trebuie să înțeleg numerele astea.

Așa că hai s-o luăm de la început. Ignoră-l pe Albert. Scoate-l din ecuație (vedeți ce a ieșit din discuția aia despre matematică?) și să vedem ce avem la dispoziție.

Ucigașa noastră omoară trei tipi. Ea — pentru că da, deși ar putea părea greu de crezut, toate semnele indică faptul că este mâna unei femei — le scrijelește numere pe frunte. De ce face asta? Două posibilități. Prima e că e dusă cu capul. Scrie primul număr care îi vine în creierul ăla tulburat sau dă cu zarul. Mă rog, dacă ăsta e motivul, atunci nu are sens să mă mai uit la

cifrele astea. N-o să-mi spună nimic despre motivul pentru care omoară sau cine o să fie următorul.

Dar pare puțin probabil. Ucigașii care își lasă semnătura de obicei au mai multă logică și lucrul ăsta e cu atât mai adevărat când au creierul varză. Dacă, să zicem, ar fi desenat o cruce răsturnată pe fiecare victimă, sau chiar ceea ce noi inițial am interpretat drept semnul lui Zorro, ar fi avut mai mult sens. S-ar fi potrivit mai bine cu ceea ce se știe despre ucigașii în serie psihopați.

Așa că ajungem la a doua posibilitate. Încearcă să ne transmită un mesaj. Încearcă să ne spună ceva.

Probabil ordinea. De ce altceva să scrijelești primele trei numere pe trei victime, dar nu în ordinea obișnuită? Probabil că ordinea asta are o semnificație. Nu ceva matematic, cum se gândește probabil Albert, ci ceva mai intim despre victime.

Dar ce anume?

Doi, trei, unu. Vern, apoi Edwin Steppler, apoi William Fischer.

Dacă îi punem în ordinea numerelor, avem Fischer, apoi Vern, apoi Steppler.

Ajută? Ne spune asta ceva?

Rahat, nu pot să sufăr ghicitorile.

— Detectivul Doyle?

Ridică privirea și vede o femeie la biroul lui. Atrăgătoare. Seamănă puțin cu Whitney Huston. Poartă costum și ține în mână o servietă. Speră că a apărut ca răspuns la reveriile lui. Va agita o baghetă peste numerele din fața lui și secretul lor va fi dezvăluit, iar apoi se va face nevăzută într-un nor de fum.

— Mmm, mda, spune el, ridicându-se și întinzându-i mâna.

Are o strângere de mână fermă, profesională.

— Vanessa Maynard, de la Serviciul Psihiatric.

— Ah, face el. Ah, da. Te rog, ia loc. Pot să-ți ofer o cafea sau altceva?

— Nu, mersi. Am auzit că ai dori să stau de vorbă cu cineva.

— Mda. Cu Albert.

Deschide servieta și scoate un caiet și un pix.

— Vorbește-mi despre el.

Și îi spune. În timp ce vorbește, este cât se poate de conștient de ce impresie lasă. Are o problemă cu psihiatrii. Are întotdeauna sentimentul că, indiferent ce sau cum spune, este analizat și judecat. Le-ar putea spune ceva complet inofensiv, de exemplu culoarea lui preferată, iar aceștia vor trage tot felul de concluzii de aici. Plecând de la o informație simplă, vor săpa adânc în psihicul lui și vor descoperi tot felul de elemente savuroase ascunse, care zac acolo din copilărie. Nu-i place ideea să știe cineva ceva despre el ce el nu știe.

Așa că își alege cu grijă cuvintele. Face tot posibilul să relateze faptele, nu să-și exprime opiniile, să nu riște nimic care i-ar putea oferi ei o perspectivă asupra gândirii și sentimentelor lui. În mod special, evită să menționeze cât e de enervat că a durat atât până când Serviciul Psihiatric să trimită pe cineva aici, de teamă să nu-i dea motiv să se lanseze într-o discuție despre sănătatea lui mintală. Este, probabil, discuția cea mai stânjenitoare pe care a purtat-o vreodată la biroul ăsta de când a sosit la secție.

Dar nici ea nu-l lasă cu una, cu două.

— Ce părere ai? întreabă ea. Crezi că și-a omorât mama?

Doyle deschide gura, dar nu iese niciun cuvânt timp de câteva secunde. Și-a omorât mama? Ar putea oare exista o întrebare mai încărcată de conotații psihologice decât aceasta? Și apoi o să mă întrebe despre relația mea cu mama? Oare răspunsul meu, oricare ar fi el, o va face să-și formeze o părere despre sănătatea vieții mele sexuale?

Vino-ți în fire, Doyle.

Riscă și spune:

— Sincer să fiu, nu știu. Eu sper că nu. Dacă vrei să știi, mie

îmi place tipul.

Gata. Am zis-o. Trage ce concluzie vrei de aici. Deschide servieta și scoate cămașa de forță, dacă zici tu că e nevoie.

Însă ea îi zâmbește. În joacă, se întinde și atinge spiridușul cu capul mobil de pe biroul lui.

— Atunci hai să vedem dacă ai dreptate, nu? spune ea.

În timp ce Doyle se uită la jucăria agitată, i se pare că există o mulțime de lucruri pe care le-ar putea deduce dintr-un asemenea gest.

Decide că cel mai bine e să nu se gândească la asta.

Ora 16:37

Acum Erin este în apartamentul lui.

Nu în cel din clădirea părăginită — în care dormise tipul după ce-și luase doza. E apartamentul în care locuiește el. A mers două cvartale împreună cu bărbatul și abia dacă a scos un sunet, deși a trecut pe lângă mai multe persoane pe stradă. Dar ce era să facă, din moment ce el îi înfigea un pistol în coaste? Chiar dacă nu ar fi crezut că o va împușca, nu era dornică să atragă atenția asupra ei, după ceea ce făcuse.

Așa că a venit cu el. Până la acest apartament micuț.

Și chiar că e micuț. Doar două camere: o baie și o cameră în care se află restul. Într-un spațiu minuscul ca acesta trebuie să fie ordine, și nu e. Canapeaua extensibilă este încă întinsă, iar cearșafurile înfiorătoare, pământii acoperă doar pe jumătate salteaua cu pete galbene de dedesubt. Blatul aflat de-a lungul unui capăt al camerei este plin cu farfurii nespălate, cutii de conserve desfăcute și cești pe jumătate pline cu cafea rece. Chiuveta e plină de oale și cratițe cu resturi de mâncare vechi de câteva zile. Aragazul e murdar de grăsime și de mâncare lipită.

— Ce faci? întreabă ea. De ce m-ai adus aici?

— Gura, zice el. Întoarce-te.

Erin îi urmează instrucțiunile, iar când este cu spatele la el, îi smulge geanta de pe umăr și o aruncă pe podea. Apoi îi apucă haina și i-o smulge de pe ea. O vede cum zboară pe lângă ea și se lovește de perete, după care aterizează pe podea, și observă că broșa este cu fața spre ea, martoră la tot ce se întâmplă aici.

— *Nu-ți face griji. Încă văd și aud. Te scot eu din bucluc.*

Aude cuvintele în cască, dar nu o liniștesc. Nu are încredere în niciunul dintre bărbații care o țintuiesc cu privirea în acest moment.

Ceva o apasă în ceafă.

— Nu te mișca, spune drogatul, că-ți zbor căpățâna.

Mâna cealaltă începe să i se plimbe pe talie și Erin tresare.

— Am zis să nu te miști. Te percheziționez. Mă asigur că n-ai nimic.

Mâna i se strecoară în buzunarul stâng de la pantaloni, apoi o scoate și îl verifică și pe cel din dreapta.

Erin închide ochii, se pregătește să-și rețină dezgustul când bărbatul îi va percheziționa și restul corpului. Dar nu se întâmplă așa. În schimb, îi duce buzele la ureche și spune:

— Cum ai pantaloni și pulover strânse pe corp, nu cred că trebuie să te caut de pistol. Sigur, s-ar putea să mă răzgândesc dacă faci vreo șmecherie. M-ai înțeles?

Erin aprobă din cap și bărbatul trage pistolul.

— Poți să te întorci.

Ușor, Erin se întoarce cu fața spre el. Încă are pistolul în mână, îl ține la nivelul taliei. Nu avea nevoie de avertismentul lui. Nu are de gând să facă vreo mișcare bruscă cu țeava unui pistol îndreptată spre ea.

O studiază fără să spună nimic.

— Ce e? întreabă ea.

Clatină din cap dintr-o parte în alta și pe fața lui copilărească se lățește un zâmbet.

— La dracu’. Nici nu-mi vine să cred. Ce-ai făcut în clădirea

aia. Dileală curată, frate. Ce te-a apucat?

— *Spune-i că nu-ți plac idioții ratați și drogați.*

Erin îi ignoră sugestia. Ridică din umeri.

— A meritat-o. A încercat să-mi vândă droguri.

Bărbatul face ochii mari.

— Ha! Și tu ai pornit vreo campanie de purificare pe cont propriu? Nț, e ceva mai mult de atât. Aia a fost o dileală totală, frățică.

Lui Erin nu-i place să-și audă acțiunile descrise în termenii aceștia. O neliniștește. Și-a făcut treaba și cu asta basta.

— Nu-mi plăcea fața lui, spune ea.

Bărbatul râde.

— Pe bune? Și eu care credeam că ești topită după el. Hai, zi care e treaba. E fostul tău sau ceva de genu'?

Erin se uită la el dezgustată.

— Nu l-aș fi atins nici dacă era ultimul bărbat de pe lume.

— Mda, dar l-ai atins. L-ai atins cu un ciocan, frate. Și apoi i-ai desenat ceva pe cap. L-ai lucrat ca lumea pe tipu' ăla. Trebuie să fi avut tu un motiv.

— Voia să-mi facă ceva. Nu m-a adus până acolo doar ca să-mi vândă droguri. Avea el un plan în minte.

— Un plan? Uhu! Ei da, acum se explică totu'. Toată țăcăneala aia. Un plan? Așa ceva e de neiertat. Ce era în capu' lui? Nu se putea să aibă un plan. Cineva cu un plan în minte trebuie lăsat fără boașe.

Erin îi aude sarcasmul usturător și descoperă că nu se poate abține să nu spună ceva.

— Râzi de mine.

— Mda, așa e. Dar nu mă distrez la fel de mișto cum te-ai distrat tu în clădirea aia. Erai trup și suflet, frate.

Erin își încrucișează mâinile pe piept. Deodată, i se face frig și o cuprind fiorii.

— Nu. Te înșeli. Nu… nu mi-a plăcut. Era… necesar. Eu

doar… mă protejam.

Îi e greu să-și găsească cuvintele. O îngrijorează că nu par să iasă cum trebuie.

— Ce să zic? Nu erai spectatoare, dacă mă înțelegi. Știu ce-am văzut. Îți plăcea, frățică. Erai dusă…

Nu, se gândește ea. Se înșală. Nu a fost așa.

— Te protejai? Pe dracu'. Încă îi mai cărai mult timp după ce murise…

— Nu… te rog, nu.

— Și apoi chestia aia cu cuțitu'? Să-i desenezi omului pe cap așa. N-am mai văzut…

— GURA!

Țipătul ei ricoșează prin apartament, iar reacția răpitorului ei este să ridice brațul cu arma, îndreptând-o spre fața ei speriată și confuză.

Se uită la țeavă, iar buza de jos îi tremură. Așa m-a văzut el? Se poate să fi fost așa? De parcă n-ar fi avut legătură cu Georgia? De parcă mi-ar fi… plăcut?

I se face rău și vede pe fața bărbatului că a epuizat subiectul.

Coboară iar pistolul.

— Cum te cheamă?

— Erin.

— Bun, Erin. Poți să-mi zici Bruce, da? Nu mă cheamă așa de fapt, da-mi place Bruce Willis. Îți plac filmele din seria *Greu de ucis*?

Erin clatină ușor din cap.

— Nu… nu prea le-am urmărit.

— Păi ar trebui să încerci. Cele mai tari filme din toate timpurile. Iuhuhu[17] și așa mai departe.

Erin nu știe despre ce vorbește, așa că îi aruncă doar un zâmbet vag. E speriată, dar ceea ce o ajută să se mențină calmă este că, indiferent de motiv, bărbatul vrea să o mențină în viață.

Altfel putea cu ușurință să o omoare în clădirea goală.

— De ce m-ai adus aici? întreabă.

— *Bună întrebare, Erin. Chiar mă întrebam când ajungi și la asta.*

Bărbatul care își spune Bruce — deși nu arată nici pe departe ca Bruce Willis sau, de fapt, ca oricare alt Bruce — își frământă buzele și o studiază, de parcă ar medita cât ar trebui să-i dezvăluie prizonierei din marele lui plan.

— Pot să te vând, spune el.

Îi vine să râdă, dar se teme prea tare să nu-l înfurie pe tipul ăsta și nu e sigură că e amuzant. Despre ce vorbește? Despre trafic de persoane? Chiar vorbește serios?

— Cui să mă vinzi? întreabă ea.

— La polițai. Pentru ei valorezi ceva. Pun pariu.

Erin clatină din cap.

— Poftim? De ce aș valora ceva pentru polițai? Ei nici măcar nu știu ce s-a întâmplat. Ce te face să crezi…

— Câți? o întrerupe el.

Erin se uită la el cu gura căscată.

— Câți… Câți ce?

— Câți oameni ai omorât?

Încearcă marea cu degetul. Sigur. Nu se poate să știe ce am făcut.

— Nu înțeleg. Doar pe el. Un singur tip. Am…

— MINCINOASO! strigă bărbatul și se apropie de ea cu arma ridicată. Am auzit la radio. De vagabondul ăla. L-au găsit mort cu un semn ca de Zorro pe cap. Tu ai fost, nu? *Nu?*

— Da, eu am fost, bine? Are brațele ridicate și mâinile îi tremură în aer. Privirea îi fuge de la negreala țevii la ochii impenetrabili ai bărbatului care ar putea fi gata să tragă un glonț în direcția ei.

Stau înțepeniți așa un timp. Un dans fără mișcare, dar care vibrează de energie.

Și apoi un zâmbet îi înflorește în colțul gurii.

— Futu-i, spune el. Știam eu. Știam eu că tu ești. Ce șanse erau ca doi țicniți diferiți să umble de colo-colo și să înjunghie oamenii…

— Nu sunt nebună, spune ea.

— Nu? Și el a meritat-o, este? Deci doi. Câți mai sunt?

— Nu-i spune. Lasă doi. Nu trebuie să știe mai mult de atât.

Dar se întreabă ce sens are să-i ascundă informația asta. Două victime sau patru — ce contează pentru el? A auzit de Vern la radio. Poate a auzit și de ceilalți.

— În total sunt patru.

Face ochii mari și îi cade falca.

— Patru? Faci mișto de mine, nu? Patru? Dumnezeule, fato, ce te-a apucat? Ce ți-au făcut oamenii ăștia?

Erin nu știe cum să răspundă. Erau disponibili, nimic mai mult. Erau la locul potrivit în momentul potrivit. Cel puțin pentru Erin. Dar îi poate spune lui asta? Sigur că nu. Ar părea o sminteală.

Dar adevărul ar părea și mai smintit.

— Știi că polițaii or să te caute, nu? spune Bruce. Adică așa, ca lumea, frate. Patru oameni au dat colțu’ din cauza ta? Cred că gaborii au dat în benga. Asta face din tine inamicul public număru’ unu, fato. Și asta înseamnă că valorezi ceva.

Aproape că-i vede simbolul dolarului în ochi. Planul prinde contur în neuronii încă rămași nedistruși de droguri. Vede sume mari de bani. De ajuns cât să cumpere o tonă de droguri și să fie varză permanent.

— Să-mi bag, spune el visător, cu privirea agitată. Nu pot să cred.

— Trebuie să fii gata să acționezi, Erin.

Avertismentul o sperie. Să acționeze? Cum ar trebui să acționeze împotriva unui drogat înarmat? Vorbește serios?

Bruce revine la realitate. Începe să se uite împrejur.

Erin mijește ochii. Ce caută?

— *Curând, Erin. Până nu e prea târziu. Fii gata la semnalul meu.*

Semnal? Despre ce semnal vorbește? Ce-are de gând să facă? Să-mi declanșeze un pistol de start la ureche?

— Întoarce-te, spune Bruce.

— Poftim? De ce?

Bruce o fulgeră cu privirea.

— Pentru că așa am zis eu, de-aia. Și acum întoarce-te dracu'.

Se întoarce, așa că acum stă cu fața spre patul dezgustător. Din spate se aude zgomot de sertare care sunt deschise și închise.

— *Îl văd, Erin. O să fiu ochii tăi. Ești pregătită?*

Întoarce ușor capul spre stânga. Își vede haina cu coada ochiului și încearcă să adopte un aer întrebător. Pregătită pentru ce?

Nu știe dacă bărbatul îi înțelege întrebarea, dar îi dă un răspuns:

— *Trebuie să ataci puternic și rapid când nu e atent. Mă auzi, Erin? Ești gata?*

Nu. Nu sunt gata. Nu pot să fac așa ceva. Ce tot spui acolo?

Dar apoi nu mai este timp pentru analize, pentru că vine ordinul, autoritar și limpede.

— *ACUM, ERIN! HAI, HAI, HAI!*

Parcă nu ar fi stăpână pe propriul ei corp. Cuvintele din urechea ei sunt ca niște sugestii hipnotice. Nu le poate ignora. Nu știe ce formă va lua atacul ei, dar deodată se întoarce, gata de atac, gata să sară în spatele nenorocitului și să-i sară la beregată, gata să…

Dar este imposibil. Pentru că Bruce nu e cu spatele la ea. Nu scotocește prin sertare. A găsit ce voia și e deja cu fața. Și înainte ca Erin să facă un singur pas înainte, bărbatul ridică iar

mâna cu pistolul și pe buze îi înflorește un rânjet, ochii îi capătă o strălucire criminală și e gata să tragă, să ucidă…

— Ce mama dracu'? țipă el cu un glas ascuțit, speriat și furios. Ce dracu' faci? Ți-am zis. Ți-am zis, în pizda mă-sii!

Se apropie de ea. Îi lipește țeava rece de tâmplă. I-o apasă tare pe craniu. Dacă ar gândi logic, ar sta ca o stană de piatră, s-ar ruga, l-ar implora și ar spera la milă.

Dar nu gândește logic. Se prăbușește pe dinăuntru. Plesnește. Nu din cauza lui Bruce. Acum Bruce este secundar. Bruce este irelevant.

Nici măcar nu își dă seama de prezența lui Bruce când se îndepărtează de el, se întoarce spre haina de pe podea și-și dă frâu liber furiei.

— Ce dracu' a fost chestia asta? Încerci să mă omori? Încerci să mă ții departe de copilul meu? De ce ai făcut asta?

Așteaptă măcar o scuză. Poate o recunoaștere a vinei. Dar are parte de râsete. Râde zgomotos la urechea ei. Asta i se pare lui amuzant. Situațiile bolnave, smintite de genul ăsta îi plac lui. I se pare ilar.

— NUU! țipă ea. TERMINĂ! TERMINĂ!

Și râsul încetează. Într-o clipă. Nu se oprește treptat. Încetează brusc, de parcă și-ar fi oprit microfonul.

Erin se uită la haină, la broșă. Gâfâie zgomotos, ca o leoaică care tocmai a vânat o gazelă. Și, asemenea unei leoaice, ar fi în stare să sfâșie pe cineva bucată cu bucată.

Apoi își amintește că nu este singură.

Se întoarce să se uite la Bruce și vede pe fața lui exact ce s-ar aștepta din partea cuiva care tocmai a văzut o femeie țipând la un tovarăș invizibil — o femeie care nu cu foarte mult timp în urmă îl nimicea pe un bărbat cu un ciocan, strivindu-i capul. Vede în ochii lui Bruce incertitudinea pe care ar simți-o oricine asistă la manifestarea nebuniei pure.

Mult timp, Bruce nu spune nimic. Ai zice că nu știe cum să

se comporte. Nu știe cum a ajuns în situația asta. N-a mai trăit niciodată un asemenea lucru, care-i depășește puterea de înțelegere. Își dă seama că-i e frică, iar frica izvorăște din certitudinea că nu are de-a face cu o ființă rațională.

— Trebuie să te întorci, îi spune el. Vocea lui nu este puternică, ci domoală și tremurătoare. Cu toate acestea, Erin știe că trebuie să se supună, pentru că acum este mult mai probabil ca Bruce să o ucidă. Îi e teamă de ceea ce nu înțelege, și va trage cu dragă inimă un glonț în ființa asta de neîmblânzit decât să riște să devină victima ei.

Așa că face ce i se spune, iar când îi ordonă să se întindă pe pat, se supune fără ezitare. Și când îi spune să se întindă ca o stea de mare ca să-i poată lega membrele de colțurile patului cu sfoara pe care tocmai a găsit-o în unul dintre sertare, o face și pe asta. Și când îi îndeasă o cârpă în gură și o leagă cu o alta, Erin nu încearcă să i se împotrivească.

Iar când Bruce pleacă din apartament, o lasă singură cu fața afundată în perna lui pătată de grăsime, Erin încearcă să accepte certitudinea că nu-și va mai vedea niciodată copilul.

Ora 17:22

Doyle bate darabana pe birou și se uită la spiridușul cu capul mobil. Îl deranjează că cineva s-a jucat cu el așa de curând și într-un mod așa de intim. Îl deranjează și mai mult că îl deranjează un lucru așa de neînsemnat. E mai bine să nu-i spună Vanessei, se gândește. S-ar distra de minune dacă i-ar face această mărturisire. Vorbește-mi despre copilăria ta, ar spune. Spune-mi cu ce alte lucrușoare flexibile ale tale s-a mai jucat cineva.

E pricepută, se gândește el. Vanessa, psihologa. Se pricepe să pună întrebări, are tehnică. Pare foarte stăpână pe sine, cu o răbdare de sfânt. De fiecare dată când Doyle s-a dus să se uite prin oglinda de supraveghere, a fost impresionat de

profesionalismul pe care îl dovedește, de stăpânirea ei de sine. Se bucură că nu stă de partea cealaltă a mesei, că nu este obiectul atenției ei. Simte că ar ceda în câteva secunde, i-ar spune tot ce vrea să știe, fie că întreabă direct, fie că nu.

Dar Albert este mai bun.

Albert este întruchiparea discreției. Ar fi un spion excelent, capabil să reziste la tehnicile de interogatoriu cele mai eficiente. Nu trădează nimic despre sine, în afară de dragostea lui pentru numere, seturile de construcții Edifix și dozatoarele de apă. Și partea amuzantă este că Doyle e de partea lui Albert. Oricât de anormal ar părea, dat fiind că în toată povestea aceasta ar putea exista un cadavru, Doyle aproape că ar chiui dacă Albert ar reuși să facă față tertipurilor psihologice ale scormonitoarei de creiere de vizavi de el.

Doyle crede că nu-i va împărtăși nici Vanessei acele gânduri.

Telefonul lui Doyle sună și acesta răspunde.

— Cal? Sunt Marcus.

Sergentul Marcus Wilson de jos de la recepție. Brusc, Doyle realizează că a intrat deja în următoarea tură, de la patru la opt, și în clipa aceea îl cuprinde o oboseală fără margini. N-a mai fost acasă de peste douăzeci și patru de ore și este nedormit de și mai mult timp. Vrea să doarmă, vrea să fie în patul lui, vrea la familia lui.

— Salut, Marcus. Care e treaba?

— Am la telefon un tip care zice că vrea să vorbească cu cel care se ocupă de cazul de crimă.

Doyle oftează în sinea lui. Ori de câte ori ajunge la știri o crimă, ploșnițele se reped cu nemiluita. Cu toții știu câte ceva. Cu toții au ceva de povestit. Cu toții au o teorie.

— A zis la ce caz de crimă se referă?

— Nț. Dar a zis că are informații incendiare. Vrei să preiei apelul?

Am de ales? se gândește Doyle.

— Bine, Marcus. Fă-mi legătura, te rog.

Doyle așteaptă să-i facă legătura.

— Sunt detectivul Doyle. Vă pot fi de folos?

— D… da. Cred că da. Am înțeles că dumneavoastră vă ocupați de cazul de crimă. Așa e?

— Depinde. Despre ce crimă vorbim?

Nu le spune nimic, asta e regula. Nu dă de bunăvoie informații, pentru că ar putea fi un reporter de la ziar sau ceva de genul. Să-și arate ei primii mâna.

— Crime, la plural, spune apelantul. Mai exact patru.

Și brusc Doyle uită de oboseală. Acum stă drept, cu pixul în mână să ia notițe. Ar putea fi o simplă presupunere, dar ceva îi spune lui Doyle că nu e așa.

— Patru crime? Vreți să dați mai multe detalii?

— Știți despre ce vorbesc. De fapt nu, poate că nu. Probabil e prea devreme. Poate știți doar de trei. Am dreptate, domnule detectiv? Știți de trei crime, toate comise de același criminal?

Doyle știe că trebuie să-i facă jocul. E posibil să sondeze doar terenul. E posibil să fie doar un reporter care bănuiește că există un criminal în serie în libertate, dar nu știe exact numărul victimelor. Pentru început încearcă cu patru. Dacă nu merge, încearcă alt număr. Insistă până când o nimerește.

— Mă scuzați, domnule, zice el, dar ați vrea să-mi spuneți de ce ați sunat? Aveți informații pe care ați vrea să mi le transmiteți?

Bărbatul scoate un hohot de râs, apoi spune:

— Da, am informații. Frate, am informații pe care chiar merită să dai banii.

Deci asta e, se gândește Doyle. Tipul caută să facă ceva bani. Hai să vedem cu ce se laudă.

— Domnule, dacă știți ceva despre vreun caz la care lucrăm…

— Hai să lăsăm aburelile, domnu' detectiv, da? Știm amândoi despre ce vorbim. O grămadă de oameni care au pierit de mâna unei nebune și toți au ciudățenia aia scrijelită pe cap. Îți sună cunoscut ce zic eu aici, detective Doyle?

Foarte cunoscut. Mda, chiar foarte cunoscut. Și acum Doyle se răsucește pe scaun și agită frenetic din mâini spre Tommy LeBlanc, care este prea absorbit de rapoartele lui ca să-l observe, asta până când Doyle ia spiridușul și-l aruncă spre el.

Doyle face un gest spre LeBlanc să ridice receptorul și să se conecteze la aceeași linie.

— Poate, spune Doyle în receptor. Ați vrea să-mi spuneți de unde ați auzit de povestea asta?

— Direct de la sursă. De la femeie.

Doyle sesizează mândria din glasul bărbatului. Aroganța celui care crede că este cu mult înaintea polițiștilor în cel mai important caz din oraș. Iar Doyle începe să creadă că ar putea fi adevărat.

— Stați puțin. Femeia asta, indiferent cine ar fi ea, *v-a spus* că a comis niște crime? De ce ar face așa ceva?

— Nu contează. Intri în horă sau ba?

— Îmi place să știu cu cine intru în horă. Cine sunteți?

— E de ajuns dacă-ți spun că mă cheamă Bruce. Ca să nu pierzi timp prețios încercând să dai de mine, nu așa mă cheamă de fapt.

Doyle se uită la LeBlanc, care ridică din sprâncene. A auzit doar o mică parte din discuție și nu știe ce naiba se întâmplă.

— Bine, Bruce. Dar trebuie să înțelegi că primim multe apeluri de felul ăsta. De la oameni care pretind că știu mult mai multe decât știu în realitate și vin la noi, că poate le pică ceva.

— Nu-mi pasă ce primiți voi. Ce-ți ofer eu e pe bune. Știu cine comite crimele astea.

— Aș vrea să te cred, Bruce, dar trebuie să mă asigur. Va trebui să-mi dai ceva mai mult. Până acum ai spus doar că e o

femeie, ceea ce deja începe să pară un pic exagerat, dacă mă înțelegi.

— Ei, tu n-ai cunoscut-o pe bolnava aia. N-ai văzut de ce e în stare.

Se lasă liniștea un moment. Doyle face schimb de priviri cu LeBlanc. Cred amândoi că aceasta poate fi șansa la care sperau.

— Bine, vrei o dovadă? spune Bruce. Pe East Sixth Street e un teren părăsit, vizavi de un atelier care vinde piese de schimb auto. Chiar lângă teren, e o casă goală, atât că acum nu mai e chiar așa de goală, dacă mă înțelegi. Verifică. Uită-te ce a făcut cucoana asta simpatică. Nu mai știe nimeni altcineva de chestia asta, nici măcar voi, este? Du-te să vezi și poate atunci stăm de vorbă. Ne auzim mai încolo, domnule detectiv.

— Stai, spune Doyle, dar e prea târziu, linia a amuțit. Doyle pune receptorul în furcă și se uită la LeBlanc. LeBlanc lasă și el receptorul și îl privește la rândul lui.

Apoi trec rapid la acțiune.

Ora 17:45

— De-o mână, Erin. De atât e nevoie. De-o mână.

Erin încearcă să țipe, dar prin cârpa din gură nu reușește decât să scoată un sunet înăbușit, neinteligibil. Dar în acel sunet încearcă să pună tot veninul de care e capabilă.

De când a părăsit Bruce apartamentul, încearcă cu disperare să-și elibereze mâinile din sforile cu care e legată de barele patului. Este pe deplin conștientă — numai Dumnezeu știe de câte ori a auzit acest lucru în casca ei — că tot ce trebuie să facă este să-și elibereze o mână și apoi poate dezlega legăturile care îi imobilizează celelalte membre. Dar nu merge. O dor încheieturile, le are umflate, lucru care înrăutățește situația.

— Haide, Erin. O să se întoarcă în curând. O să…

Încă un țipăt înăbușit.

— Gura! Taci dracu' din gură! Asta încearcă să-i spună. Vrea să știe de ce naiba ar trebui să-i mai asculte sfaturile, mai ales după șmecheria de mai devreme. Încă i se pare incredibil că a fost în stare să facă așa ceva. Bruce putea să-i zboare creierii. Stătea pur și simplu cu arma îndreptată spre ea și putea s-o omoare. De ce naiba a ajuns în situația aia?

Și lucrul care e cel mai rău? Felul în care a râs el. Cum i s-a părut foarte amuzant că ea era gata să moară din cauza lui. De parcă viața ei n-ar însemna nimic pentru el, cum a spus că viața Georgiei nu înseamnă nici ea nimic pentru el. Acum începe să creadă. Nu are niciun fel de sentimente față de ceilalți, niciun fel de empatie. Este un psihopat cu acte în regulă, care nu înțelege câtuși de puțin suferința jucăriilor lui. Ca un copil care smulge aripile muștelor. Îl interesează, îl fascinează, dar nu-i pasă deloc de durerea sau nefericirea pe care ar putea-o simți victimele lui.

Și asta înseamnă că e pe cont propriu. Nu se poate baza pe nimic din ce i-ar putea spune bărbatul. Toată vorbăria aia că o va proteja, că o va ajuta să scape, că face din ea un om mai puternic era o abureală. Până acum nu a făcut nimic s-o ajute, dimpotrivă chiar. O va omorî dacă așa îi vine lui la socoteală, dacă îl distrează, și-i va face același lucru și Georgiei.

Conștiința acestui fapt o trezește la realitate și o înspăimântă. Deși oricum nu a avut niciodată prea multă încredere în bărbat, a crezut întotdeauna că, cel puțin, va face tot posibilul să o țină în viață până la finalul acestui joc nebunesc.

Dar în același timp o uimește.

Nu jocul este motivul principal? Fie că are vreun pic de compasiune față de ea și de Georgia, fie că nu, cel puțin nu vrea să vadă această piesă de teatru până la capăt? Șase cadavre, așa a spus. A fost foarte explicit. Iar până acum are doar patru.

Și atunci de ce își pune în pericol planul? De ce își pune într-

un pericol imediat singurul mijloc de a și-l duce la îndeplinire?

E ilogic.

Dar nimic din toate astea nu are logică. Și acum nu mai contează, pentru că oricum jocul s-a terminat. Bruce o s-o dea pe mâna polițiștilor pentru oricât de mulți bani de droguri pe care-i va putea obține. Și asta înseamnă că nu-și va putea duce la îndeplinire misiunea. Nu o poate salva pe Georgia.

— NUUU! încearcă să țipe, dar nici măcar asta nu poate să facă. De ciudă, trage din nou cu furie de sfori. Smucește mâna în toate direcțiile, simte cum sfoara îi intră în carne, simte usturimea când îi ia stratul superior al pielii. Mușcă din cârpă, lacrimile i se scurg pe obraji și apoi pe perna murdară care miroase a transpirație, a unsoare și a fum de țigară.

— *Curaj, Erin. Hai. Curaj.*

Dar ea a renunțat deja. Este epuizată și sfâșiată de durere, de vină și de mizeria întregii povești. S-a terminat. S-a terminat.

Când îl aude pe Bruce intrând pe ușă, aproape că-i e greu și să întoarcă capul să-l privească. Are un zâmbet nătâng pe față.

— Nu mai durează mult, spune el. Le-am dat polițailor o informație. I-am trimis să vadă ce-ai făcut. Imediat ce văd, mă vor lua mai în serios. Nu mai durează mult, fato.

Nu, se gândește ea. Nu mai durează mult. Nu mai e mult până îmi omori fetița. N-ai idee ce faci.

Nici cea mai vagă idee.

Ora 18:08

Intră cu grijă.

Un asemenea apel ar putea fi o capcană. Ademenesc polițiști într-un loc în care o armă sau mai multe sunt îndreptate spre ei.

Unii oameni sunt destul de ciudați încât să facă așa ceva.

Dar Doyle simte că e reală treaba. Stă în urma tuturor polițiștilor din trupele ESU cu vestele antiglonț și armele puternice care intră în clădire și îl încearcă sentimentul că vor

găsi un singur lucru.

Un cadavru.

Și iată-l.

E căzut pe scări. Ghemuit, de parcă tocmai ar fi adormit. Fasciculele lanternelor se plimbă pe el, în timp ce polițiștii se răspândesc ca să cerceteze și restul clădirii.

Dar asta e tot, se gândește Doyle. E tot ce vom găsi. Tot ce trebuie să găsim. Ucigașul e precaut și lucrează cu precizie. Un cadavru, cu un număr scrijelit pe frunte — și acum e rândul vostru, domnilor detectivi. Descâlciți ițele.

Doar că…

De data asta criminala (la feminin? lui Doyle încă îi e greu să accepte acest lucru) nu a fost chiar așa de precaută. A văzut-o cineva. Bruce. El o cunoaște. Ne poate duce drept la ușa ei.

Doyle simte cum i se accelerează pulsul. Emoția unei urmăriri care s-ar putea apropia de punctul culminant.

Lucrează calm. Ca la carte. Nu o da în bară tocmai acum.

Se duce la cadavru. Pe podea, la baza scărilor, e ceva care strălucește. Se apleacă să se uite mai bine. Un cuțit. Are vârful mânjit de sânge.

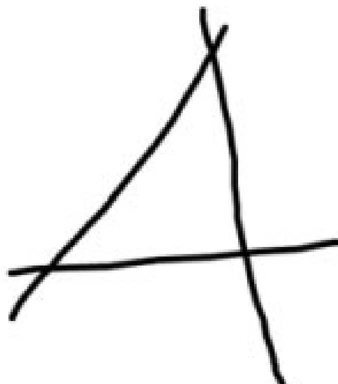
Încă ceva diferit. Până acum nu a mai lăsat nicio armă în urmă. Ce s-a schimbat de data asta? Ce a făcut-o să arunce cuțitul? L-a văzut pe Bruce privind-o? A cuprins-o panica și a fugit?

Doyle mută fasciculul lanternei pe fața cadavrului. Este o masă însângerată, dar cifra care a fost scrijelită pe pielea subțire de deasupra ochilor e destul de clară.

LeBlanc vine și el târșâind picioarele.

— Numărul patru?

— Mda, spune Doyle. Numărul patru.

Ora 18:52

— Cât mai durează? întreabă Erin.

Se uită la Bruce, care stă călare pe scaunul de lemn și se sprijină cu bărbia pe brațele așezate pe spetează. I-a scos cârpa din gură ca să-i dea voie să vorbească.

— Le mai dau câteva minute. Polițiștii sunt înceți. Nu-s așa de deștepți ca la televizor.

— Bun, deci le mai dai câteva minute. Și apoi?

Erin observă cum fruntea i se încrețește a nedumerire. Nu e chiar așa de deștept și acum acesta este singurul lucru pe care îl are Erin de partea ei.

— Cum adică? Îi sun. Negociem un pic. Facem tranzacția. Și gata.

Erin râde disprețuitoare.

— Mda, vezi să nu. Apoi întoarce capul.

Așteaptă, se gândește ea. Așteaptă să înghită momeala. Așteaptă ca îndoiala din vocea mea să i se strecoare în creierul care de-abia îi funcționează și să trezească la viață câțiva dintre neuronii ăia adormiți de mult.

— Ce, tu crezi că e complicat? Nu e complicat. E o afacere banală. Îmi dau banii, iar eu te predau. Simplu ca bună ziua.

Erin se întoarce iar cu fața la el.

— Sigur. Ai dreptate. O să fie simplu.

Bărbatul își mușcă buzele. E îngrijorat.

— De ce adică să nu fie simplu? Poliția vrea să pună mâna pe tine. Rău de tot. De ce să nu plătească?

— Gândește-te un pic, Bruce. Ai cunoscut vreodată un polițist în care să ai încredere și care să-și țină învoiala?

Știe care va fi răspunsul lui. Bărbatul ăsta e un gunoi a cărui relație cu poliția nu poate fi o amintire prea plăcută.

— Poliția plătește tot timpul pentru informații. Acum vocea lui e aproape plângăcioasă. E ca un puști care încearcă să justifice de ce ar trebui să stea și el până târziu ca frații lui mai mari.

— Sigur, informații. Câțiva dolari pentru o bârfă care i-a ajuns cuiva la urechi într-un bar sau pe undeva. Dar noi ne aflăm într-o altă situație, nu crezi, Bruce? De fapt lucrurile stau cu totul altfel. Ascunzi informații legate de locul în care se află o criminală în serie. Asta e infracțiune, Bruce. Ai putea face pușcărie pentru chestia asta. Și mai e și partea cu răpirea...

— Răpire?

— Ce ți se pare că faci tu aici? M-ai adus sub amenințarea pistolului, m-ai intimidat, m-ai legat de pat. Asta se numește răpire și sechestrare de persoane. E faptă penală. Și arma, Bruce? Ai permis pentru ea? Mă gândeam eu. Și celelalte infracțiuni? Există pe numele tău mandate nepuse în aplicare, de care n-ai pomenit? Poate ceva legat de droguri? Ah, și ce zici de faptul că ai stat și te-ai uitat în timp ce eu l-am omorât pe individul ăla în clădire? Aveai pistol. Puteai să mă oprești. Dar n-ai făcut-o. Ai stat cu mâinile în sân. Cum se numește chestia asta — complicitate la crimă?

Bruce s-a ridicat de pe scaun. Începe să se plimbe de colo-colo, în timp ce cântărește rafala de idei pe care i le lansează ea.

Erin profită de avantajul pe care și l-a creat.

— De ce ți-ar da bani? Când ai atâtea bube, de ce să-ți dea bani, când te-ar putea amenința doar că o să înfunzi pușcăria?

Știi care e lucrul cel mai bun la care poți spera? Să-ți treacă cu vederea câteva dintre infracțiunile mai mărunte. Te lasă să scapi ieftin că te-ai luat la harță cât erai sub influența drogurilor sau ceva de genul ăsta. Poate așa stai mai puțin în închisoare.

Pe fața lui Bruce se citește furia și frica. Dă din mână spre ea.

— Nț, n-ai nimerit-o. Nu merge așa. Valorezi prea mult.

— Asta e problema, Bruce. Sunt la mare căutare. Iar când povestea asta capătă amploare, o să fii și tu la mare căutare. O să se intereseze de tine oameni de tot felul. Polițiștii știu chestia asta. Știu că trebuie să lucreze ca la carte. Nu pot să-i dea pur și simplu bani unui infractor ca tine și să-l lase liber.

Se plimbă fără astâmpăr.

— Și ce vrei să zici? Ai vreo sugestie?

Asta e, Erin.

— Da. Dă-mi drumul.

Bruce râde batjocoritor.

— Ce?

— Dă-mi drumul, Bruce. Dezleagă-mă, lasă-mă să plec. N-o să afle nimeni. Nu-mi pot permite să mă duc la poliție, nu crezi? Dacă nu, dacă încerci să-ți duci planul până la capăt, o să iasă prost. Nu poți să faci chestia asta, Bruce. E drept, polițaii sunt proști, dar sunt șmecheri. O să-ți promită câte-n lună și-n stele, dar nu-ți vor da nimic. De fapt, o să te lase în fundul gol. Am putea ajunge colegi de celulă. Doar noi doi și o mulțime de promisiuni încălcate. Nu vrei așa ceva. Nu trebuie să-ți asumi riscul ăsta. Lasă-mă să plec și o să fii la adăpost.

Asta e, se gândește Erin. Mi-am încheiat discursul. Mai mult de atât nu pot. Ce părere ai, Bruce? Mă lași în pace? Arăți un pic de camaraderie față de criminala asta nebună?

Bruce se uită la ea un timp. Își vâră degetele în păr, se scarpină pe gât, își trece mâna pe buzele uscate și cojite.

Și apoi se apropie de ea. Se apleacă amenințător deasupra ei, pare că-și dorește să n-o fi cunoscut niciodată pe nebuna asta și s-o arunce din apartament, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Privirea îi cade pe încheietura ei julită. Întinde mâna spre ea.

Este, se gândește ea. Îmi dă drumul. A mers!

Apucă sfoara…

Hai!

…și o strânge mai bine. I-o afundă mai mult în carnea dureroasă și umflată.

— Ce deșteaptă ești tu, spune el. Deși ești dusă cu pluta, recunosc că te pricepi la vorbe. Nu e de mirare că ești așa de periculoasă.

Iar când îi bagă cârpa înapoi în gură și o leagă, ea știe că a pierdut totul.

Ora 19:16

Sunt doar trei în sala agenților: Doyle, LeBlanc și Cesario. Toți ceilalți sunt pe teren. Aleargă ca niște găini fără cap, vânând un criminal care deocamdată nu are nume, chip și niciun tipar comportamental previzibil. Cum prinzi pe cineva de felul ăsta? Când nu știi unde și când o să atace în continuare, ce altceva poți face decât să umpli străzile cu polițiști și să speri să ai noroc?

Poate că asta e soluția. Te așezi, stai cu ochii pe telefon, te rogi să sune și speri că apelantul e un bărbat pe nume Bruce care zice: „Pe criminala asta o vreți? Uitați-o, băieți".

Ar fi bine. Ar fi perfect. Asta ar încheia ziua de lucru într-un mod satisfăcător.

Zi de lucru? Cât durează una? Timpul nu-i mai spune mare lucru lui Doyle. Se simte de parcă ar fi la serviciu de un an. Creierul începe să i se transforme într-un terci. Și LeBlanc pare

că ar fi în stare să închidă ochii și să adoarmă într-o clipită.

În sala agenților e o liniște mormântală. Nicio păcăneală pe tastaturi. Nicio înjurătură, nici râsete, nici glume. Nu se aude niciun sunet.

Atunci sună telefonul de pe biroul lui Doyle.

Cesario îi face semn cu degetul lui LeBlanc, semnalul că trebuie să ridice și el receptorul și să-i dea instrucțiuni tipului de la Unitatea de Asistență Tehnică și Intervenții să depisteze apelul recepționat. Apoi Doyle și Cesario ridică simultan receptoarele, iar Doyle apasă pe buton ca să preia apelul.

— Detectivul Doyle la telefon, spune el.

— Bună ziua, domnule detectiv. Sunteți ocupat?

Doyle este nedumerit. E vocea unei femei. Ucigașa? Ar putea fi ea?

Vede aerul întrebător al lui Cesario și clatină din cap.

— Ăăă… Scuzați-mă, dar cine sunteți…?

— Deja m-ați uitat, domnule detectiv? Sunt Vanessa Maynard. De la Serviciul psihiatric?

Doyle simte că tensiunea i se scurge din nou din corp. Răspunsul este da, a uitat complet de ea. A uitat și de Albert, care încă este închis în sala de interogatoriu.

— Ah! Ah, da! Auziți, vă deranjează dacă vă sun eu mai târziu? Sunt prins cu…

— Da, puteți să mă sunați mai târziu. Asta e vestea bună. Vestea proastă ar fi că nu pot să vă spun nimic despre Albert. În orice caz, nimic util legat de crima pe care a mărturisit-o. În privința asta nu scoate un sunet. Am stat ore întregi cu el, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Și-a creat niște bariere foarte puternice, domnule detectiv. Va fi nevoie de mai mult de o sesiune ca să i le dărâm din nou.

Doyle realizează că Cesario își trece degetul peste gât ca pe un cuțit, îndemnându-l să elibereze linia.

— Bine, mulțumesc. Dar credeți că merită să revin cu un

telefon?

Afirmația lui avea o motivație strict profesională legată de Albert, așa că îl surprinde când răspunsul susurat, pisicit este:

— Da, domnule detectiv. Putem discuta ce efect psihologic a avut faptul că m-am jucat cu spiridușul dumitale.

Doyle aproape că înghite cu zgomot. Nu se aștepta la un răspuns ca ăsta. Și cu siguranță nu se aștepta să-l primească în timp ce alți doi tipi ascultă discuția.

— Bine. Acum trebuie să închid. Vă sun.

Închide imediat alungând instantaneu din minte promisiunea de a o suna. Mai greu este să treacă peste rușinea pe care o simte când vede expresia celorlalți bărbați din încăpere. LeBlanc, în mod special, pare să se distreze grozav.

— Să se joace cu spiridușul tău?

— Ăă, mda… Se referă la… Mă rog, nu contează.

Cesario nu renunță la subiect, dar din alte motive.

— Nu-mi spune că încă mai e pe aici tipul de la dozatorul de apă… cum îi zice?

— Albert.

— Așa, Albert. Ce-ai făcut cu el?

— Ăă, e în cușcă.

— Și?

— Și ce?

— A comis vreo crimă sau ba?

Lui Doyle îi vine să se foiască pe scaun.

— Încă nu știu. Femeia aia de la telefon — Vanessa? — a stat cu el vreo două ore și nu știe nici ea.

— Atâta lucru am înțeles și eu. Și care e următoarea mișcare?

Doyle ridică din umeri.

— Încercăm să aflăm unde locuiește. Am trimis poza lui. Problema e că toată lumea e așa de ocupată cu victimele, încât nimeni n-are timp să bată pe la uși să-i caute pe cei care îl

recunosc.

— Nu poți să-l ții veșnic aici, Doyle. Are drepturi, fie că știe, fie că nu.

— Nu l-am adus eu cu forța. El a venit la noi.

— Atunci profită mai mult de faptul că e cooperant. Află ce naiba știe. Dacă nu poți, va trebui să-l eliberezi. Indiferent de situație, nu vreau să-mi mai ocupe prea mult timp sala de interogatoriu. Ar trebui dus jos.

Doyle tace, considerându-se mustrat. Albert nu ar trebui dus jos, se gândește el. Albert e altfel — în mai multe privințe. Povestea lui este mai complexă decât ne spune el — ceea ce, recunosc, nu e prea mult. Problema e să-i dea de capăt. Ce-ai făcut, Albert? Ce se petrece în capul ăla al tău?

Ah, și apropo, ce știi de numerele astea?

Doi. Trei. Unu. Patru.

Răspunzând parcă la o numărătoare inversă excentrică, telefonul de pe biroul lui Doyle se trezește la viață.

Ora 19:23

Trebuie să mă comport mai mult ca Bruce, se gândește el.

Bruce. Ce nume de tocilar. Dar nu încape îndoială că Bruce Willis e cel mai tare tip din lume. Bruce Lee a fost și el destul de tare. Și Bruce Wayne.

Dacă mă gândesc mai bine, de ce are o reputație așa de proastă numele de Bruce?

Ar trebui să gândesc și să acționez ca Bruce. Iuhu, pramatie. Bruce ar ști exact ce să facă în cazul ăsta. Ar face tot ce trebuie, ar spune tot ce trebuie. Ar deține în orice moment controlul.

În momentul de față, Lemmy Bilinski nu simte că deține controlul. Se simte ca un iepure înconjurat de o haită de lupi. O mișcare greșită și îl fac bucăți. Marea forță a Departamentului de Poliție din New York este la celălalt capăt al firului și tot ce are el de partea lui e propria-i inteligență.

Tre’ să ai grijă, Lemmy.

Îi pare rău că a ascultat-o pe târfa aia ucigașă și nebună. I-a strecurat îndoiala în minte. Înainte de asta, știa ce are de făcut. Avea totul plănuit.

Hm, de fapt, nu e întru totul adevărat. Avea plănuită *o parte*. Asemenea multor scriitori, avea în cap un început și un sfârșit și spera ca unul să ducă lin spre celălalt. Spera să-i reușească la plesneală.

Dar acum târfa l-a făcut să pună totul sub lupă și să examineze atent fiecare detaliu, și nu mai e sigur că poate trece cu vederea golurile din povestea lui. Nu e sigur că o poate scoate la capăt.

Rahat!

— Secția a Opta. Detectivul Doyle la telefon.

Prea târziu, Lemmy. Nu mai poți să scapi, băiete. Semaforul s-a făcut verde și trebuie să apeși pedala.

— Sal’tare, dom’ detectiv. Eu sunt. Bruce. Mă mai ții minte?

I se pare o replică bună. Pare încrezător. E cel mai tare.

— Îmi aduc aminte de tine, Bruce.

Cum să nu, Doyle? Ai nevoie de mine, frățioare. O să te fac celebru. O să-ți predau un ucigaș în serie și orașul o să fie mai sigur datorită mie. Pentru că voi, polițai fără minte, nu sunteți în stare fără ajutorul meu. De-aia o să meargă treaba asta, pentru că aveți *nevoie* de mine.

— Ați verificat informația mea, este? spune el. Știți că e pe bune, nu?

— Știm. De unde ai auzit povestea asta?

Lemmy s-a pregătit pentru această întrebare. Știe cum acționează polițiștii. Nu e doar un polițist la telefon, de unul singur. Îl ascultă o echipă întreagă de polițiști. Câțiva tipi de la tehnic apasă pe butoane ca să-l repereze în rețeaua telefonică. Lemmy a văzut destule filme încât să știe că polițistul ăsta o să încerce să tragă de timp până când o să-l poată înhăța.

— Nu încerca să mă atragi în discuții lungi, detective. Știu cum lucrați voi, așa că nu stau prea mult. Aveți de gând să plătiți pentru târfă ori ba?

Răspunsul nu vine imediat. Lemmy profită de cele câteva secunde ca să se uite bine împrejur. Vorbește de la un telefon public din colțul cvartalului, chiar din fața unui magazin alimentar și are vizibilitate bună spre pietonii și mașinile care se apropie. E un alt telefon decât cel de la care a sunat ultima oară, în jurul căruia, probabil, acum roiesc polițiștii. Ăsta e un alt lucru pe care l-a învățat din filme. Mișcă-te întruna, schimbă-ți permanent obiceiurile. Și pentru nimic în lume să nu folosești un telefon mobil. Sateliții ăia pot să dea de tine de la mii de kilometri înălțime, indiferent unde ai fi.

— Mai ești acolo, polițaiule? Nu te pune cu mine, frate, că altfel am șters-o.

— Sunt aici, Bruce. Nu închide. Îți dăm bani, da? Dacă informațiile tale duc la o arestare, îți dăm bani.

Cuvintele magice. *Îți dăm bani*. Fir-aș al dracu'. Ce simplu a fost!

Lemmy începe să se gândească la sume de bani. Cât de departe poate să meargă? Cinci mii de dolari? Zece mii? Nț, trebuie mai mult. Femeia asta e o amenințare la adresa orașului. Este mai abilă decât polițiștii. Să înceapă de la douăzeci? Mai bine să țintească sus și de acolo să scadă decât să plece acasă plin de regrete că nu a cerut mai mult. Mai bine…

Stai puțin. La loc comanda.

Ce-a spus polițaiul?

— Cum adică „dacă duc la o arestare"?

— Exact ce-am spus, Bruce. Dacă ce-mi dai este serios și, prin urmare, o putem aresta, atunci primești banii.

Lui Lemmy nu-i place povestea asta. Nu se potrivește deloc cu planurile lui. Ce are el e foarte serios. E beton. El își poate respecta cu vârf și îndesat partea lui din înțelegere. Dar ce-l

deranjează acum este scrisul dintre paranteze. Termenii și condițiile. Asta îl îngrijorează.

— Îhî. Nu-mi place partea aia cu „dacă“. Trebuie să plătești în avans, frate. Îmi dai banii și eu îți predau criminala.

— Îmi pare rău, Bruce. Nu merge așa. Este evident că știi mai mult decât majoritatea despre cazul ăsta, dar nimic mai mult. Însă n-ar trebui să fie nicio problemă, nu? Noi suntem oamenii legii, Bruce. N-o să te tragem pe sfoară.

Pe Lemmy experiența l-a învățat că oricine spune că n-o să te tragă pe sfoară exact asta o să facă. Polițiștii, în special, nu ocupă un loc fruntaș pe lista lui cu oameni de încredere.

— Nu-mi pasă cum procedați de obicei. De data asta e altfel. De data asta eu vă spun cum să-mi aduceți banii, iar când ajung în mâinile mele și știu că sunt în siguranță, vă spun unde e țăcănita.

Reacția este imediată. Nici măcar o secundă de gândire.

— Las-o baltă, Bruce. Nu putem să procedăm așa. De ce-ți faci griji? Informațiile tale sunt corecte, nu?

— Informațiile mele sunt beton, izbucnește el.

Ceea ce îngreunează și mai mult lucrurile. Lemmy știe pe ce comoară a pus mâna. Știe că îi poate aduce mai mulți bani decât a avut vreodată. Planul lui era să pună mâna pe bani, să le spună polițiștilor unde se află și să plece din oraș. Ia banii, sari în autobuz și șterge-o.

Dar dacă polițiștii află cine este și unde locuiește înainte să intre în posesia banilor? Dacă își dau seama cu ce fel de om au de-a face? Vor mai fi dispuși să-și respecte înțelegerea?

Răpire și sechestrare, a zis târfa. Posesie ilegală de arme de foc, a spus. Infracțiuni legate de droguri, a mai zis. Și mai este și ce nu știe ea. Faptul că este eliberat condiționat. Un pic numai să calce strâmb, și înfundă iar pușcăria.

Având așa ceva la mână, de ce ar negocia cu el polițaii?

Povestea asta începe să nu miroasă a bine. Toți banii ăia îl

așteaptă, dar nu poate pune mâna pe ei. Așa de aproape și totuși așa de departe.

— Dar dacă, spune el, informațiile le-am obținut prin mijloace un pic cam dubioase?

Pauză. Lemmy parcă și-l și imaginează pe polițist zâmbind ca pentru sine și gândindu-se că balanța se înclină rapid în favoarea lui.

— Cât de dubioase, Bruce?

— În urma unui delict, poate.

— Putem să discutăm aspectul ăsta. Să vedem ce spațiu de manevră avem. Nimic nu e imposibil. Important e să încheiem înțelegerea.

Lemmy vede cum banii i se scurg printre degete și lucrul ăsta îl sfâșie. Polițistul este evaziv, încearcă să bagatelizeze o chestiune serioasă, mai exact libertatea lui Lemmy. Polițiștii nu vor ca el să se gândească la asta. Vor să se concentreze asupra banilor, să se imagineze înconjurat de grămezi de verzișori minunați. Și și-ar dori să poată face așa, dar se duce totul de râpă. Se destramă.

Târfa avea dreptate.

Își dă și mai bine seama de asta când aude sirena.

În oraș, nu e neobișnuit să auzi zgomotul sirenelor. Dar acesta, acest anume Lemmy, știe că ceva e putred. E genul care-ți zice să te dai dracu' din drum și vine de după colțul cvartalului următor. Iar când mașina de poliție cotește în sfârșit, nu mai scoate niciun sunet. Și asta pentru că ocupanții ei speră să se apropie tiptil de Lemmy. El știe. Vede cum polițaii ăia proști încearcă să se strecoare cu mașina prin trafic fără să-i rețină atenția și știe că el este ținta.

— Muistule! strigă în receptor. Te-ai lins pe bot de înțelegere!

— Bruce…

Dar Lemmy nu mai ascultă. A luat-o deja la fugă pe stradă,

în drum spre casă, fuge mâncând pământul de nenorociții ăia de polițiști și-și dorește să semene mai mult cu Bruce Willis. Evită mașinile, evită oamenii și aproape că-i vine să jelească după banii pe care nu i-a avut niciodată, dar care simte că tocmai i-au fost luați. Banii pe care a avut voie să-i adulmece, dar nu să-i și atingă. Ce oameni cruzi!

Se oprește din fugă doar când ajunge la clădirea în care locuiește, și când se oprește să-și tragă sufletul pe hol, încearcă să decidă ce ar trebui să facă în continuare. Încearcă să se convingă pe sine că nu e totul pierdut. Târfa e încă la mâna lui, iar polițaii vor în continuare s-o prindă. Trebuie să existe o cale prin care s-o poată vinde.

Dar îndoielile îi sporesc cu fiecare pas pe care îl face pe scări. Dacă nu a avut încredere în polițiști înainte, acum are încă și mai puțină. L-au ținut la telefon. Au tot vorbit cu el până când l-au depistat cu echipamentele alea fistichii. Și apoi au trimis copoii după el. Nu aveau de gând să facă nicio înțelegere. Târfa avea dreptate. Polițaii vor să pună mâna și pe ea, *și* pe el.

Și atunci ce e de făcut? Iisuse Hristoase, am o ucigașă nebună legată de pat. Poți să crezi așa ceva? Nu te întâlnești zilnic cu o asemenea răsturnare de situație. Auziți, fraților, am o tipă bună în patul meu. Vreți să vă serviți? Mda, mă rog, dar aveți nevoie de protecție. Nu, nu mă refer la prezervativ, ci la ceva să nu vă strivească capul.

Nu poate să-i dea drumul.

A decis deja. Dacă o prind polițaii, lucru care se va întâmpla până la urmă, atunci o să-l toarne. De ce nu? Și dacă mai omoară și alți oameni înainte s-o prindă, asta nu înseamnă că e și el complice la crimă? Chiar dacă nu mai omoară pe nimeni altcineva — chiar dacă o lasă pe undeva și sună la poliție —, tot o să-l toarne și polițaii tot îl aruncă iar în pușcărie.

Nu are de gând să se întoarcă acolo. Nț.

Și atunci ce variante are?

Nu prea multe. N-ai prea multe opțiuni, prietene.

Hristoase, ce dezastru. Ce dezastru de rahat.

Va trebui să scap de ea.

N-am de ales. Acum reprezintă un handicap. Ca un pescăruș care-mi dă târcoale, în mama mă-sii. Nu, nu un pescăruș. Ailaltă pasăre de apă. În fine. Trebuie să plece. Trebuie să dispară din viața mea până nu-mi strică și mai rău ploile.

Rahat.

Așa că intră. În apartamentul lui. Își frământă mintea cum să abordeze chestiunea. Cum s-o omoare, să scape de ea și să pună iar ordine într-o situație în care n-ar fi trebuit să se bage de la bun început. Intră și-și aruncă direct privirea spre patul pe care zace Erin, târfa aia criminală, nebună și dusă cu pluta, care așteaptă și speră că nu i-a adus vești proaste.

Doar că nu e.

Pe pat.

Este, ajută-mă, Doamne!, de cealaltă parte a ușii. Cu un ciocan în mână. Lovind cu ciocanul. Dându-l pe spate înt-un arc amplu ca să mi-l poată înfige în cap. Acolo e.

Rahat!

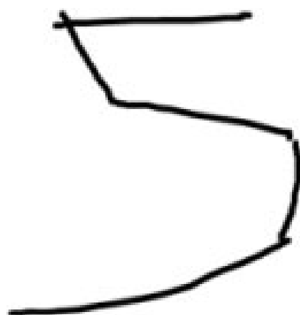
Așa ceva nu i s-ar fi întâmplat niciodată lui Bruce Willis.

Ora 20:28

Norocul polițiștilor vine mult prea târziu pentru Lemmy.

Vine sub forma unor amprente găsite într-unul din apartamentele de la etajul întâi al clădirii abandonate. Amprentele sunt pe o sticlă de bere de lângă accesoriile pentru droguri recent folosite de pe podeaua prăfuită. Unitatea de Amprentare Digitală Latentă le-a identificat ca aparținându-i unui anume Lemmy Bilinski, în momentul de față eliberat condiționat după ce făcuse închisoare în Rikers pentru spargere, care acum locuiește pe East Sixth Street, la o aruncătură de băț de clădirea părăginită.

Așadar, polițiștii se reped într-acolo în masă și intră în apartamentul lui Lemmy fără să aibă bunul-simț să bată la ușă, zău așa, unii oameni n-au niciun fel de maniere, și ce găsesc acolo? Cadavrul lui Lemmy Bilinski însuși, cu o parte a capului spartă și cu un număr mare și frumos scrijelit pe frunte:

— Rahat! exclamă Doyle în timp ce lovește cu mâna în perete. Iar am ajuns prea târziu, în pizda mă-sii. De ce dracu' suntem mereu cu un pas în urmă?

E obosit. Foarte, foarte obosit. Fiecare crimă i-a mai secat puțin din energie și nu vede sfârșitul acestui carnagiu. Nu are nicio pistă. Nu există nicio logică în toate astea, aparent nu e niciun tipar. Mă rog, mai puțin numerele.

Nenorocitele alea de numere!

Cinci victime, de la unu la cinci, dar nu într-o ordine exactă. De ce nu în ordine? Ce naiba înseamnă chestia asta?

Numără. Sigur numără. Dar cine naiba numără așa? Toată lumea de pe planeta asta numără: unu, doi, trei, patru, cinci. Nimeni nu-l pune pe unu după trei și pe celelalte le lasă la locul lor. De ce să faci așa ceva?

Apelează la ajutorul lui LeBlanc.

— Tu înțelegi? Înțelegi ce naiba se întâmplă aici?

Dar LeBlanc clatină din cap.

— Eu sunt un băiat simplu de la țară. Pentru mine e mult prea complicat.

Doyle se uită la cadavru. E complicat? Sau poate complicăm

noi? Ar putea fi oare mult mai simplu decât pare?

Dacă reușeau să-l înșface pe Lemmy la telefonul public… Sau cel puțin să se apropie destul de mult încât să-l poată identifica. Rahat!

Doyle își face griji că e posibil să nu fi gestionat cum trebuie conversația telefonică. Poate ar fi trebuit să-i ofere puțin mai mult lui Lemmy, și atunci poate că Lemmy le-ar fi oferit și el mai mult. Poate că atunci Lemmy ar mai fi fost în viață, iar criminala în custodie.

Doamne, sunt așa de obosit!

Ora 20:45

— Până aici, spune ea. Am terminat.

— Haide, Erin. Nu te poți lăsa păgubașă. Uite cât de aproape ești. Ai omorât cinci și mai ai doar unu. Unu. Hai că poți.

— Nu, nu pot.

— Ba poți. Ai dovedit ce ingenioasă ești. Gândește-te la ce ai făcut adineauri. Erai legată, nu aveai nicio șansă de scăpare și totuși ai reușit. Ai scăpat. Uite ce fel de om ești, Erin. Ești mai tare decât orice altă femeie am cunoscut eu vreodată.

Erin nu se simte puternică. Se simte terminată. Se simte ca o cârpă șifonată, vlăguită și inutilă. Ce s-a întâmplat acolo nu a avut nimic de-a face cu forța ei; a fost noroc, nimic mai mult. Noroc chior.

Își amintește disperarea, furia cu care s-a războit cu legăturile acelea. A tras, a răsucit, a smuls, fără să se gândească prea bine la ce face. Spera doar că ceva va ceda, că ceva se va rupe și o va elibera. Își amintește cum o ustura pielea din cauza sforii, scârțâielile nemulțumite ale saltelei cu hopuri, zăngănitul barelor metalice ieftine.

Ah, da, zăngănitul.

Nici acum nu-și dă seama ce a făcut-o să se concentreze asupra zăngănitului. Își amintește că a ridicat ochii, că a lăsat

capul pe spate cât de mult a putut ca să vadă scheletul patului în timp ce trăgea de el. Zang, zang, zang. Și, peste partea superioară a barelor verticale, o bară neagră orizontală fixată de celelalte cu un bumb de alamă.

Iar bumbul de alamă se mișca.

Nu era bine strâns.

Se luptase în tot acel timp cu sforile și, de fapt, patul era veriga slabă.

Nu fusese simplu să ajungă cu mâna în capătul de sus al barelor. Nu credea că o să reușească. Simțea că îi iese brațul din umăr în timp ce îl împingea în sus cât de mult putea de-a lungul stâlpului. Și apoi a continuat să se întindă — degetele îi urcau ușor pe metal în căutarea bumbului de alamă. Apoi a urmat o perioadă agonizant de lungă, în care a deșurubat bumbul care parcă nu se mai termina, timp în care corpul ei îi cerea îndurare până când, în cele din urmă, bumbul s-a desprins cu o smucitură și tot patul s-a descompus, eliberându-i mâna și permițându-i să dezlege celelalte noduri care o imobilizau. A reușit exact la timp, cu câteva secunde înainte ca Bruce să bage cheia în broască. Timp suficient cât să apuce ciocanul din geantă și să traverseze camera ca să-i crape capul nemernicului. Și apoi? Totul a decurs ca de obicei, doar că de data asta cu cuțitul lui Bruce, din bucătăria lui dezgustătoare.

Nimic din ce a făcut acolo nu a fost inteligent, curajos sau puternic. A avut noroc. De când dura povestea asta, de mai multe ori a fost cât pe ce să fie prinsă, rănită sau ucisă și norocul a fost cel care a salvat-o. Dar norocul nu poate dura la infinit.

— Ideea era că mă ajuți, spune ea. Mi-ai spus că o să ai grijă de mine.

— *Ești aici, nu? În apartamentul tău. Teafără și nevătămată.*

— Nu datorită ție. De ce ai făcut chestia aia în apartamentul lui Bruce? De ce m-ai făcut să-l atac în momentul ăla? Când era

atent?

— *Era un test.*

— Un test? Ce fel de test?

— Îl testam pe el, să văd de ce e în stare și te testam și pe tine, să văd cât de multă încredere ai în mine.

— Îhî. Înțeleg. Nu contează că putea să mă omoare. Știi ceva? Acum tragi ponoasele, băiete. Pentru că nu mai am câtuși de puțin încredere în tine. Nu am încredere că ai grijă de mine, că ai grijă de copilul meu și nici că mi-o dai înapoi pe Georgia când se termină totul. Ce zici de asta? Asta ți-a fost intenția?

— *Faci din țânțar armăsar, Erin. Ești vie, nu? Ai scăpat de drogatul ăla nebun.*

— Era să mor. Și ție ți s-a părut amuzant. Ți s-a părut cel mai amuzant lucru din lume.

— *Ar fi trebuit să vezi de aici. A fost destul de amuzant. Cum te-ai repezit la Bruce. Și el nu știa dacă să tragă sau să se scape pe el. Parcă era un film de comedie.*

— Da? Mă bucur că te-a amuzat. Mă bucur așa de tare că te-ai distrat. Profită la maximum, pentru că nu mai vezi tu așa ceva. Spectacolul s-a terminat, boule.

— *Nu-mi strica plăcerea, Erin. N-a fost chiar așa de rău.*

Erin nu-i răspunde. Vrea să-i dea de înțeles că a judecat foarte prost lucrurile. Asta nu înseamnă că el va deduce neapărat acest lucru. El nu gândește ca alți oameni. Mintea lui funcționează altfel.

Și de aceea a renunțat să-l mai critice. Este prea ciudat, prea imprevizibil. Reacțiile lui sunt de-a dreptul bizare.

În seara asta a fost periculos. Putea să moară. N-a mai fost niciodată amenințată cu arma și speră nici să nu mai fie vreodată. Dar frica aceea pălește în comparație cu adevărul pe care-l știe acum.

Nu o va recăpăta pe Georgia.

Promisiunile bărbatului sunt egale cu zero. Asigurările lui

sunt egale cu zero. Se folosește de ea, de copilul ei, să se distreze. După aceea… ei bine, după aceea, s-a terminat.

Mai devreme, în apartamentul lui Bruce, se întreba de ce dușmanul ei ar fi în stare să-și pună în pericol planul, ucigând-o înainte să-și îndeplinească misiunea. Acum înțelege.

Nu există nicio misiune.

Cel puțin nu în sensul uciderii a șase oameni înainte de miezul nopții. A fost o mare minciună. Șase a fost un număr ales la întâmplare. Putea să spună cinci, șapte sau cincizeci. De asemenea, miezul nopții era un moment ales aleatoriu. Alesese termenii aceia pentru că se gândise că era maximul pe care îl putea obține. Considera că este limita superioară a victimei lui. Prea multe cadavre pe o perioadă prea lungă de timp ar fi fost un lucru imposibil, iar de planul lui se alegea praful.

Tot ce vrea el este să se distreze.

Cu sexul nu reușește. Nu o interesează corpul ei. El vrea să trăiască prin intermediul unui criminal — să vadă, să audă și să simtă cum e să ucidă fără s-o facă el, cu mâna lui.

Și vrea să facă lucrul acesta cât de mult posibil.

Singurul motiv pentru care i-a spus să-l atace pe Bruce a fost plictiseala. Nu era un test, cum pretinde el. Cum fusese prinsă, ritmul jocului încetinise, așa că trebuia să-l condimenteze un pic.

Și de aceea știe că atunci când se va termina, după ce va ucide a șasea persoană, își va pierde interesul. Jocul se va sfârși. Va scăpa de Georgia, pentru că nu-i va mai fi de folos, o va lăsa pe Erin în seama sorții care o așteaptă și va trece mai departe — probabil la o nouă victimă pe care o va atrage într-un alt joc bolnav.

Dar dacă nu face și a șasea victimă? Atunci rezultatul este același, nu?

Ești condamnată și dacă o faci, Erin, și dacă nu o faci.

Așa că ai putea măcar să te lupți până la capăt. L-ai putea

lăsa fără răsplată. Și o poți face într-un singur fel.

Mișcarea este rapidă, înainte ca el să apuce să spună ceva care s-o poată opri. Cu un gest rapid, își smulge casca din ureche.

O ține în fața camerei prinse încă pe haina ei.

— Știu că vezi, spune ea. Știu că, probabil, acum îmi arunci tot felul de amenințări. Dar nu te mai aud. Și mai important de atât, nu o aud nici pe Georgia. Știu că o să-i faci rău, dar cred că oricum asta ți-a fost intenția. E doar o chestiune de timp. Așa că ai putea la fel de bine s-o rănești acum. Hai, ucide-o. Nu te pot opri. Nu te-am putut opri niciodată. Dar trebuie să știi un lucru. Eu am învins. Eu am câștigat jocul ăsta. Ai vrut șase victime, dar nu ai să primești ce vrei. Refuz. Și asta înseamnă că eu am câștigat. Tu ai pierdut. Și o să pierzi întotdeauna. Poate te întrebi cum de este posibil să fac așa ceva, cum aș putea să-ți ofer scuza perfectă să-i faci rău copilului meu sau să-l ucizi. Răspunsul este că ai făcut-o tu în locul meu. În timp ce tu te distrai trăind prin mine, eu mă schimbam. Deveneam ceea ce tu nu ai curajul să fii: un ucigaș cu sânge rece. Bruce a remarcat lucrul ăsta înainte să realizez eu însămi. El a văzut cât de absorbită eram de uciderea amicului lui drogat. Am fost șocată când mi-a spus. Nu l-am crezut. Dar acum știu că avea dreptate. Nu poate face nimeni ce am făcut eu fără să se schimbe într-un fel, fără să devină indiferent la actul uciderii. Mi-ai tot ținut predici despre lecția pe care o s-o învăț din toată povestea asta. Cred că spuneai prostii. Habar n-aveai ce o să mi se întâmple și nici nu-ți păsa. Dar ironia este că am devenit mai puternică. Nu mai contează nimic pentru mine. Nu mă poți răni. Așa că mai am să-ți spun un singur lucru. Adio!

Ora 21:38

— Cum adică nu mai e cazul meu?

Doyle se străduiește să pară jignit, dar se aștepta la acest lucru. Cazul acesta a căpătat prea mare greutate, prea multă

importanță. Cineva a omorât cinci oameni într-o singură zi și nu sunt semne că nebunia asta s-ar apropia de final. Nemaiputând face față presiunii, grangurii din poliție au recunoscut în sfârșit în mod public și au confirmat ceea ce sugerau deja reporterii, și anume că aceste omucideri inexplicabile din East Side erau legate între ele și, în realitate, se bănuiește că ar fi opera aceluiași criminal. Opinia publică a fost sfătuită să fie extrem de precaută până când făptașul este arestat. În rest, toate cele bune.

În mod normal, Doyle nu s-ar întoarce în sala agenților așa de curând după vizita la locul unei crime. Ar fi pe teren. Ar sta de vorbă cu martorii. Ar alerga după prieteni și rude. Dar a fost târât până aici împreună cu LeBlanc. I s-a ordonat să se întoarcă la bază și să-i lase pe alții să lucreze la caz. Știe ce-l așteaptă.

— Acum este cazul forței operative, spune Cesario. Fără supărare, Cal, dar nu pot lăsa sub nicio formă un detectiv de la secție să se ocupe de caz. Nu contează cât de bun e polițistul ăla, lumea se așteaptă să vadă o reacție pe măsură. În plus, voi sunteți gata să cădeți din picioare. Amândoi.

Doyle se uită la LeBlanc. Vede că nu mai există putere, nicio pornire să lupte.

Se întoarce iar spre Cesario.

— Și ce vrei să spui? Știe că este o întrebare inutilă, dar acum nu e în stare să vorbească altfel decât pe șleau.

Cesario oftează. Pare și el obosit, iar a stat treaz doar o jumătate din timpul cât a lucrat Doyle.

— Asta înseamnă că vă duceți acasă. Vă odihniți. Nu-mi sunteți de niciun folos în halul ăsta. Cu puțin noroc, îl prindem pe nebunul ăsta până se crapă de ziuă. Dacă nu, veniți de dimineață și dați o mână de ajutor. N-o mai fi el cazul vostru, dar încă puteți lucra la el.

Doyle aprobă din cap. Se gândește că ar trebui să spună

ceva, dar mintea și corpul nu-i dau voie. *Vrem să dormim, la naiba!*, spun ele.

În plus, o mică parte din el se bucură că i-a fost luat cazul. Să se mai simtă și altcineva dezamăgit că nu poate prinde făptașul. Ăsta e imposibil. Nu are nicio logică, niciun sens, niciun…

Mda, n-am mai trecut prin asta? Nu-mi tot spun eu că nu există niciun tipar, că n-am nimic concret de care să mă agăț? Nu că m-aș agăța eu de lucruri concrete. Și nici nu prea mă agăț eu de felul meu, dar în orice caz…

Uite, despre asta vorbesc. Uite cât de obosit sunt. Bat câmpii. Delirez. Trebuie să uit câteva ore de muncă. Să uit de nebuni, nebunie și groază.

Bine, Lou. Ai câștigat. Mă duc acasă. Sună-mă când se termină și lumea revine la normal.

Doyle se străduiește să rămână în picioare, deși ar adormi cu dragă inimă pe scaunul lui tare și incomod. Îi face semn lui LeBlanc, care îl urmează la ușă.

— Ah, înainte să te duci acasă, mai ai câte ceva de pus la punct, spune Cesario.

Doyle își ridică pleoapele ca să se mai uite o dată la șeful lui.

— De pus la punct?

— Alfred. Albert. Cum naiba îl cheamă. Vreau să dispară de la etajul ăsta.

Rahat, se gândește Doyle. Iar a uitat de Albert.

— Și ce-ar trebui să fac cu el?

— Mă doare-n în cot, spune Cesario. Du-l acasă. Lasă-l în fața casei cuiva cu un bilet să aibă grijă de el. Mi-e indiferent, dar ia-l de aici.

Doyle simte în piept pornirea de a se împotrivi, dar acesta eșuează lamentabil să-i ajungă pe buze. Cesario are dreptate. Nu au nimic concret împotriva lui Albert. Zice că și-a ucis mama, dar mulți oameni le spun o mulțime de lucruri

polițiștilor, din care foarte mare parte sunt neadevărate. Au trecut prin această secție de poliție oameni care au insistat că au comis toate infracțiunile din Codul penal, de la tentativa de ucidere a lui Donald Duck și până la sexul cu un bizam minor.

Lui Doyle i-ar plăcea să creadă că Albert nu l-ar minți cu nerușinare, dar în același timp i-ar plăcea ca afirmațiile lui să fi fost rodul imaginației sale de nepătruns. Indiferent care ar fi adevărul, Doyle recunoaște că nu a reușit să-i verifice declarațiile așa cum ar fi putut. Dar, serios acum, a fost destulă agitație pe-aici.

Deci este Albert ucigaș sau nu? Doyle nu știe. Însă știe ce i-a spus Cesario înainte. Omul are drepturi. Nu-l pot ține aici la infinit. Dacă ar fi avut un avocat care să lupte pentru cauza lui, ar fi ieșit de ore bune.

Doyle dă obosit din cap. Nu a reușit să prindă un ucigaș în serie și nu a reușit nici să-i acorde lui Albert atenția pe care o merită. A fost o zi a eșecurilor.

O rușine!

Ora 21:42

A murit. Georgia. A murit.

Erin simte asta în oase. A trecut aproape o oră de când și-a scos casca. A stat și s-a uitat la ea pe noptieră și a fost permanent tentată să cedeze, s-o pună la loc și să-și ceară umil scuze pentru revoltătoarea ei sfidare, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, n-am vorbit serios, te rog, nu-i face rău fiicei mele, te rog.

Dar nu a cedat. Se agățase de armele ei, deși erau îndreptate spre propriul ei copil. Într-un fel, ea a fost și cea care a apăsat pe trăgaci.

Ai auzit, Erin? Înțelegi ce ai făcut? Ți-ai condamnat propriul copil la moarte.

Da, da. Știu. Înțeleg pe deplin. S-a terminat. Gata.

Se întreabă dacă se va sinucide și se gândește că probabil

așa va face. De ce nu? Pentru ce să mai trăiască?

A procedat corect. Așa era *just*. A avut tot timpul intenția de a o ucide pe Georgia și avea să se delecteze și mai mult cu conștiința faptului că îi înfrânsese voința mamei copilului.

Ei bine, acum s-a dus totul pe apa sâmbetei, nu-i așa?

Tu ai pierdut.

Eu am câștigat.

Și cred că acum e momentul să mă duc. E vremea să părăsesc lumea asta.

Erin se ridică. Cu ochii ațintiți încă asupra căștii, șoptește: *La revedere, Georgia. Iartă-mă.*

Apoi își smulge privirea și începe să se gândească la alte lucruri. Cum să procedeze. Cum să pună capăt. Cum să facă durerea să dispară.

Soneria de la ușă pare ireală. Un bâzâit îndepărtat, fără legătură cu locul sau timpul în care se află ea. Așa că o ignoră. Nu are niciun sens.

Dar sunetul nu dispare. Revine iar și iar, fiecare bâzâit îi solicită atenția mai imperios decât cel de dinainte. În cele din urmă pătrunde în bula ei. Se face perceput de partea aceea vlăguită a conștienței ei care se agață de lumea reală, mustind de orori. Cere să-i fie acordată atenție, înainte să i se îngăduie să se cufunde pe deplin în confortabila ei încremenire.

Decide că va fi rapid. Bună ziua și la revedere, la cât mai mică distanță una de cealaltă. Acum trebuie să plec, dacă nu vă deranjează; trebuie să-mi tai venele.

La ușă e domnul Wiseman. Putea să bănuiască. Nimeni altcineva nu sună la ea, ceea ce spune totul despre succesul noii ei vieți în acest oraș.

Are în mână o cutie de plastic. Înăuntru se agită un lichid vâscos, deschis la culoare.

— Supă de pui, spune el. Am făcut mai multă. M-am gândit că poate vrei și tu.

Ireal, se gândește ea. Sfârșitul vieții mi-e marcat de o porție de supă de pui.

Dă să ia cutia, dar se răzgândește. Se poate să nu și-o mai recupereze niciodată. Când vor veni autoritățile să strângă după ea, nu le va trece prin cap să-l caute pe proprietarul de drept al cutiei.

Un lucru așa de banal și totuși pare atât de important.

— Sunteți foarte amabil, spune ea. Dar nu prea mi-e foame.

— Când ai mâncat ultima oară? o întreabă el, de parcă ar fi cât se poate de evident că aportul ei nutrițional pe ziua de azi este inexistent. Dar vocea lui nu este inchizitorială, ci pătrunsă de grijă. Și de aceea îi este greu să reacționeze. Îi este greu să-l jignească refuzându-l cu asprime.

— Ar trebui să mănânci ceva, insistă el. Ar trebui să ai grijă de tine. Nu… nu pari prea veselă.

Ce să răspundă? Sunt într-al nouălea cer? Sunt în culmea fericirii? El știe că nu este adevărat. Dar ce naiba mai contează ce știe el? S-a terminat. Ia supa și închide ușa. Lasă-i cutia de plastic prin testament, dacă asta te preocupă.

— Mă simt bine, spune ea. N-a fost o zi prea bună, dar mă descurc. Mâine va fi mai bine.

Doar că ziua de mâine nu mai există. Nu mai există și alte zile. Asta e ultima mea conversație și subiectul este supa de pui. Amuzant. Să te prăpădești de râs.

Wiseman se uită peste umărul ei, cum a făcut și ultima oară când a venit.

— Ai… ai adus copilul înapoi acasă?

Trebuia să întrebe, nu? Trebuia să înceapă să întrebe de Georgia. Dar când Erin îi cercetează expresia feței, înțelege de ce o întreabă. Știe că ceva nu este în regulă. Rahat, nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că ceva nu este deloc în regulă.

— Da, minte ea. Doarme. Doarme profund. Cel mai profund somn dintre toate.

Vede în ochii lui că nu o crede. Dar la naiba! Nu mai contează. Poți să mă crezi sau nu. Nu-mi pasă.

— Erin, spune el. Iartă-mă dacă sunt băgăcios, dar… Cred că ai nevoie de ajutor. Cred că trebuie să stai de vorbă cu cineva.

Ajutor? Acum nu mă mai poate ajuta nimeni, dar mulțumesc pentru interesul acordat.

— Da, spune ea. Poate că așa o să fac.

Erin nu-i spune că a vorbit cu cineva, sau cel puțin a ascultat, aproape fără pauză în ultimele douăzeci și patru de ore. Tovarășul ei permanent, mereu prezent, dar niciodată văzut. Și uite cât ajutor i-a oferit. Sigur, uite ce a făcut pentru mine.

— Are legătură cu… copilul? întreabă Wiseman.

Erin face ochii mari când domnul Wiseman pomenește de Georgia. Când vede că cineva arată interes față de copilul ei, devine brusc defensivă. Ca un animal feroce care își apără puii, îi vine să-și dezvelească colții și să sâsâie.

De ce? Deja a renunțat la copil. Georgia nu mai poate fi rănită, nu mai are nevoie de ocrotirea mama ei.

— De ce spuneți asta? întreabă ea.

— Unele mame, spune el, nu fac prea bine față. Mai ales cu cei mici. Te rog, să nu crezi că sunt lipsit de respect. Așa a pățit și soția mea. Cu Leonard, vreau să spun. Nu a reușit să înțeleagă niciodată de ce a trebuit să ni se întâmple nouă. Unde am greșit? Ce păcate am avut de ne-a pedepsit Dumnezeu în felul ăsta? Nu cred că s-a împăcat vreodată cu situația. Nu cred că ar fi murit așa de tânără dacă ar fi învățat să accepte că uneori așa e viața. Are și bune, și rele.

— Ce-a pățit soția dumneavoastră?

— A avut un atac cerebral. Când avea doar cincizeci și doi de ani. Era prea stresată, prea neliniștită. Avea tensiunea arterială cât casa. Fuma țigară de la țigară. Totul indica faptul că era în pericol, dar ea a refuzat să vadă. Era de parcă ar fi

trecut pe roșu la toate semafoarele, cu o sută treizeci de kilometri la oră. Nu poți s-o faci de prea multe ori fără să te izbești de ceva.

Erin nu știa toate lucrurile acestea. A vorbit de atâtea ori cu Wiseman, dar e prima oară când aude de soția lui. Sau poate că nu. Poate că i-a mai spus, de multe ori, dar a fost prea preocupată de propriile ei probleme ca să asculte.

— Deci în toți anii ăștia ați avut singur grijă de Leonard?

— Da, cam așa. În orice caz, am făcut tot ce am putut. Dar asta facem noi, nu? Părinții, vreau să spun. Facem tot ce putem. Nu reușim întotdeauna, dar încercăm. Le oferim totul copiilor noștri, pentru că sunt cei mai importanți din viața noastră. Sunt motivul pentru care noi existăm, ca să le dăm viață altora, iar ei să poată duce mai departe ceea ce am început noi. Uneori, lucrurile nu ies cum am sperat, cum e cazul lui Leonard. Dar asta nu-l face mai puțin valoros în ochii mei. El este o parte din mine, iar eu o parte din el, în pofida problemelor lui. Dar nu este întotdeauna simplu. Multe zile am plâns din cauza situației lui Leonard și pentru că nu știu ce se va alege de el când nu voi mai fi. Dar merg mai departe. Fac ce pot pentru el. Și sper că îl vor ajuta alții când nu voi mai fi eu.

Ochii lui bătrâni sunt deodată mai umezi, fața mai suptă, sub povara anilor în care a îndurat greutăți.

— Cred că ce vreau să spun de fapt, Erin, este că nu-i nimic dacă ceri ajutor. Nu-i nimic dacă recunoaștem că nu ne descurcăm singuri. Meseria de părinte este cea mai grea din lume și uneori e prea mult. Dar nu ceda. Nu scăpa din vedere ce este important.

Erin bănuiește că în parte vorbește cu sine, dar asta nu-i afectează mesajul. Are dreptate, desigur. Atât de mult, fir-ar să fie, încât doare. Adevărul dureros îi străpunge inima. Trăim pentru copiii noștri. Ei sunt pe primul loc. Georgia este pe primul loc, întotdeauna. Iar dacă există o șansă, oricât cât de

mică, să-i fie cruțată viața, ar trebui să profite de ea.

Nu contează dacă mor, se gândește. Nu contează dacă trebuie să-mi petrec restul vieții în închisoare. Și, mai presus de toate, nu contează dacă cel care a răpit-o pe Georgia câștigă meciul ăsta cretin. Un *meci*, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o fi fost în capul meu? De ce mi s-a părut important să-i refuz premiul? Da, probabil că o va ucide când se va termina totul, dar aici cuvântul- cheie este *probabil*. Nu este o certitudine. Nu este bătut în cuie. Încă mai am o șansă s-o salvez.

Oare?

Se apropie brusc de fața lui Wiseman. Spre surprinderea lui, îl sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc, Samuel, spune ea. Se poate să fie lucrul cel mai important pe care mi l-a spus cineva vreodată. Mulțumesc. Apoi îi închide ușa zâmbindu-i încurajator, ca pentru a-i spune că totul se va rezolva. Iar el pare mirat, dar fericit că îi este de ajutor. Iar când ușa se închide cu un clic, Erin fuge în dormitor. Ia casca, o flutură ostentativ în fața broșei și și-o bagă înapoi în ureche.

— M-am întors, spune ea, iar cuvintele i se revarsă ca un șuvoi. Am greșit. Dar m-am întors. Uită ce-am spus mai devreme. Eram stresată. M-am pierdut cu firea. Dar acum mi-am revenit. Sunt pusă pe treabă.

Nimic. Liniște. Duce un deget la cască și o împinge cât de mult intră. Se căznește să audă un sunet cât de mic. Dar nu-i decât tăcerea pustie și sfâșietoare.

— Da? zice ea. Ai auzit ce-am spus?

Niciun răspuns. Acum panica i se intensifică. Oare a renunțat la joc? S-a hotărât oare să-și caute distracția în altă parte, cu Georgia?

Nu, nu. Dă, Doamne, să nu fie așa.

— A fost o greșeală, da? Asta vrei să spun? Zi-mi ce trebuie să-ți spun. Zi-mi ce trebuie să fac.

Nicio răsuflare. Niciun murmur. Nicio șoaptă. Doar pulsul care îi zvâcnește puternic în cap.

— ZI CEVA, TICĂLOSULE!

Dar începe să înțeleagă că greșeala ei a fost fatală. Și-a oferit fiica, și aceasta i-a fost luată. Ce poate fi mai simplu de atât? De ce ar trebui să presupună măcar că el nu și-ar pune în practică amenințarea?

— TE ROOOOOOOG!

Și apoi:

— *Bine ai revenit, Erin.*

Vocea lui. Bine venită acum pe cât a fost înainte de detestată. Trebuie să facă un efort ca să nu izbucnească în văicăreli recunoscătoare și servile.

— Am greșit, repetă ea. Încearcă să pară lipsită de emoții. O defecțiune în sistem. Nimic irecuperabil, așa că hai să reluăm de unde am rămas.

— *O greșeală? Nu prea cred, Erin. Când vorbim de viața fiicei tale? Nimeni nu face o greșeală de asemenea proporții când e atât de mult în joc.*

— Sunt… sunt obosită. Sunt moartă de grijă și de frică. Nu știam ce fac. Dar acum e bine. Vreau să fac ce e bine pentru Georgia.

— *Înțeleg. Cauza principală este binele ei. Așa că atunci când ai spus că pot s-o omor…*

— Nu vorbeam serios. Credeam că oricum ai de gând s-o ucizi, așa că m-am gândit… Te-am judecat greșit, da? Credeam că nu ai de gând să-ți respecți înțelegerea, că nu o să mi-o dai înapoi pe Georgia nici dacă fac ce-mi ceri.

— *Dar acum brusc înțelegi că vorbesc serios? Spune, Erin, cărui fapt îi datorez revelația asta miraculoasă?*

— M-ai văzut stând de vorbă cu domnul Wiseman. Ai auzit ce am vorbit. M-a făcut să realizez ceva. În legătură cu lucrurile cu adevărat importante. Cu motivele pentru care ne continuăm

viața.

— Felicitări domnului Wiseman. Omul ăla e un sfânt. Bun, Erin, așa că acum știi că sunt un om serios, nu?

Nu aș spune tocmai asta, se gândește ea. Dar…

— Da.

— Deci înțelegi că, dacă spun că fac un lucru, am să-l fac?

Exact cum m-ai protejat când mi-ai promis, se gândește ea. Dar…

— Da.

— Și ce-am zis eu că fac dacă mă mai sfidezi o dată, Erin?

Nu. Te rog. Nu.

— Doar nu… nu ai…

— Ce-am zis eu, Erin?

— Nu… nu știu…

— Ba da, știi. Îți amintești exact ce am spus.

Simte presiunea pe care o pune asupra ei. Este o formă de viață nevertebrată, iar el stă deasupra ei, strivind-o și reducând-o la o masă de protoplasmă.

— Trăiește? Georgia trăiește?

— Ai spus că am pierdut, Erin. Ai spus că o să pierd întotdeauna.

— Eram furioasă. Eram confuză. Nu am vorbit serios. Te rog. Spune-mi. Georgia e bine?

— Ți-am spus foarte clar cum o să te pedepsesc, nu?

— Da, dar…

— Da sau nu?

— Da. Da, ai spus. Ce-ai făcut? Ai omorât-o? Te rog, spune-mi că nu mi-ai omorât copilul.

Pauză. Tăcerea aceea îndelungată pe care știe când s-o introducă pentru un impact maxim. Câteva secunde de chin groaznic.

— Nu. N-am omorât-o.

O spune într-un fel anume.

— Atunci… ce i-ai făcut? Ce i-ai făcut? E doar un copilaș.

— *Ți-am spus că o să te pedepsesc, Erin.*

— Ce-ai făcut?

— *Hai să spunem că acum Georgia cântărește mult mai puțin decât înainte.*

Oh. Oh, Doamne. Oh, Doamne, nu se poate.

Tot soiul de imagini se perindă prin fața ochilor lui Erin. Închipuiri de groază, cu membre sfârtecate și cu un copil care nu înțelege de ce lumea e așa de chinuitoare și de crudă.

Erin dă să zică ceva, dar cuvintele nu ies. Sunt înlocuite de sunete primitive, spasmodice de infinită durere, groază și neîncredere.

— *Ascultă la mine,* spune vocea, *copilul ăsta se pricepe de minune să umple scutecele.*

La început comentariul pare așa de lipsit de logică, încât rămâne la marginea percepției lui Erin și nu reușește să treacă de bariera pe care și-a ridicat-o pentru ca mintea ei fragilă să nu-i fie demolată și mai mult. Dar treptat devine mai conștientă de acest lucru, îi sesizează importanța.

— Poftim?

— *Cred că e o tonă cel puțin. Asta spuneam. Că acum cântărește mult mai puțin.*

Întoarce informația pe toate părțile în minte, o analizează în detaliu ca să sesizeze capcana. Ce spune? Că a glumit? Că Georgia este încă întreagă, perfectă și nevătămată?

— Nu i-ai… nu i-ai făcut rău? E bine?

— *E bine, Erin. Nu i-am făcut rău.*

— De ce? Vreau să spun, mulțumesc. Dar de ce?

— *Pentru că știam că o să te întorci. Nu mai ai nevoie de amenințările mele. Știi ce trebuie să faci și acum ești prea aproape ca să cedezi. Încă o crimă și gata. Și apoi tu și Georgia puteți fi iar împreună.*

Deci a fost o glumă. O farsă bolnavă din cauza căreia ar

trebui să se înfurie. Ar trebui să fie în culmea furiei și să tragă niște înjurături care l-ar face și pe un birjar să roșească. Dar nu o face. Este recunoscătoare, atât de recunoscătoare. Putea să-i facă atât de mult rău Georgiei. Avea scuza perfectă, dar a ales să nu profite de ea. În mod straniu, simte că-i este datoare. Chiar și după câte i-a făcut, simte că, într-un fel, acum îi aparține.

— *Vrei să-ți auzi copilul?* spune el. *Scoate niște sunete foarte drăgălașe.*

Este prima oară când se oferă să facă așa ceva. Prima oară când a fost… *amabil*. Diferența față de comportamentul lui de dinainte este așa de mare, încât îi dau lacrimile. Ar trebui să-și spună să înceteze. N-ar trebui să cadă în capcana emoțională pe care i-a întins-o. Dar nici măcar nu se poate gândi să se opună. Nu mai are voință. Va face tot ce-i cere el.

— Da, te rog, spune ea.

Și în timp ce-și ascultă copilul încă o dată, își spune că nu va fi pentru ultima oară. Nu poate fi ultima. Se vor regăsi curând.

Încă o moarte.

De atât e nevoie.

Ora 21:55

Alege varianta sigură, un burger cu cartofi prăjiți. Un burger simplu. Fără maioneză, castraveți murați, roșii, salată, brânză, nimic. Doar un burger. Cu cartofi prăjiți.

Spre ușurarea lui Doyle, Albert pare mulțumit de alegere. Ia o mușcătură mare din burger, apoi bagă degetul în cutia cu cartofi prăjiți și îi amestecă.

— Ce cauți? întreabă Doyle.

— Ketchup.

Doyle caută câteva pliculețe în punga de hârtie.

— Vrei ketchup? Am.

— Nu. Mă uit să nu fie ketchup. Nu-mi place ketchupul. Ketchupul e făcut din roșii, care teoretic sunt fructe. De ce să

pui fructe pe cartofi?

Mda, se gândește Doyle. Ce prost sunt. Ketchupul se pune în salatele de fructe, nu?

Îl lasă pe Albert să mănânce un timp, apoi întreabă:

— Care e mâncarea ta preferată, Albert?

— Lasagna. Îmi place lasagna.

— Da? O cumperi de la supermagazin sau o face mama ta?

— O face mama. Nimeni n-o face mai bună ca mama.

— Pun pariu. E o bucătăreasă bună, nu?

— Cea mai bună. Știe să facă și prăjituri, și plăcinte. Și înghețată. Și pâine prăjită.

— Pâine prăjită? Ce tare. Ce mai face pentru tine?

— Îmi spală rufele. Mă ajută să citesc. Multe lucruri.

— Pare o femeie minunată. Mama perfectă.

— Așa e. Și ziua ei e în a șaptespea zi din luna a unșpea. Amândouă sunt numere prime.

— Și mai bine. Nu cred că sunt multe mame care pot să facă toate lucrurile astea.

— Nu. Ea e deosebită.

Doyle zâmbește și dă din cap. Îmi pare rău, Albert, dar trebuie s-o fac…

— Și atunci de ce ai vrea s-o omori?

Albert se oprește din mestecat. Lasă ce i-a rămas din burger pe hârtia plastifiată. Apoi își bagă mâna în gură și scoate sfera de mâncare parțial mestecată și o pune și pe ea pe hârtie. Pare că brusc și-a pierdut apetitul, de parcă simplul gând la mâncare e de ajuns să-l facă să se oprească.

Doyle știa ce face. Este o tehnică standard de interogare. Condu suspectul într-o zonă confortabilă, abordând un subiect despre care îi place să vorbească. Fă-l să povestească cursiv. Apoi ia-l pe nepregătite, spunând ceva așa de dur și de rapid, încât nu are timp să facă adaptările mentale necesare să-i facă față. Atunci calcă strâmb.

El îl dusese pe Albert în zona aceea. Bietul de el nici nu văzuse dincolo de timpul prezent pe care Doyle îl folosea cu insistență. În ce-l privea pe el, mama lui era încă pe lumea aceasta, încă se ocupa de el, încă îl iubea.

Și apoi lovitura. Îi amintea violent că ea nu mai este. Că, de fapt, absența acesteia i se datorează. Că e numai vina lui, și ce are de spus în privința asta?

Doyle vede cum l-a afectat șocul pe Albert și se detestă fiindcă profită astfel de el. Dar este o ultimă încercare. Sunt măsuri de urgență. Uneori trebuie să fii crud ca să poți fi bun.

Și insistă:

— Spune-mi, Albert. Te rog, explică-mi. Nu mi-ai spus nimic rău despre mama ta. După tot ce ai spus despre ea, pare o sfântă. A făcut totul pentru tine. Ți-a gătit, a făcut curat, te-a ajutat să înveți. De ce ai vrea să-i faci rău unui asemenea om? Ce motiv ai putea avea?

Atunci începe. Privirea îi rătăcește, bate darabana, se scarpină după urechi. Doyle simte cum se enervează. Știe că ar trebui să împiedice acest lucru. Albert nu se poate abține. Și totuși acțiunile lui încep să amintească de cele ale unui țânc enervant care își bagă degetele în urechi și cântă cât îl țin plămânii ca să nu trebuiască să comunice.

— Chiar ți-ai omorât mama, Albert? Serios? Eu nu cred. Nu cred că ai făcut așa ceva. Nu cred că-mi spui totul.

Albert zumzăie acum. Bolborosește. Bâțâie din picioare.

— De ce nu vrei să terminăm chiar acum? Spune-mi cum te cheamă de fapt. Spune-mi unde locuiești. Spune-mi ce i s-a întâmplat de fapt mamei tale.

— Ți-am… ți-am spus ce s-a întâmplat.

— Nu. Nu mi-ai spus. Nu în detaliu. Poate că nu e chiar așa de rău cum crezi tu. Dar dacă mama ta e rănită, nu crezi că ar trebui să mergem la ea? Nu crezi că ar trebui să ne spui unde este, ca s-o putem ajuta?

Albert începe să se plesnească peste cap.

— E de rău, e de rău. E moartă. Nu poți s-o ajuți. Nimeni nu poate s-o ajute. Am omorât-o.

— Cum, Albert? Cum ai omorât-o? Ce-ai făcut?

— Am… am… am… am…, spune, prins parcă într-o buclă temporală. Și apoi a-ul devine mai prelung și mai slab. Albert începe să scâncească și apoi să plângă de durere. În interiorul lui clocotește ceva ce amenință să explodeze.

De ajuns. Doyle se resemnează cu gândul că n-o să reușească. A fost ultima lui încercare și nu a mers. Ziua de azi se încheie cu un ultim eșec dintr-un lung șir.

Ce zi de rahat.

— Bine, Albert. Am terminat. Nu te mai întreb nimic. Nu te pot obliga să-mi spui un lucru despre care tu refuzi să vorbești. Am terminat. Bine?

Ușor-ușor, Albert se liniștește. Ticurile i se potolesc. Găsește puțină liniște în mintea lui chinuită. Doyle vede cum se domolesc aceste ape tulburi și i se pare și lui ciudat de liniștitor. Este epuizat și, când vede cum agitația extremă îl părăsește pe Albert, tânjește după ușurarea pe care i-o oferă somnul.

Doyle se ridică. Își ia hârtiile. Mai are un raport DD5 de terminat. LeBlanc se oferise să-l redacteze, dar Doyle i-a spus să se ducă acasă. Totuși, nu durează mult. Și apoi, la culcare. Ce bine!

Atunci îi vine o idee.

Ce naiba, merită o încercare. Ce poate să strice?

Deschide dosarul din carton. Scoate o foaie de hârtie.

— Încă ceva, Albert. Înainte să plec. Te superi dacă te întreb ceva?

Obține un mârâit de la Albert, care ar putea însemna orice. Da, nu, du-te dracu’, orice. Dar Doyle nu este dornic să-i clarifice semnificația. O să întrebe oricum. Nu are nimic de pierdut. Nu e ca și cum ar risca să distrugă o relație bazată pe încredere.

Așază foaia în fața lui Albert.

23145

— Știi ce înseamnă numerele astea, Albert?

Nu se așteaptă la cine știe ce răspuns. Nu a obținut mare lucru data trecută și probabil că așa va fi și acum. Doar un nu, probabil, sau o clătinare din cap. Poate o privire rapidă la foaie și apoi un comentariu fără nicio legătură cu subiectul. Nimic util.

Așa că îl surprinde când Albert începe să se legene. Începe să se scarpine și să zumzăie din nou.

— Albert? Ce se întâmplă? Îți spun ceva numerele astea?

Neliniștea crește. Albert își încrucișează și-și desface brațele.

— Îți spun ceva, nu? Ce înseamnă, Albert? Te rog. Nu mi-ar prinde rău puțin ajutor.

Niciun răspuns. În orice caz, nu prin cuvinte. Dar limbajul trupului spune totul. Albert vede ceva în această înșiruire de cifre. Ceva ce nu a mai văzut nimeni altcineva.

— Albert. Ce e? Ce e cu…?

— Ai mințit!

Albert îi aruncă acuzația lui Doyle, apoi își ferește iar fața. Doyle încearcă să înțeleagă. Ce a făcut de l-a supărat pe tip?

— Cu ce am mințit, Albert? Ce-am spus?

— Ai spus… Ai spus că nu mă mai întrebi despre ce s-a întâmplat. Dar acum încerci să mă păcălești. Încerci să mă prinzi. Așa că ești un mincinos, și cu asta basta. Minți de-nghează apele.

Doyle își derulează în minte discuția lor. Ce îmi scapă? Sunt două lucruri separate. Albert și ucigașul în serie nu au nicio legătură unul cu altul. E imposibil. Și atunci, ce legătură au numerele astea cu întrebările despre ce i s-a întâmplat mamei lui Albert? Ce legătură poate exista?

Trebuie să tratez subiectul cu grijă.

— Îmi pare rău, Albert. Trebuia să întreb, înțelegi? Mă preocupa povestea cu numerele astea. Stând de vorbă cu tine, mi-am amintit iar de ele, așa că trebuia să întreb. Numerele astea sunt peste tot, nu? Nu putem scăpa de ele.

Vede că Albert începe din nou să se relaxeze, dar lasă foaia de hârtie pe birou, la vedere.

Haide, Albert. Întinde și tu o mână de ajutor. Scoate-mă din nisipurile astea mișcătoare în care mă zbat.

— Nu știam că o să te supere așa de tare. Mă refer la numere. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit să fiu mai atent. Sigur că aveau să te supere. Numerele astea... mama ta...

Haide, Albert, apucă firul. Arată-mi unde duce.

— Ar fi trebuit să fac legătura. Tu ți-ai dat seama imediat, nu? Sigur că da. Chiar și când aveam doar trei numere, tu ți-ai dat seama ce este. Trebuie să mă ierți. Sunt un polițist prost. Mie nu-mi era clar.

Râzi de mine, Albert. Ai permisiunea mea. Dă-mi dreptate că sunt prost, dar apoi spune-mi unde am greșit. Întreabă-mă cum de n-am văzut mesajul în numerele astea tâmpite. *Dar măcar spune-mi care dracu' e mesajul!*

— Unde e celălalt? întreabă Albert.

Doyle se uită la el.

— Poftim? Care?

— Celălalt. Aici sunt numai cinci. Ar trebui să fie șase.

E genul acela de moment în care ți se ridică părul pe mâini și pe ceafă și te mănâncă pielea pe tot capul.

— Șase, Albert? Șase numere? De ce? De ce ar trebui să fie șase?

Dar Albert a terminat de vorbit. Îi aruncă lui Doyle o privire care pare aproape compătimitoare. De parcă i-ar părea rău pentru bietul polițist idiot care nici măcar nu-și dă seama de ce trebuie să fie șase simboluri, darămite să-și mai și dea seama ce înseamnă.

Și apoi Albert se ridică și-și târșâie picioarele spre cușcă, iar polițistul rămâne mut privindu-l lung, și se întreabă nu numai care este a șasea victimă, ci și ce se va întâmpla după aceea.

Ora 22:20

A ales un bar aflat aproape de casă. De fapt, este la numai câteva minute. Sunt prea mulți polițiști pe stradă ca să se aventureze mai departe. Sunt ca viespile dintr-un viespar agitat, bâzâie furibund în timp ce caută motivul tulburărilor. Nu știe câte informații au, dar bănuiește că cel puțin și-au dat seama că cea pe care o caută este o femeie singură care umblă pe străzi cu o armă mortală în geantă.

Așadar, iată-l. Se numește Wunder Bar. Este un loc frecventat de bărbații care caută femei și invers. De aceea e locul perfect. Nu-și permite să irosească puținul timp care i-a mai rămas. Mai are puțin peste o oră și jumătate să termine. Nu e prea mult. Cu siguranță va fi dificil într-un timp așa de scurt să găsească pe cineva la fel de demn de dispreț ca ultimele câteva victime.

Din fericire, nu va proceda așa.

Și-a schimbat criteriile. Nu mai alege. A decis să se așeze aici, pe un scaun de bar, să pară singură și dornică de o partidă de sex, până apare el. Oricare ar fi el. Nu-i pasă. A omorât cinci oameni până acum. Cinci oameni, pe degete! Nu mințea când i-a spus răpitorului Georgiei că s-a transformat într-o ucigașă dură. Acum e simplu. Ar putea ucide chiar și un preot sau un tip cu

dizabilități — așa de indiferentă a devenit.

Dar ar fi mai bine dacă ar avea măcar ceva condamnabil.

S-ar mulțumi s-o trateze ca pe o bucată de carne. Să-și imagineze că poate să vină aici și să presupună pur și simplu — da, să presupună — că ea e la dispoziția lui, că ea e acolo ca să-l servească și să-i satisfacă dorințele carnale dezgustătoare, un simplu mijloc prin care să-și elibereze tensiunile sexuale. Un fel de priză — conectează-te și eliberează totul, de ce nu? Pentru că atât sunt eu pentru tine, nu? Doar o jucărie, un dispozitiv, un obiect.

— E liniște în seara asta.

Iată-l. Nu a durat mult. În alte circumstanțe, probabil aș fi încântată că pot să atrag atenția unui bărbat așa de repede. Dar nu și aici. Aici mă simt ieftină. Ca o prostituată. Ai auzit, băiete? Știi ce-mi faci?

De fapt, nu arată rău. L-a văzut cum o privește în timp ce se așeza pe scaunul de la bar și s-a întrebat dacă el ar putea fi alesul. Ar fi preferat pe cineva mai puțin îngrijit, ceva mai bubos și mai mizerabil. Dar va trebui să se mulțumească cu el. Calul de dar nu se caută la dinți.

— Lumea încă se reface după concediu, spune ea.

— Și tu? Nu trebuie să te refaci?

— Eu sunt gata. Am o constituție solidă.

Bărbatul zâmbește fermecător. Nu te lăsa păcălită. Dincolo de aparența asta zace un netrebnic. Nu poate fi altfel dacă îmi face avansuri.

— Se poate? întreabă el și face un gest spre scaunul de bar de lângă ea.

Erin zâmbește și ea. Se gândește că zâmbetului ei i se va părea și lui plăcut. Nu-și va da seama că zâmbește pentru că îl citește ca pe o carte deschisă. Pentru că vede exact ce vrea, ce plan are.

— Mama m-a avertizat să nu discut niciodată cu

necunoscuții. Mai ales cu cei mai păroși și cu mai mult testosteron decât mine.

— Atunci ar trebui să te ferești de mama *mea*, spune el și râde.

Râde și ea și trebuie să-și spună să nu lase garda jos. Vezi să nu înceapă să-ți placă. Nu-l lăsa pe nemernicul ăsta în călduri să te dezarmeze cu stilul lui spiritual și relaxat. El e dușmanul. Și este și salvatorul Georgiei. Nu ai voie să-l placi.

— Ce zici de asta? spune el. Ne spunem numele și atunci n-o să mai fim străini. Ce părere ai?

Erin își agită cuburile de gheață în pahar, delectându-se cu clinchetul lor.

— E o idee originală. Unii ar spune chiar îndrăzneață. Cred că am putea încerca. Numele meu e Erin.

— Erin? Erin Brockovich?

— Erin Vogel.

Numele ei adevărat, dar ce contează? Nu i-l va putea dezvălui nimănui.

Bărbatul întinde mâna. Este tânăr și arătos și se pregătește să stabilească primul contact intim care va duce la cel mai intim dintre momente. Moartea lui.

— Tommy, spune el. Tommy LeBlanc.

Ora 22:44

Deci aici trebuie să pună punct.

Nu este cel mai mulțumitor sfârșit. Un tip intră într-o secție de poliție și mărturisește că a comis o crimă. Îi punem câteva întrebări, nu scoatem nimic de la el și îl trimitem iar acasă.

Nu că ar fi un lucru neobișnuit. Tot timpul vine câte cineva să ne spună că a comis fapte pe care în mod evident nu le-a comis. Unii l-au ucis pe președinte. Alții au cadavrul lui Elvis în pivniță.

Dar în cazul ăsta e altfel. Povestea lui Albert este amorfă: nu

are contururi exacte, perceptibile și totuși Doyle simte că se suprapune unor zone de adevăr în mai multe puncte. Ceva pare corect. Și totuși așa de multe lucruri par greșite.

Îl escortează pe Albert pe scări. Albert nu spune nimic, iar Doyle nu-i poate citi gândurile. În cele douăzeci și patru de ore de când îl cunoaște pe Albert, Doyle simte că nu a ajuns să înțeleagă nici cu un dram mai mult din ceea ce se petrece în mintea bărbatului.

Ajung la parter. Trec pe lângă biroul din hol. Când observă trupul uriaș al lui Marcus Wilson în spatele biroului, Albert se înseninează puțin.

— Unu-trei-șapte-unu, spune.

Wilson zâmbește.

— Mda, eu sunt. Poate vrei să știi că am mai pus bomboane. Am restabilit numerele prime care îți plac ție. De acum înainte, așa o să rămână. Într-un fel, așa arată cel mai bine.

Oricine altcineva ar zâmbi la rândul lui, ar da apreciativ din cap, ar avea o reacție oarecare. Însă Albert stă pur și simplu și studiază zona. Privirea lui coboară pe treptele care duc la celule și și-o retrage rapid.

— Haide, Albert, spune Doyle.

Dar Albert nu se mișcă.

— Albert. Hai să mergem, omule.

— Nu vreau... Nu-mi place acolo. Nu…

— Albert, nu te duc în celulă, da? Asta te îngrijorează? Nu te mai duci acolo.

— Mda. Bine. E bine așa.

Albert se întoarce și dă să urce iar pe scările pe care tocmai le-au coborât.

— Stai, Albert. Stai pe loc. Nici acolo nu mergem.

Albert se oprește, nedumerit. Doyle se apropie de el.

— Te duci acasă, Albert. Te trimit acasă.

Albert clatină din cap.

— Nu pot să mă duc acasă.

— De ce?

— Ți-am zis, am făcut un lucru rău. Am omorât-o pe mama. E rău. Trebuie să spun la poliție când se întâmplă ceva rău.

— Păi, ne-ai spus. O să trec totul în raport, da? Ți-ai făcut datoria și acum poți să te duci acasă.

Ochii lui Albert încep să țâșnească de colo-colo. Doyle simte că pe bărbat îl cuprinde iar neliniștea. Rahat, de ce nimic nu e simplu cu tipul ăsta?

— Nu… nu pot să mă duc acasă. E mama acolo. E moartă. Nu pot să mă întorc acasă.

Doyle e surprins să vadă că, pentru prima oară de când a sosit aici, pare că Albert are ochii în lacrimi.

Nu-mi face așa ceva, Albert. Nu te smiorcăi. Nu pot să sufăr când cineva începe să plângă.

— Albert, nu-mi dai de ales. Am mâinile legate. Nu-mi spui unde e mama ta. Dacă mi-ai spune, aș putea verifica. Aș putea să-mi dau seama ce s-a întâmplat de fapt. Dar nu-mi spui, iar eu nu pot să te țin aici.

— Vreau să stau aici. Cu tine și cu unu-trei-șapte-unu. Îmi place aici. Nu m-ai împușcat și nici nu m-ai pus pe scaunul electric. Mi-ai dat Seven-Up și mâncare, chiar dacă avea roșii. Nu i-ai lăsat să mă ducă jos. Ai avut grijă de mine.

Doyle oftează. E greu. E ca scena din filmul ăla în care este eliberat delfinul sau când ET pleacă în sfârșit acasă. Rahat, puștiule! Nu face așa ceva.

— Noi avem grijă de oricine vine aici, Albert. Nu suntem răi. Noi vrem doar să ajutăm oamenii. Vreau să te ajut și pe tine, dar nu mă lași. Iar când oamenii nu ne lasă să-i ajutăm, nu avem ce face. Dacă nu vrei să ne lași, Albert, atunci trebuie să pleci.

Albert ridică amândouă mâinile și se apucă cu pumnii de păr.

— Dar… dar… dar…

Doyle îi face semn.

— Hai să mergem.

Albert rămâne pe loc. E ca un copil care a dat de bucluc și nu face prea bine față sentimentelor izvorâte din propria-i nedumerire.

— Dar… dar… așa nu mă ajuți. Ai spus că o să mă ajuți. Minți de-nghează apele. Nu m-ai ajutat.

— Nu ne lași să te ajutăm, Albert. Nu ne spui unde stai, nu ne spui cum te cheamă de fapt, nu ne spui ce i s-a întâmplat mamei tale…

Atunci Albert spune ceva ce ar putea deschide o ușă.

— Numerele.

Brusc, Doyle se simte din nou perfect treaz.

— Ce e cu numerele, Albert? Ce legătură au cu povestea asta?

— Ai zis că ai înțeles. Ai zis că știi ce înseamnă numerele.

Doyle bagă mâna în buzunarul de la haină și scoate foaia împăturită de hârtie pe care i-a arătat-o mai devreme lui Albert. O despăturește și i-o vâră în față.

— Credeam că înțeleg, Albert, minte el. Chiar credeam că înțeleg. Dar tu înțelegi mai bine decât mine, nu-i așa? Tu ești deștept, Albert. Mai deștept decât o să fiu eu vreodată. Vreau să te ajut. Sincer. Dar mai întâi trebuie să mă ajuți și tu pe mine. Trebuie să-mi spui ce știi despre numerele alea.

Acum ori niciodată. Doyle vede acest lucru pe fața lui Albert. Fie o să toarne ce știe, fie o să se piardă iar cu firea, exact cum a făcut de fiecare dată când i-a pus întrebări.

Doyle își ține răsuflarea și așteaptă. Ține foaia de hârtie cât de nemișcată posibil în fața lui Albert. Își spune: Hai, Albert. Fă-o pentru tine. Fă-o pentru mine. Ajută-ne pe amândoi.

Atunci telefonul de pe biroul lui Wilson prinde viață și vraja se risipește. Albert țipă de supărare și începe să se lovească cu

palma peste cap. Doyle îi ia hârtia din față. Se întreabă ce naiba trebuie să facă să stabilească o legătură cu tipul ăsta și este și el supărat că nu reușește să închege vreun fel de comunicare eficientă. E supărat, nu pe Albert, ci pe sine și nu reușește să-și stăpânească supărarea când vorbește.

— Bine, Albert. Ajunge. Sunt obosit și m-am săturat de povestea asta. Du-te acasă. Dacă te răzgândești și vrei să-mi mărturisești ceva, poți să te întorci. Dar nu și dacă nu ești pregătit să-mi spui tot.

Albert plânge și continuă să se plesnească. Doyle se uită la Wilson după ajutor, dar sergentul vorbește la telefon. Doyle se întinde să-l apuce pe Albert de braț și se gândește că poate va trebui să-l dea afară cu forța pe bietul amărât, dar Albert se ferește de strânsoarea lui. Pleacă, umblă fără țintă pe hol și mormăie printre lacrimi.

— Ce? întreabă Doyle, iar iritarea din vocea lui este evidentă. Ce naiba spui, Albert?

Albert ridică vocea. Și se întâmplă următorul lucru:

— Doi-trei-unu-A-cinci-ceva, spune Albert. Doi-trei-unu-A-cinci-ceva.

Lui Doyle i se face brusc frig. Simte cum i se strânge stomacul.

— Ce?

— Doi-trei-unu-A-cinci-ceva.

Ușor, Doyle ridică iar hârtia și se uită la simbolurile de pe ea.

— Doi-trei-unu-A-cinci-ceva, repetă Albert.

Un A? Ăla e un A? Ar putea fi, desigur. Dar de ce o literă? De ce nu o cifră ca și celelalte?

— Albert, de ce…

Dar Albert a trecut la un alt nivel. Scoate niște vaiete puternice, își leagănă capul înainte și înapoi în timp ce bate din picioare pe hol. Mai apar și alți polițiști din birourile alăturate să vadă ce naiba se întâmplă.

— Cal, spune Wilson. Dar Doyle ridică o mână să-l reducă la tăcere. Se întâmplă ceva aici și, indiferent ce ar fi, trebuie să-i permită să se manifeste.

Și apoi:

— Trei-zero-patru-D-doi-C. Trei-zero-patru-D-doi-C…

Repetă la nesfârșit, iar Doyle este încă perplex. Încă nu poate să înțeleagă ce se întâmplă.

— Cal!

Se uită la Wilson, care îi întinde receptorul.

— E unul dintre oamenii mei, spune Wilson. Nu-i pe tură acum, dar a vorbit cu un prieten care crede că l-a văzut pe Albert prin zonă.

Doyle ia receptorul. Se uită în continuare la Albert, care își execută numărul ciudat, în timp ce vorbește la telefon.

— Sunt Doyle. Ai vreo informație despre Albert?

Ascultă. Îl lasă pe polițist să vorbească. Și nu-i vine să creadă ce aude.

— Poftim? Mai spune o dată.

Îi repetă cuvintele, dar sunt la fel de uluitoare.

Doyle îi înapoiază receptorul lui Wilson, cu ochii cât cepele. Apoi se uită iar la Albert, care încă patrulează prin cameră și scoate incantațiile lui mistice, de neînțeles.

— Dumnezeule! spune Doyle. Hristoase!

Ora 23:10

Stai să vezi când o auzi Cal chestia asta, se gândește el.

Tommy LeBlanc, marele fustangiu.

Sincer, se aștepta să fie un eșec. Credea că face o greșeală venind aici. Ar fi trebuit să se ducă acasă și să se culce. Dar cuvintele lui Doyle l-au sâcâit toată ziua. Ori de câte ori se uita un alt polițist la el, LeBlanc se întreba ce păreri își forma sau i se confirmau.

N-ar trebui să-l deranjeze — știe prea bine. Sunt vremuri noi. Înclinațiile sexuale ale unui om sau lipsa lor nu ar trebui să aibă vreo importanță când se pune problema competenței omului respectiv în munca pe care o face. Dar în același timp, știe că nu este chiar așa de simplu într-o organizație precum poliția.

L-ar deranja mai puțin dacă ar fi cu adevărat homosexual. Dar dacă e să-l creadă pe Doyle, acum problema este că lumea are o opinie greșită despre el. Este cât se poate de heterosexual. Îi plac fetele și ele îl plac pe el. Problema este că în ultima vreme și-a pus toată energia în slujba muncii. Este ambițios. Nu-i nimic în neregulă cu asta.

În orice caz. Face asta să-i dovedească lui Doyle că se înșală. Lui și tuturor celorlalți bârfitori care cred că au dreptul să împartă oamenii pe categorii imaginare.

Și ție, Tommy?

Poftim?

Vreau să spun că un pic vrei să-ți demonstrezi și ție ceva, nu? Să-ți confirmi ce știi deja — pentru că nu e nicio noutate, desigur — că ești un bărbat în adevăratul sens? Că îți plac sportul, mașinile, femeile și că în niciun caz nu te interesează musicalurile, deși reprezentația *Scripcarului pe acoperiș* de noaptea trecută a fost al naibii de bună?

Nu, nu e așa. Nu trebuie să-mi demonstrez nimic mie. Mi-e bine așa cum sunt, mulțumesc de întrebare. O fac pentru toți cretinii ăia superficiali care nu recunosc că s-au înșelat decât

atunci când mă văd cu o femeie de braț.

Nu că ea ar putea ajunge la brațul meu. Sau de fapt în orice altă zonă a anatomiei mele (vedeți băieți ce glumă obscenă de mascul am făcut? Și ce ziceți de meciul lui Knicks?). Cel mult o să mă aleg cu un număr de telefon. Poate cu fotografia ei pe telefon. Dar asta ar putea duce și la alte lucruri, într-o altă noapte. Și cel puțin o să știu — adică băieții o să știe. Pot să dau gata zvonurile astea, chiar dacă poate nu o dau gata și pe fata asta (uite, iar fac jocuri de cuvinte dintr-astea tipice masculilor feroce).

E simpatică Erin. Nu e genul de fată pe care te-ai aștepta s-o întâlnești într-un asemenea loc. Într-un fel, de aceea mi-a fost mai simplu s-o abordez. Dacă vezi o fată care stă singură pe un scaun la bar noaptea într-o speluncă, te aștepți să fie prostituată. Sau măcar de o moralitate îndoielnică. Te aștepți să fie pe cât de dezbrăcată poate, fără să-și ia vreo amendă pe chestia asta și să spună obscenități ori de câte ori deschide gura.

Lui LeBlanc nu-i place genul ăsta de fată. Să ne înțelegem, pot fi un spectacol extraordinar, nu? Cărui tip nu-i plac senzațiile tari de care are parte în timp ce se delectează cu imaginea unei femei aproape dezbrăcate? Sigur. Se subînțelege, nu-i așa, băieți?

Poate de vină e educația primită de la părinții cu convingeri religioase ferme. I s-a vârât în cap ideea că decența este o virtute și că fetele care renunță la ea sunt sortite să ajungă în iad — chiar dacă până ajung acolo pare să se distreze de minune. Nu a reușit niciodată să se elibereze de această învățătură. Întotdeauna l-au neliniștit fetele care fac primul pas.

Însă Erin e altfel. Este drăguță. Stârnește dorință fără să trebuiască să fie aproape dezbrăcată. De fapt este uimitor cât de puțin s-a străduit să fie pe placul clientelei masculine mereu în schimbare. Adică, de ce o purta haina asta lălâie. Niciun pericol

de supraexpunere.

I-ar putea face avansuri unei asemenea fete.

Dar, după cum spune o vorbă veche, ce caută o fată drăguță ca ea într-un loc ca ăsta?

Dar și asta e în regulă. Nu e cazul să se îndoiască de intențiile ei. Deja a întrebat-o. Într-un mod subtil, desigur. A venit să se întâlnească cu un tip. Nu, atenție: nu cu un tip oarecare, ci cu unul anume. Și nemernicul i-a tras clapa. A venit până aici să bea ceva cu un tip care a spus că ar putea să-i ofere o slujbă, dar acesta n-a venit. Ce zici de asta? Sunt câte unii…

Ah, și nu avea idee cum e barul ăsta înainte să ajungă. Înțelegeți, e proaspăt sosită în oraș. Habar n-avea că era un loc de agățat notoriu. Totuși, putea să bea ceva înainte să plece iar spre casă, singură și abătută. Nu e nimic rău în asta. Oricine ar face la fel.

Da, e simpatică.

Așa că poate n-ar fi trebuit s-o mintă.

Problema e că uneori oamenii încep să se poarte ciudat în prezența polițiștilor. Uneori îi urăsc. Alteori, chiar și când nu au nimic de ascuns, se pot simți stingheri în preajma unui om al legii. Nu vrea ca Erin să se simtă stingheră. Așa că, cel puțin în seara asta, lucrează la un hotel.

A ales această slujbă pentru că i s-a părut improbabil ca Erin s-o considere interesantă. Nu-și dorea câtuși de puțin o groază de întrebări cu privire la vreo meserie despre care el știe foarte puțin. Dar de fapt, următoarea întrebare pe care i-a adresat-o fata a fost legată de hotelul la care lucrează. Așa că el a zis Waldorf. Și apoi ea a vrut să știe dacă a întâlnit vreo celebritate acolo, așa că a trebuit să pretindă că a semnat un angajament de confidențialitate, lucru care părea atât de neconvingător, încât l-a făcut să schimbe imediat subiectul, timp în care regreta amarnic că mințise de la bun început.

Dar la naiba. Povestea asta nu va duce nicăieri. Și chiar

dacă ar duce, o să-și pună cenușă în cap. O să-i explice că era așa de fermecat de ea, încât nu voia să pună în pericol posibilitatea unei relații. Asta o să spună, iar ei o să-i placă la nebunie. O să-i aprecieze onestitatea și forța dorinței față de ea, și o să-i spună că i se pare un dulce. S-a gândit la toate.

— Deci…, spune el în timp ce o privește cum soarbe delicat din băutură. Acum ce planuri ai?

Bună întrebare, se gândește el. Trimite energic mingea în terenul ei. Îi dă posibilitatea să spună ceva de genul: „Depinde de tine, iubițelule". Mă rog, poate nu chiar așa. Poate nu chiar așa de prost gust. Dar ceva care sugerează că ar putea rămâne împreună până în zorii zilei.

Fata se uită la ceas. A observat că o face des. De ce se tot uită la ceas? Magnetismul meu animalic nu este de ajuns s-o facă să piardă noțiunea timpului?

— În curând ar trebui să mă duc acasă, spune ea. Am avut o zi plină. Și mâine mă așteaptă încă una. Fetele trebuie să-și facă somnul de frumusețe.

— Mie mi se pare că ți l-ai făcut de ajuns, spune el, puțin prea repede. Rahat! Că vorbeam de prost gust. Ce soi de vorbă mai e și asta, idiot congenital ce ești?

Fata își ferește privirea, ușor rușinată. Cum e și normal după un asemenea comentariu cretin. Și acum, Tommy, ce-ai de gând să faci ca să dregi busuiocul?

— Dacă vrei, pot să te conduc până acasă, spune el. Am mașina afară.

Oare e un pas cam îndrăzneț? Abia dacă mă cunoaște. De ce ar accepta să se suie în mașina unui necunoscut la ora asta, mai ales că pare așa de respectabilă?

— Păi… abia ne-am cunoscut și, știi cum e…

Vezi? Ți-am zis. O sugestie ridicolă.

— Nu-i nimic. Nu e nicio problemă. Mă gândeam să mă port ca un gentleman.

Fata îl măsoară din cap până în picioare, iar pe buze are un zâmbet palid.

— Știi, de fapt chiar cred că ești un gentleman. E o schimbare plăcută. Majoritatea tipilor care abordează o fată singură într-un bar…

— Știu la ce te referi, spune el. Pe de altă parte, adaugă el, pentru că i se pare o expresie care sună bine, rafinată, majoritatea femeilor care stau singure în baruri…

Atunci ea râde, într-un fel care sugerează că a încheiat cu el un pact secret. Acum sunt amândoi în interiorul cercului, se uită afară și asta contează foarte mult.

Îl mai privește puțin.

— Nu-i nimic. Pot să iau un taxi. Probabil că oricum nici nu e în drumul tău.

„Pentru tine aș cutreiera tot pământul“ este următorul răspuns care îi vine în minte, dar de data asta înhață ridicola afirmație înainte să-i scape. Decide că trebuie să nu se mai uite la filme vechi de serie B.

— De ce, unde locuiești? Așa. O întrebare înțeleaptă, realistă. Nu e cazul să fie melodramatic.

— Nu sunt convinsă că ar trebui să-ți spun. S-ar putea să-ți dau idei. O spune pe un ton ludic, de parcă s-ar juca cu el, și Tommy simte o furnicătură în pantaloni. Bun, se gândește el. Nu o da în bară. Nu-i spune că de fapt *chiar* ai idei. O mulțime de idei mizerabile, dezgustătoare și depravate. Vedeți, băieți? Vedeți că sunt un bărbat adevărat?

Dar înainte ca el să se poată gândi la un răspuns mai bun, ea îl întreabă:

— *Tu* unde locuiești?

— În Greenwich Village, spune el fără ezitare, pentru că nu vrea să creadă că are ceva de ascuns. Între West Thirteen și Seventh Avenue.

Fata clipește.

— Glumești.

— Nu. De ce aș glumi?

— Acolo locuiesc și eu! Mă rog, nu chiar acolo, ci în următorul cvartal. Pe West Fourteenth.

Acum e rândul lui să clipească uimit. Ăsta e destinul. Nu se poate altfel. Cineva încearcă să-i spună ceva, iar el trebuie să asculte. Planetele se aliniază.

— Serios? Ce ciudat. Suntem aproape vecini.

— Mda, spune ea. Cam așa ceva. Să trăiești, vecine.

— Să trăiești. Deci… tot nu vrei să te conduc acasă?

— Acum cred că ar fi de-a dreptul nepoliticos, nu? Îți accept gestul amabil, vecine.

Tommy zâmbește. Seara asta merge foarte bine. Bine e puțin spus.

Uită de cele întâmplate înainte. De crimele pe care le investighează. Dacă n-ar fi așa de obosit și nu ar avea mintea așa de ocupată cu femeia de lângă el, poate că gândurile lui s-ar putea îndrepta înapoi spre evenimentele de peste zi și spre faptul că un criminal încă este în libertate pe undeva. De fapt, o criminală.

Dar nu o face. Și chiar dacă ar face-o, imaginea pe care și-a format-o el despre ucigașă nu s-ar potrivi absolut deloc cu cea a lui Erin.

Erin e pur și simplu prea drăguță.

Ora 23:17

Când intră pentru prima oară în apartament, totul pare normal. O locuință ca oricare alta. Nu se întrezărește nimic ciudat.

Dar apoi Doyle începe să caute. Se uită prin dormitoare. Se uită în baie. Și, puțin câte puțin, începe să aibă senzația că ceva este în neregulă aici. Nu e deloc normal. Este un loc al neliniștii, al tulburării, al nefericirii extreme. Este un loc în care s-au

petrecut lucruri rele. Un loc care îți dă fiori pe șira spinării.

Doyle nu se grăbește. Caută și tot caută. Încearcă să pună piesele laolaltă. Încearcă să înțeleagă.

Înțelege o parte. Dar nu totul. Nu imaginea de ansamblu. Încă sunt lucruri care trebuie explicate și există o singură persoană care o poate face.

Când crede că și-a terminat treaba aici, pornește spre ușa apartamentului. Trebuie să trimită un mesaj prin stație, să dea câteva telefoane. Deschide ușa, dar se întoarce să mai arunce o ultimă privire la apartamentul care are așa de multe de spus.

Atunci vede.

Mica gaură a cheii. De pe peretele cu lambriuri din stânga.

Se duce până acolo. Ciocăne în perete. Sună a gol, ceea ce trădează dulapul de dincolo.

Îi ia câteva minute să găsească cheia, așezată pe un raft din bucătărie.

Bagă cheia în gaura micuță și o răsucește. Deschide ușa și se înfioară când aceasta scoate un scârțâit sinistru.

Este doar o debara.

În ea se află un aspirator, produse de curățat, cutii cu vopsea, un covor rulat, niște tablouri înrămate, becuri de schimb, o masă de călcat…

Ah, și un corp.

Un corp neînsuflețit.

Eliberat din strânsoare, se împrăștie și cade cu zgomot în cameră, îl fixează pe Doyle cu privirea, de parcă i-ar cere socoteală pentru că-i tulbură liniștea. Doyle recunoaște fața. Știe exact cine este. Încă o piesă din puzzle se așază la locul ei, lăsând totuși multe întrebări fără răspuns.

— Doamne, Dumnezeule!

Cuvintele nu-i aparțin lui Doyle. Se întoarce să vadă care este sursa lor, aflată în pragul ușii deschise.

— Cine sunteți? întreabă Doyle.

Bătrânul nu-și poate lua ochii de la cadavru în timp ce vorbește:

— Mă numesc Samuel Wiseman, spune el.

Ora 23:34

— *Nu poți să dai înapoi acum, Erin.*

Știe și ea acest lucru, nu trebuie să i se reamintească. E aproape miezul nopții. Nu are destul timp să scape de tipul ăsta și să găsească pe altcineva. Nu fără să se pripească și să facă greșeli din cauza cărora ar putea fi prinsă.

Dar…

Un polițist, fir-ar să fie!

De ce trebuia să fie polițist?

Nu știa de dinainte. I-a spus că lucrează la un hotel, iar ea nu a pus la îndoială cuvântul lui. De ce ar fi făcut-o? Cine spune că lucrează la un hotel când, de fapt, nu e așa?

Polițaii, ăștia ar fi în stare. Polițaii mizerabili și șmecheri care încearcă să mă împiedice să-mi salvez copilul de la moarte.

Acum câteva minute, i-a zis să oprească în fața unei clădiri oarecare de pe West Fourteenth, spunând că acolo era apartamentul ei. I-a spus că i-ar plăcea să-l invite la o cafea — la o cafea, înțelegi, nimic mai mult —, dar mama ei era în vizită. Și apoi, ce să vezi, tipul i-a sugerat să se ducă la el acasă, la doar câteva blocuri distanță. Din nou, înțelegi, doar la o cafea, nimic mai mult, doar la o cafea.

Ei bine, spusese ea, cred că aș putea să mă hazardez la o cafea, și apoi plecaseră. Aici, în fața acestei clădiri, unde acest bărbat pe nume Tommy ezitase înainte să iasă din mașină, pentru că avea să-i spună ceva. Să-i facă o mărturisire, dacă putea s-o numească astfel.

Așa că l-a întrebat care era problema, iar el i-a spus. Și anume că, ăăă, de fapt mințise când îi spusese că lucrează la un hotel și că în realitate era detectiv la NYPD.

Detectiv. La NYPD, în pizda mă-sii.

Ahhh! Putea exista o mărturisire mai nepotrivită?

S-a străduit cât a putut să nu intre în panică. Ah, a spus ea pe un ton cât mai calm cu putință, ești polițist, și de ce nu mi-ai spus? Iar el a răspuns că nu voia s-o sperie. La care ea ar fi putut spune cu ușurință: *Să mă sperii? Tocmai m-ai făcut să mă scap pe mine, idiotule! Așa tratezi cu o criminală?* Dar s-a abținut. A spus tot ce se aștepta el să spună, că e un prostuț și un dulce, în tot acest timp chicotind cochet, ca un personaj din romanele lui Jane Austen.

S-a gândit să renunțe. Nu poți să omori un polițist. Poți să omori vagabonzi, prostituate, traficanți de droguri și pe toți paraziții societății — sunt prăzi sigure. Dar nu polițiști. Atunci întreaga mașinărie a statului se întoarce împotriva ta. Nu vor avea liniște până când nu te vor găsi, iar când te vor găsi, îți vor arunca în spate tot ce se poate. Atunci s-a zis cu tine. S-a zis cu tine, Georgia.

Dar timpul…

Erin aruncase o privire la ceasul de pe bord. Văzuse cât de târziu era. Era un fel de Cenușăreasă, iar după miezul nopții spectacolul se termina. Nu mai avea ocazia să găsească un alt Prinț făr' de Farmec în timpul pe care îl avea la dispoziție.

Așadar iat-o aici. În apartamentul lui. Apartamentul unui polițist. Care, de fapt, nu este un bârlog mizerabil și păcătos, așa cum se aștepta ea. Este ordonat, curat și are mobilă modernă și scumpă, nu seamănă deloc cu o locuință tipică de burlac. De asemenea, acum vede de ce a recunoscut cu ce se ocupă de fapt: dacă n-ar fi făcut-o, numeroasele fotografii cu el în uniformă l-ar fi dat de gol.

Vezi, Erin, nu e deloc un tip de treabă. Te-a mințit și a renunțat la înșelătorie numai când nu a mai avut de ales. Un singur lucru își dorește și va face orice ca să-l obțină. De aceea era în barul ăla mizerabil. A avut scuza că pentru el a fost doar

un loc de întâlnire? Nu. Să nu fi știut oare ce hram purta barul ăla? Nici vorbă. El știa exact ce face și ce caută. E un prădător și merită tot ce i se pregătește.

Aceste gânduri îi trec prin minte, dar în același timp este oarecum conștientă că repetă un proces pe care l-a pus în practică de multe ori astăzi. Caută justificare — asta face. Își caută argumente care îi vor ușura sarcina de a face ceea ce este necesar.

Vine. Se va întâmpla curând. Georgia, auzi? Foarte curând, te vei întoarce la mine. Ne mai despart doar câteva minute. Minute, nimic mai mult. Putem să rezistăm atât.

Și stă de vorbă cu acest polițist și acceptă ginul tonic pe care i-l oferă, deși nu are de gând să-l bea — pentru că ideea era să bea o cafea, și nu ceva care s-o îmbete, făcând-o neajutorată? —, și-și odihnește brațul în poală, cu mâneca ridicată ușor ca să vadă ceasul, și numără minutele, singurul lucru care o mai desparte de copilul ei, și așteaptă momentul în care acest chin se sfârșește, așteaptă acel dulce, dulce moment când poate declara oficial încheiată această zi, acest coșmar.

Bărbatul vorbește cu ea ca de obicei. Cel din urechea ei, nu polițistul, deși vorbește și el. Spune aceleași lucruri obositoare: *Omoară-l... Ce mai aștepți? Este ultimul, Erin. Numărul șase... În curând îți vei strânge din nou copilul în brațe... etc., etc.* Dar Erin nu-l ascultă, nici pe el, nici pe polițist. Nu sunt decât zgomot de fond, amândoi. Tot ce o interesează pe ea este să găsească o ocazie, o breșă. Are geanta pe podea, lângă picior. La îndemână. Ar putea întinde mâna să apuce o armă cu o mișcare rapidă. Să se repeadă la tip înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Dar trebuie să aleagă bine momentul. Da, nu bănuiește nimic și da, reacțiile trebuie să-i fi fost încetinite de alcoolul pe care l-a consumat. Totuși, este polițist. Trebuie să fi avut de-a face cu multe confruntări fizice. A fost antrenat să facă față unor asemenea situații. Dacă dă greș, îi rupe brațul, îi ia arma și i-o

vâră în fund.

Decide că de data asta trebuie să folosească cuțitul. Va fi cel mai vătămător. Chiar dacă nu-l poate omorî de la prima înjunghiere, va vedea sângele revărsându-se din el, îl va cuprinde panica, și ea va fi în avantaj. Se poate curăța în baie înainte să plece. Da, trebuie să apeleze la cuțit. La cuțitul lui Bruce, de fapt — cel pe care l-a luat din apartamentul lui, pentru că pe al ei a pus-o să-l arunce în clădirea aia părăsită.

Foarte calculat. Alege arma cea mai potrivită. Este ca un asasin profesionist. Ar trebui s-o dezguste, dar nu se întâmplă așa. Nu se mai întâmplă așa. Cinci victime sau șase — nu e prea mare diferență. Este o perioadă de timp așa de condensată încât aproape că, oricum, victimele se contopesc într-una singură. Au devenit un amalgam: o masă uriașă de carne însângerată. Și-a pierdut abilitatea de a-i vedea ca pe niște indivizi cu sentimente și gânduri. Nu se va sfii să-l ucidă pe acest polițist chipeș și blond. Nu are nevoie decât de ocazia potrivită.

Crede că o găsește când acesta se ridică și se întoarce cu spatele la ea, bălmăjind încă ceva. Dă să caute în geantă, fixându-i spatele cu privirea. Sari iute, se gândește ea. Înfige-i cuțitul în torace, unde sunt organele vitale. Acum. Hai.

Dar apoi el își scoate sacoul și Erin îl vede. Pistolul, pe șold. Mare și negru ca un tun. Pe lângă el, armele ei sunt ridicole. Prin comparație, ciocanul ei firav și cuțitul mititel par de jucărie. Nu-și poate lua ochii de la arma aceea.

Bărbatul o privește și pare să-i sesizeze neliniștea.

— Uneltele meseriei, spune el în chip de scuză. Apoi îl scoate de pe curea și-l pune pe o bibliotecă. Care, observă ea, adăpostește cărți surprinzătoare. Clasice, nu maculatură.

Deci e cult. Și ce? Asta nu înseamnă că e un tip de treabă. Și lui Hitler îi plăcea opera, nu?

Răsuflă ușurată când bărbatul se apropie iar de ea. Fără armă, acum e la mila ei. Amicul lui mare și pocit este pe

bibliotecă, departe de el. Acum nu sunt decât ei doi și ce-a mai rămas din noaptea asta. Tic-tac.

Se oprește când îi sună mobilul. Erin tresare, mai întâi alarmată, dar apoi pentru că își dă seama că acesta ar putea fi momentul. Ar putea fi ocazia perfectă.

Îi zâmbește și ridică din umeri — iar își cere scuze — apoi se întoarce în locul în care și-a lăsat sacoul pe un scaun. Bagă mâna în buzunar, scoate mobilul și răspunde.

Erin îl urmărește.

Și așteaptă.

Ora 23:47

Când vede cine îl sună, Tommy LeBlanc se luminează la față. E Doyle. La țanc, Cal. Stai numai să vezi ce noutăți am. Poate chiar îi arunc și ei o întrebare întâmplătoare cât vorbesc la telefon. Doar să-i auzi vocea. Atunci o să ai toate dovezile de care ai nevoie, Cal. Ha!

— Salut, Cal! spune el.

Îi aruncă un zâmbet lui Erin în timp ce rostește aceste cuvinte, iar ea îi întoarce zâmbetul. Pare ușor neliniștită, dar e de înțeles. E în apartamentul unui bărbat. Al unui polițist. Probabil că n-a mai fost niciodată așa de aproape de un polițist. Speră că pistolul nu a speriat-o prea tare.

— Salut, Tommy, spune Doyle. Nu erai în pat, nu?

Încă nu, se gândește el. Dar s-ar putea, în curând. Și poate că nici singur.

— Nu. Cum de mai ești treaz?

— Am avut noroc. Voiam să-ți spun și ție.

— Da? Ei, nici mie nu-mi merge prea rău.

Îi mai aruncă un zâmbet lui Erin. Îi dă de înțeles cât de recunoscător este că a întâlnit-o. Îi arată ce tip norocos este. Asta nu înseamnă că va avea și mai mult noroc în seara asta. Ar fi prea mult. Abia dacă se cunosc, iar Erin nu e genul ăla de

fată. O să bea împreună un pahar sau două și apoi o s-o conducă acasă. O s-o întrebe dacă pot să se mai vadă și poate că ea va fi de acord. Așa speră. Trebuie doar să aibă grijă să nu se facă de pomină între timp.

— Mă bucur, Tommy. În orice caz, voiam doar să-ți spun că am dat de o pistă.

LeBlanc își mușcă buza. Îl irită că Doyle nu a prins aluzia discretă. Doyle ar fi trebuit să-l întrebe de ce nu merg rău lucrurile. Ar fi trebuit să citească printre rânduri. Ar fi trebuit să-și imagineze că, pe lângă cuvinte, amicul lui dă din cap și îi face cu ochiul.

Și pentru că este iritat, decide că nu vrea să audă de muncă acum. Nu vrea să audă ce a reușit Doyle să afle despre Albert. Mai sunt și alte lucruri în viață, Cal. De exemplu, relațiile. Ai vrea să auzi de relațiile mele?

— Ăăă, nu prea pot să vorbesc acum despre serviciu, spune el.

Așa, Cal. Afirmația asta e plină de implicații. Uită de muncă și concentrează-te pe ce contează, ce zici?

— Nu? Credeam…

Atunci pare să-i pice fisa. Pauza sugerează că Doyle a înțeles, în sfârșit.

— Stai așa, spune Doyle. Ai oaspeți?

LeBlanc parcă și vede zâmbetul larg al partenerului său și nu-și poate reține și el unul.

— Ăăă, mda, spune.

— Oaspeți de sex feminin?

— Mda, zice LeBlanc, pe un ton cam țâfnos.

Doyle râde, apoi îl întreabă:

— Ești sigur? Ai verificat deja?

LeBlanc clatină din cap. N-ar fi trebuit să se aștepte la altceva de la idiotul ăsta.

— Trebuie să te las, Cal. Vorbim mâine, da?

— Nu, stai așa. Te tachinam și eu. Distracție plăcută. Dacă poți să rămâi treaz, desigur.

LeBlanc se gândește că ar putea fi foarte greu să rămână treaz. În ciuda farmecului musafirei lui, somnul a devenit o amintire îndepărtată. Dacă la asta mai adaugi și efectul calmant al alcoolului…

— O să mă descurc, spune el. Dar tu?

— Sunt rupt de oboseală, spune Doyle. Dar curând mă duc acasă. Am rezolvat partea dificilă. Acum îi las pe alții să se ocupe de detalii.

— Deci ai lămurit-o cu Albert?

— Poftim? Ah, da, da. Dar eu mă refeream la ucigașa noastră cu cifrele.

Acum Doyle l-a prins. Asta e marea lovitură. Cea despre care LeBlanc credea că va mai dura. Poate că se vor opri crimele, poate că nu. Indiferent de situație, LeBlanc credea că făptașul avea să mai fie în libertate o vreme. Și acum Doyle îi spune că a rezolvat cazul? La dracu'! LeBlanc nu poate închide imediat, mai ales după o bombă ca asta.

Și atunci se întoarce cu spatele. La Erin. Femeia care stă pe canapea, care pare neliniștită și totuși atât de ispititoare. Se întoarce cu spatele la ea, pentru că trebuie să audă povestea asta. Trebuie să afle ce s-a întâmplat de când a plecat el din sala agenților. Trebuie să pună câteva întrebări. Trebuie să afle.

Se întoarce cu spatele.

— Ai prins-o? întreabă. În șoaptă, desigur, pentru că nu vrea s-o sperie pe Erin și aceasta să plece. A speriat-o destul pistolul. Nu-i plăcuse cum arată. Cu siguranță că nu va vrea să-l audă vorbind despre o serie de crime înfiorătoare pe care le anchetează. Nu va vrea să afle că și-a petrecut toată ziua ocupându-se de cadavre mutilate. Ce impresie ar lăsa? O floare delicată ca Erin nu ar face față prea bine dacă ar afla acest gen de informație despre el. Ar fi de parcă i-ar spune că lucrează la

pompe funebre sau ceva asemănător. Nimeni nu vrea să aibă o relație cu un om care petrece așa de mult timp printre morți. Cu siguranță, nu o femeie așa de sensibilă ca Erin.

— Mă rog, spune Doyle. Nu tocmai. Dar am identificat-o. Îi știu numele.

— Da? Cum așa? Cum ai reușit chestia asta, superpolițistule?

— E o poveste lungă, spune Doyle, tachinându-l puțin. Îți spun mâine. Acum întoarce-te la cucerirea ta, armăsarule.

Dar LeBlanc nu poate să renunțe, mai ales acum.

— Haide, Cal. Cum ai reușit? Cine e?

Doyle oftează adânc. Iar îl tachinează. Spune: *Dacă trebuie neapărat să-mi smulgi informația asta…*

— Sigur poate să aștepte fata ta?

— Sigur. Zi cine e, la naiba!

— Bine, Tommy. Relaxează-te. Până nu începe să-și facă prietena ta griji din cauza ta. Se numește Erin Vogel.

LeBlanc izbucnește într-un hohot de râs, declanșat de surprindere mai degrabă decât de amuzament. Și apoi totul devine confuz. Creierul lui învăluit în aburii alcoolului încearcă să stabilească noi conexiuni pentru a face față acestei informații neașteptate. E o farsă? Asta e? Băieții i-au înscenat întâlnirea în glumă? Cum altfel ar…

— De unde știi? întreabă.

— Asta mă pregăteam să-ți spun.

— Nu. Mă refer la… la persoana cu care sunt.

Pauză. Acum confuzia e de ambele părți.

— Poftim? Tommy, ce vorbești? Ești beat? Încerc să-ți spun de ucigașă. Erin Vogel.

Încă e ilogic. Se vorbește despre două persoane diferite în aceeași discuție. Doi oameni între care nu e nicio legătură.

Doar dacă nu…

În seara asta mintea îi merge încet. Dacă ar avea timp, ar

pune-o pe seama oboselii, a alcoolului sau a amândurora. Sau poate pe seama faptului că permite poftelor carnale să-i domine judecata, în mod normal atât de ascuțită. Dar mintea lui nu merge așa de departe. Îi spune doar că ar trebui să se întoarcă. Că ar trebui să nu-l mai asculte pe Doyle și să înceapă să se uite la lucruri care îl privesc îndeaproape. Întoarce-te imediat, Tommy. IMEDIAT!

E un gând bun. Un sfat înțelept.

Dar vine o fracțiune de secundă prea târziu.

O vede. Dar nu stă pe canapea, sfioasă, dezirabilă și nevinovată. Este deasupra lui, îl atacă. Și are fălcile încordate, este hotărâtă și cu o privire sălbatică, și nu mai pare deloc atrăgătoare. Patima ei este înspăimântătoare și mai rău de atât e faptul că îi provoacă durere.

Durere?

Da. În coaste, unde mă lovește. De ce mă lovește? Ce-am făcut să merit schimbarea asta de atitudine? Și de ce e atâta roșu? Tot…

Sânge.

Atunci încearcă să riposteze. Scapă telefonul și se repede la această femeie-tornadă care-l rănește și-l secătuiește de sânge. Nu e un schimb deloc echitabil, ar decide el dacă ar avea timp, dar nu are, pentru că timpul nu mai există. Doar o fluturare de brațe, dinți încleștați, durere, sânge, urlete, groază, adrenalină, toate contopindu-se într-un singur moment atemporal care sfidează înțelegerea omenească.

Timpul nu mai are nicio noimă.

Ora 23:51

Doyle știa că face o greșeală că dă acel telefon.

Conducea când l-a sunat pe Tommy. De pe mobil, pe când se afla la volan. Este interzis. Polițist fiind, ar fi trebuit să știe acest lucru.

Dar trebuia să sune. Era așa de mândru de sine pentru că rezolvase cazul. Bine, poate că nu fusese o lovitură de maestru. Oricine ar fi tras aceeași concluzie. Chiar și un puști și-ar fi dat seama. Dar…

La naiba, Doyle. Recunoaște-ți meritul. Alții nu au reușit, nu? Tu ți-ai dat seama. Împăunează-te acum cât mai poți. Zi cuiva înainte ca toată lumea să înceapă să spună cât de evident era și să ratezi șansa de a trage foloase de pe urma acestui moment.

Și cine e mai potrivit decât partenerul tău?

Care, se gândea el în momentul acela, probabil este în pat, doarme dus.

Totuși. Merita să încerce.

La asta se gândea când a sunat.

Și acum? Cum te simți acum, Doyle? Acum că discuția ta cu LeBlanc a avut acest final neașteptat? Acum că la telefon, din câte poți deduce, îl mai auzi doar pe partenerul tău cum este atacat fără milă. Acum că pălăvrăgeala veselă de mai devreme a lui LeBlanc a fost înlocuită cu țipete de groază și de rugăminți ca atacatoarea lui să înceteze? Acum că printre buze i se strecoară un singur nume, numele acela fiind Erin?

Cum te simți acum?

Ceea ce simte Doyle este o greață profundă. Simte greață, groază și are un singur gând: să-și salveze partenerul.

Era în drum spre casă. Simțea că-și făcuse datoria. Rezolvase cazul ca un maestru al deducției, apoi le lăsase altora resturile să le ciugulească. Se simțise bine, și în același timp epuizat, și decisese că în sfârșit merita să doarmă.

Însă acum are o singură destinație în minte și este hotărât să ajungă acolo cât mai repede cu putință. Poate ajunge la LeBlanc acasă în numai câteva minute. Știind acest lucru, apasă pedala de accelerație până la podea, ignorând scârțâielile nemulțumite ale motorului mașinii, în timp ce mână vehiculul

înainte ca pe un cal de curse. Țipă și-l blestemă, stăruie pe lângă el și-l imploră.

Când ajunge la blocul lui LeBlanc, se prăvălește efectiv din mașină și ajunge pe scara de la intrare aproape dintr-o singură săritură. Se înfige în interfon și apasă pe toate butoanele, mai puțin pe al lui LeBlanc. Apasă în continuare, până când un suflet milostiv îi dă voie să intre. Și apoi urcă iar scările în grabă, câte două, până ajunge la etajul lui LeBlanc. Nu așteaptă, nu cântărește riscul pe care și-l asumă. Pur și simplu scoate arma, se repede spre zidul opus și izbește ușa cu piciorul — o dată, de două ori, de trei ori, până când o face să se deschidă vijelios. Și ajunge în apartament, cu arma scoasă, îndreptată în față. Îl vede pe LeBlanc prăbușit la podea, cu capul lipit de un calorifer gri și plin de sânge, de valuri întregi de sânge. Are cămașa îmbibată, încă i se mai revarsă din rana de la cap și pare mort. Tot ce-i trece lui Doyle prin minte este: te rog, te rog, dă Doamne să nu fie mort. Gândește acest lucru, deși mai sunt și altele care îi solicită atenția, alte chestiuni de care trebuie să se ocupe înainte să-i poată veni în ajutor tânărului său partener.

De exemplu, femeia. Erin. Care stă în picioare și ține un pistol ațintit spre el.

Ora 23:58

— Împușcă-l pe nemernic. ACUM! Împușcă-l! Până nu te împușcă el.

Erin vrea să se supună. Se gândește că ar trebui să se supună. A făcut tot ce i s-a cerut. Misiunea ei s-a încheiat. Și-a îndeplinit-o înainte de termenul de la miezul nopții. Trebuie doar să plece de aici. Trebuie să scape de acest ultim obstacol care îi blochează calea de scăpare.

Așa că ridică pistolul acela greu, degetul i se încordează pe trăgaci și…

— Oprește-te, Erin. Lasă arma.

Numele meu. Îmi știe numele. Cine e? Cum de-mi știe numele? Cui i-a mai spus?

— Gata, Erin. Nu trebuie să mai faci asta. Gata cu crimele.

— Nu-l asculta. Încearcă să te păcălească. Să te facă să lași garda jos. Trebuie să scapi de el.

Apoi se aude din nou vocea cealaltă:

— Știu tot, Erin. Am fost la tine acasă. Am vorbit cu domnul Wiseman.

Poftim? La mine acasă? Samuel Wiseman? El a făcut toate astea? Știe despre mine?

— Erin. Trage. Nu-l lăsa să strice totul. Copilul tău e aici. Pot să ți-l dau. Vino doar și ia-l.

— Gura! spune ea. Apoi i se adresează bărbatului din cadrul ușii: Cine ești?

— Sunt polițist, Erin. Detectivul Callum Doyle. Poți să-mi zici Cal dacă vrei.

— Se joacă cu mințile tale, Erin. Așa fac ei. Nu te încrede în el.

— Gura, am zis.

Vede uimirea de pe fața detectivului. Spune:

— Nu înțelegi. Trebuia s-o fac. Nu aveam... de ales.

— Bine, Erin. Atunci povestește-mi. Hai să vorbim. Hai să lăsăm amândoi armele jos și apoi putem sta de vorbă.

Erin nu este sigură. Să aibă încredere sau nu în acest bărbat? Să-l împuște sau nu? Dar dacă trag eu în el, o să tragă și el în mine.

Și dacă am încredere în el?

— Bine, spune ea. Bine.

Începe să coboare arma. Vede că Doyle face la fel.

Și apoi:

— La naiba, Erin. Să nu faci așa ceva, ai auzit? Jur că omor copilul. Asta vrei? Vrei să-i fac iar rău Georgiei? Vrei s-o auzi țipând cum n-a mai țipat niciodată în viața ei?

— Nu, te rog. Nu-i face rău copilului meu. Nu… nu știu ce să fac.

— Erin, spune Doyle. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să spun. Nu mă lasă el…

— Cine? Cine nu te lasă? Are legătură cu fiica ta? Are legătură cu Georgia?

Erin îl fixează cu privirea. Știe. Știe de Georgia. Dumnezeule!

— Nu pot să explic, spune ea. Nu mă lasă el.

— Cine? Cine nu te lasă?

— Ține-ți gura, Erin?

— Nu… nu pot să spun. O s-o omoare. O s-o omoare pe Georgia.

— *Ajunge, Erin! Ține-ți dracu' gura!*

Polițistul o privește, și în ochii ei deslușește o anume tristețe.

— Erin, spune el. Copilul tău s-a dus deja.

Cuvintele lui o lovesc ca un glonț. Ce știe el?

— S-a dus? Cum adică s-a dus? Vrei să spui că… a murit?

Polițistul încuviințează din cap.

— Da. Vreau să spun că a murit. Îmi pare rău, Erin.

Erin scutură din cap. E prea mult. O rănește prea tare. De ce face așa ceva?

— Nu. Mi-a promis. Mi-a spus că dacă-i omor pe oamenii ăia, mi-o dă înapoi. De-asta am făcut-o.

Apucă geaca și-și răsucește broșa spre față.

— Am dreptate, nu-i așa? Georgia trăiește, nu? Ai promis. AI PROMIS!

Dar nu primește niciun răspuns, iar liniștea aceea îi pare o recunoaștere a vinovăției.

— Nu, spune ea. Nu. Zi ceva. Zi-mi că e vie.

— Erin, spune polițistul. Georgia a murit. Trebuie să accepți. E moartă de mult timp.

Acum lacrimile i se revarsă pe față.

— Te înșeli. Am auzit-o. Azi. De multe ori. Am auzit-o râzând, am auzit-o plângând. Era Georgia. Știu. Te înșeli.

— Erin, spune Doyle, copilul tău e mort de aproape un an.

---

[3] În engleză, *seven* înseamnă „șapte“, iar *eleven*, „unsprezece“. (*N. t.*)

[4] Aluzie la filmul cu același nume, al cărui protagonist este un bărbat autist. (*N. t.*)

[5] Personaj din prima serie a serialului SF *Star Trek*. (*N. t.*)

[6] Versuri din melodii celebre ale lui Elvis. (*N. t.*)

[7] *Whole Lotta Shakin' Goin' On*, titlul unei alte melodii celebre interpretate, printre alții, și de către Jerry Lee Lewis.

[8] Film american din 1999, regizat de Frank Darabant, cu Tom Hanks în rolul principal. *Green Mile* a fost tradus în română drept *Culoarul morții.* (*N. t.*)

[9] Film american din 1995, regizat de Tim Robbins, cu Susan Sarandon și Sean Penn în rolurile principale, tradus în română tot prin Culoarul morții. (*N. t.*)

[10] Cântec din secolul al XIX-lea intitulat *Camptown Races*; în realitate, în cântec nu este *grey*, „sur“, ci *bay*, „murg“. (*N. t.*)

[11] Joc de cuvinte intraductibil: în original *relatives*, „rude“, dar și aluzie la „Teoria relativității“ a lui Albert Einstein. (*N. t.*)

[12] Wiseman, în traducere „om înțelept“. (*N. t.*)

[13] *Walk this way* („Hai pe aici“) melodie din anii 1990 interpretată de formația RUN-DMC, alături de Aerosmith. În videoclip se văd adidașii fără șireturi ai membrilor formației. (*N. t.*)

[14] Personaj manipulator și dominator din romanul *Trilby* (1895) al lui George du Maurier. (*N. t.*)

[15] Replică din filmul *Spartacus* din anul 1960, care îl are ca protagonist pe Kirk Douglas. În scena respectivă, sclavii erau eliberați dacă Spartacus se preda. Când acesta se ridică să-și decline identitatea, alături de el se ridică și ceilalți sclavi. (*N. t.*)

[16] De fapt, în melodia la care se face referire este *butt* care înseamnă „dos“, nu „dar“, însă autorul face un joc de cuvinte plecând de la omofonia cuvintelor *butt* și *but*. (*N. t.*)

[17] În original *yippee ki-yay*, expresie folosită de personajul John MacClane în filmele din seria *Greu de ucis*. (*N. t.*)

Joi, 6 ianuarie

Ora 00:01

Nu este psiholog. Nu știe cum să gestioneze situația aceasta. Probabil că se înșală. Dar trebuie să se comporte de parcă ar ști ce face. Trebuie să controleze situația. Dacă nu spune ce trebuie, femeia o să ridice arma și atunci totul s-a terminat.

Dar e greu. E dificil să acționezi rațional când partenerul tău zace într-o baltă de sânge, cu fruntea făcută șuvițe. Lui Doyle i-ar fi foarte simplu să o secere pe femeie. O parte din el ar simți că așa e corect, după câte a făcut.

Dar o parte mai mare știe că ar regreta veșnic. Există o altă cale prin care să pună capăt situației. Trebuie doar să stabilească o legătură cu ea.

Vede uluirea de pe fața femeii. Cuvintele lui au avut ecou undeva în mintea ei. Dar nu poate ști cum le procesează, așa cum nu a reușit să treacă de acea limită nici cu Albert.

Complicat mai funcționează mintea omenească. Cât de ușor poate să iasă de pe făgaș. Cât de greu e să o pui iar la loc. E ca și când ai strivi un cub de zahăr și apoi ai încerca să-l refaci, fiecare granulă exact în poziția inițială.

Se întreabă dacă începe să perceapă realitatea. Așa simte Doyle că poate progresa. Dacă o face să înțeleagă cruda realitate, indiferent cât de dureroasă ar putea părea.

— Nu, spune ea. Nu.

— Am văzut certificatul de deces, Erin. L-am găsit în sertar, la tine acasă. A murit de meningită când avea șase luni.

Când spune acest lucru, îi revin în minte imagini din apartamentul ei. Majoritatea camerelor erau destul de normale, de banale. Dar mai era și camera copilului. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu fotografiile copilului. Fiecare centimetru de podea era plin cu mormane de haine de copil, scutece și lapte praf. De parcă Erin ar fi cumpărat numai lucruri pentru copil. Nu era camera obișnuită a unui copil. Era un altar. Și-a dat seama imediat ce a văzut-o. De asemenea, și-a mai dat seama că persoana care făcuse acest lucru era profund tulburată. Găsirea hârtiilor nu a făcut decât să închege imaginea tragediei și a declinului mental.

Îi urmărește acum reacția. Își ferește privirea. Se uită în tavan și apoi în podea, în timp ce-i cântărește cuvintele. Pe fața ei se citește durerea, de parcă s-ar strădui să-și readucă în memorie amintiri ascuțite ca un briceag, care o sfârtecă pe dinăuntru.

— Nu, repetă ea. Am auzit-o. Plângea. Trăiește.

— Știu că asta ți-ai dori. Erai mama ei. Ai iubit-o. Probabil că îți dorești mai mult decât orice pe lume s-o aduci înapoi. Dar s-a dus, Erin. Toate crimele astea n-o vor aduce înapoi.

— A spus… Mi-a zis…

— Erin, știi că nu e adevărat. În adâncul sufletului tău știi. De aceea ai cerut ajutor. O parte din tine voia ca noi să te oprim.

Fruntea i se încrețește a uimire.

— Ce vrei să spui?

— Mesajul pe care ni l-ai transmis, Erin. Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama. Prea mult, de fapt, pentru un mesaj așa de simplu.

— Nu… nu înțeleg.

— Doi-trei-unu-A-cinci, spune Doyle. Se uită la partenerul lui mutilat, la simbolul scrijelit pe fruntea lui și nu-și poate

reține un geamăt. Și acum un B. Doi-trei-unu-A-cinci-B. Adresa ta, Erin. 231 A Avenue, apartamentul 5B. Ne-ai spus de la bun început unde să te găsim. Asta îmi spune că o parte din tine înțelege că e greșit ce-ai făcut. De aceea încă mai cred că ai o speranță.

Erin deschide și închide gura. Se uită nedumerită prin cameră. Are încă arma în mână și nu sunt semne că i-ar da drumul deocamdată. LeBlanc încă nu s-a mișcat. A murit, se gândește Doyle. Nu poți face nimic. Jelește mai târziu, dar mai întâi stabilește o legătură cu femeia asta.

— Ai nevoie de ajutor, spune el. Lasă arma jos. Dă-mi voie să te ajut.

— Asta a spus și el. Că o să mă ajute. O să mă protejeze.

— Cine, Erin? Cine ți-a spus?

— El… el vorbește cu mine. Mă urmărește oriunde mă duc.

— Nu, Erin. Nu se poate. Nu te urmărește nimeni.

Erin ridică mâna și-și dă părul pe spate, lăsând la vedere un aparat auditiv din ureche.

— Uite. El l-a pus aici. Îmi vorbește prin el, îmi spune ce să fac. Și asta…, spune și arată spre broșa mare prinsă de geacă. E o cameră cu microfon. Vede și aude tot. Și acum te aude.

Iisuse, se gândește Doyle. E varză.

— Ți-am văzut documentele, Erin. Dosarul medical. Ai început să auzi voci acum mult timp. Nu-ți amintești? Ar trebui să iei medicamente. Ai renunțat, Erin? Ai încetat să-ți mai iei medicamentele?

Privirea ei începe să semene cu cea a unei creaturi sălbatice speriate. Nu înțelege. A pierdut contactul cu realitatea. Și încă flutură Glock-ul încărcat.

— N-am… n-am nevoie de medicamente. Mă simt bine. Copila mea e bine. Am salvat-o. Acum am să mi-o recuperez.

Rahat, se gândește Doyle. Nu merge. Și pentru că nu merge, fluidele corporale ale lui LeBlanc continuă să se răspândească

pe podea.

— Erin, mă duc la partenerul meu. Trebuie să văd cum se simte.

Mâna în care ea ține pistolul se ridică brusc și, pentru o clipă, Doyle crede că e pe cale să izbucnească un schimb de focuri.

— NU! A murit. Trebuia să moară ca să-mi recuperez copilul. Lasă-l.

Doyle se dă înapoi. Crede că femeia are dreptate — că LeBlanc a murit. Dar în același timp mai crede că, dacă i-ar dovedi contrariul, ar înnebuni. Trebuie să creadă că și-a îndeplinit cu succes misiunea. Singura cale de rezolvare este să o convingă de faptul că nu a existat nicio misiune — că totul este rodul minții ei tulburate.

— Te rog, Erin. Gândește-te. Când ți-ai văzut copilul pentru ultima oară?

— Am auzit-o azi. De mai multe ori.

— Dar când ai *văzut*-o? Când i-ai privit ultima oară fața? Când ai ținut-o ultima oară în brațe?

— I…ieri. Înainte să înceapă povestea asta. Înainte să-mi fie răpită.

— Serios? Gândește-te. Gândește-te la ce a mâncat. Ai ieșit cu ea? Unde ai fost?

— M-am… ne-am dus…

— Și vârsta? Ce vârstă părea să aibă, Erin? I-am văzut certificatul de naștere. Acum ar trebui să aibă un an și jumătate. Ți se părea că are vârsta asta? Gândește-te la toate fotografiile de pe pereții de acasă. În niciuna nu are mai mult de șase luni, nu?

Erin clatină din cap, dar nu ca răspuns la întrebarea lui Doyle, ci încercând parcă să alunge îndoielile care i se strecoară în minte.

— Am ieșit. Am plimbat-o cu căruciorul.

— Nu o scoți niciodată, Erin. Vecinul tău, domnul Wiseman, mi-a spus totul despre tine.

Panica i se citește pe chip.

— Ce? Ce-a spus despre mine?

— A spus că ai probleme. Nu e doctor, dar își dă seama că nu te simți bine. Spune că n-a văzut niciodată niciun bebeluș de când te-ai mutat. Nici n-a auzit. Ori de câte ori te întreabă de Georgia, inventezi ceva sau schimbi subiectul. Și spune… spune că uneori umbli prin clădire noaptea, strigi și bați la uși.

— Nu. Se înșală. Domnișoara Frodely face așa ceva. Ea face toate nebuniile astea.

— Nu există nicio domnișoară Frodely în clădire. Frodely era numele tău de fată. De dinainte să te căsătorești cu Clark.

Numele pare să trezească ceva din adâncul minții ei.

— Clark, spune ea. Clark.

— Da. Clark. Soțul tău. L-ai părăsit, nu-i așa, Erin?

— A trebuit… a trebuit să fugim. Nu era bun pentru Georgia.

— Așa că ai fugit. Ai venit la New York. Numai că te-a găsit, nu-i așa? A dat de tine și a venit la apartamentul tău.

Lacrimile i se scurg pe obraji. Își amintește, se gândește Doyle. Revine la realitate.

— A spus anumite lucruri. Lucruri rele. Mi-a spus că Georgia a murit. Mi-a spus că sunt bolnavă. Mi-a zis că trebuie să mă duc la psihiatru. Dar nu și-a dat seama. Știam ce încerca de fapt să facă. Încerca să mi-o ia pe Georgia. Încerca s-o ia cu el. Îl citeam ca pe o carte deschisă.

— De-aia l-ai omorât, Erin?

Așa. Asta e, Erin. Îți amintești? Îți amintești de vizita fostului tău soț, care te-a făcut să te pierzi cu firea? Îți amintești că l-ai ucis ca să scapi de suferința pe care ți-o pricinuia? Îți amintești cât de bine te-ai simțit atunci, și cum a părut că, dacă ucizi, ai putea afla eliberarea de suferință pe care o căutaseși în tot acest timp? Îți amintești cum mintea ta tulburată a inventat

toată povestea aceea cu răpirea ca să-ți furnizeze o explicație plauzibilă pentru absența copilului tău și o speranță că o poți recupera? Îți amintești cum fiecare crimă te ajuta să crezi că te apropii cu un pas de copilul care îți fusese smuls cu atâta cruzime?

Și totuși, cât timp se întâmplau toate astea, îți amintești cum te-ai împotrivit? Îți amintești de micile mustrări de conștiință și de vina care te-au împins să lași mesajul prin care le spuneai altora cum să te găsească, dacă ar fi știut cum să-l interpreteze?

Îți amintești de toate astea, Erin?

Da. Își dă seama că-și amintește. Vede acest lucru în ochii ei. Amintirile revin, se târăsc la suprafață prin negura haotică a gândurilor ei și se chinuie să se facă auzite prin tot acel zgomot alb.

Dar mai este ceva care se agață de mintea ei și o deturnează. Înclină capul și ascultă. Frica și panica îi schimonosesc fața.

— Nu, spune ea, dar nu lui Doyle. Te rog, nu. Nu-i mai face rău. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Am avut o înțelegere.

Doyle o strigă, disperat s-o păstreze în această lume.

— Erin! Nu e nimeni acolo. Vocea nu există cu adevărat. Știi, nu?

— Nu. Îl aud. Clar ca bună ziua. Vorbește…

— Nu, Erin. E doar un aparat auditiv. Unul obișnuit. A fost al lui Clark. Am văzut în fotografiile tale că-l purta. Trebuie să-ți amintești.

Erin se uită la Doyle. Duce mâna la aparatul auditiv. Apoi se uită la broșă. Își strecoară mâna ușor sub haină. Doyle stă încordat, gata s-o elimine. Dar ea scoate o cutiuță neagră, din care iese un fir și merge spre broșă.

— E un transmițător, spune ea. Așa vede și aude. Îi transmite tot. Și-mi spune ce să fac.

— Deschide cutia, Erin. Hai, deschide-o.

Se uită la el timp de câteva secunde, apoi iar la cutie. Cu pistolul încă în mână, reușește să desfacă încuietoarea de plastic a cutiei și să ridice capacul.

E goală. Doar o cutie goală de plastic.

Rămâne cu gura căscată. Probabil că asta e dovada supremă, se gândește Doyle. Asta ar trebui să-i dea palma care s-o trezească din lungul ei coșmar.

— Lasă pistolul, Erin. Hai să chemăm pe cineva care să te ajute.

Erin își îndreaptă privirea spre pistolul din mâna ei, de parcă tocmai atunci ar fi realizat că este acolo.

Haide, se gândește Doyle. Lasă arma. S-a terminat, Erin.

Dar nu s-a terminat.

Nu s-a terminat, pentru că cineva rupe tensiunea. În cameră este un balon umflat până la refuz și în loc să fie lăsat să se dezumfle ușor, cineva înfige un ac în el.

LeBlanc e acela.

Un acces de tuse e de ajuns. Puțină salivă cu sânge la gură. În clipa aceea se schimbă totul, Doyle pierde orice control asupra femeii pe care încerca s-o salveze și demonii din lumea ei de vis o trag înapoi. O aude plângând, o aude cum neagă faptul că LeBlanc se agață într-adevăr cu ultimele forțe de viață, o aude strigând că nu se poate, din cauza a ceea ce presupune pentru copilul ei. LeBlanc ar trebui să fie mort, decretează ea. Ar fi trebuit să moară ca să trăiască copilul ei.

Și Doyle își aude și propriile strigăte. Strigă la Erin să nu facă ce se pregătește să facă, să nu continue cu inevitabilul. Strigă, dar știe că e în zadar. Strigă când ea ridică pistolul și-l îndreaptă spre LeBlanc. Strigă când ridică și el arma și trage două focuri rapide.

Și apoi o privește cum se răsucește, cade și se lovește de podea și urăște faptul că a trebuit să se sfârșească așa de devastator.

Mai întâi se duce la ea, dar numai ca să îndepărteze pistolul lui LeBlanc. Și apoi se apropie de LeBlanc, plânge și îi spune tânărului său partener că totul o să fie bine, deși totul a mers teribil de prost și urlă în telefonul mobil cerând ajutor, spune că un polițist este rănit, un polițist, și i se spune că va veni cineva cât de repede posibil, și Doyle simte deja că va fi prea târziu și tot ce poate face este să-și îmbrățișeze partenerul și să aștepte să vină ceilalți.

O nouă zi abia a început și deja mirosul sângelui plutește greu în aer.

Ora 01:32

Cât chin poate îndura corpul omenesc?

Doyle meditează la acest lucru în timp ce se plimbă pe holul spitalului. Știe că medicii se străduiesc din răsputeri și își dorește ca ei să reușească, dar un glas sâcâitor din străfundurile minții îl tot întărâtă cu sugestiile lui că este o cauză pierdută. A pierdut prea mult sânge, spune el. Are prea multe răni de cuțit, spune. Ți-a luat prea mult să ajungi la el, îl mustră.

Du-te dracu', îi răspunde Doyle.

Și apoi se gândește: Rahat, încep să fiu ca Erin. Mă iau la harță cu mine însumi.

Dar mai este un sentiment sumbru care nu-i dă pace.

Încearcă să uite. Dă niște telefoane. Întreabă de Albert.

Numele lui adevărat este Philip Dorling, dar pentru Doyle este în continuare Albert. Detectivii și tehnicienii criminaliști s-au deplasat la locuința lui de pe D Avenue, numărul 304, apartamentul 2C, adresa pe care i-a dat-o Albert lui Doyle îl stilul lui criptic, astfel rezolvând două cazuri dintr-o lovitură. Acolo au găsit o scenă de o tristețe profundă.

Edifix.

Jocurile de construcții pe care Albert le adora. Asta a fost cauza.

Construise o mașină de pompieri din piese. Probabil că era foarte mândru de ea. Probabil că petrecuse multe ore împingând-o de colo-colo pe covor.

Se pare că a lăsat-o acolo. Pe podea. Unde a călcat mama lui în timp ce avea un cuțit în mână, pe care îl folosise să taie castraveți. Când a căzut, lama i-a străpuns inima.

Așa li se pare polițiștilor și tehnicienilor, iar Doyle acceptă cu bucurie această variantă. Acum înțelege de ce se simte Albert așa de vinovat. Era jucăria lui. A lăsat-o unde nu trebuia, și de aceea mama lui a murit. Dar tot e mai bine așa decât universul alternativ în care un Albert malefic, violent înfige cuțitul în pieptul propriei mame. Doyle se bucură că este scutit de versiunea aceasta.

Acum se întreabă ce se va alege de Albert, și jură că va vorbi cu el personal. Va face tot ce poate să-l convingă pe Albert că e nevinovat. N-a fost vina lui. Nu trebuia să aibă mustrări de conștiință.

Dar eu sunt de vină, se gândește.

Pentru Tommy, vreau să spun. Eu sunt de vină pentru ce i s-a întâmplat.

Singurul motiv pentru care Tommy zace pe o masă de operație acum este că a abordat-o pe Erin, și singurul motiv pentru care a abordat-o e că l-am tachinat eu fiindcă n-are iubită. De-aia acum riscă să moară. Din vina mea.

Lui Doyle i se înmoaie brusc picioarele și trebuie să se așeze. E de la epuizare, decide el. De când n-am mai dormit?

I-ar plăcea așa de mult să doarmă, dar crede că este o promisiune îndepărtată. Mintea îi este prea plină de durere, de remușcări și de frică pentru viața unui tânăr care este operat doar la câțiva metri distanță. Dincolo de acele uși. Ușile pe care acum iese un chirurg între două vârste, pornește spre mine, mohorât, cu halatul stropit de sânge. Sângele lui LeBlanc.

Are vești.

Te rog, te rog, dă, Doamne, să fie bune.

Ora 05:40

Se trezește.

Nu știe exact cât timp a fost inconștientă. Apropo, cât e ceasul?

Vede camera albă, lumina monitoarelor și tuburile care ies din ea. Simte durerea în abdomen.

Își amintește.

Își amintește ce a făcut. Își amintește ce a făcut polițistul. Polițistul pe nume Doyle. Și își amintește bubuitul armei de foc, forța gloanțelor care au izbit-o, conștiința faptului că ar putea muri în clipa aceea.

Își dorește să fi murit. Ar fi fost o eliberare milostivă.

Chinul continuă. Ar fi trebuit să se termine la miezul nopții, dar n-a fost așa.

Doyle i-a spus anumite lucruri. Multe lucruri. Nebunești. Mai că l-a crezut. Era destul de plauzibil. Ar explica destul de bine, de exemplu, de ce a mers totul așa de prost în apartamentul drogatului, când a încercat să se repeadă la el. Nu știa exact ce făcea Bruce, pentru că, de fapt, nu avea cine să-l vadă, cine să-i spună.

Da, aproape că ți-a ieșit, Doyle. A fost cât pe ce să mă păcălești.

Era priceput. Hipnotic. Nu înțelege cum a reușit, dar de fapt chiar a convins-o că nu vede mecanismul din cutia transmițătorului radio. Atât de dusă era în momentul ăla. Doyle a profitat de ea. A stricat totul. Dacă n-ar fi ajuns atunci, s-ar fi asigurat că polițistul celălalt a murit. Și atunci ar fi fost totul în regulă. Și-ar fi recăpătat-o pe Georgia.

— *Ah, dar poți s-o recapeți.*

Vocea o face să tresară și simte ca și când ar fi străpuns-o o suliță în coaste. Se luptă cu durerea și răsucește corpul ca să

depisteze sursa. Deasupra unui buton roșu de pe perete este difuzorul unui interfon.

Isteț. Foarte isteț. Cum reușește să facă lucrurile astea?

Dar atunci semnificația mesajului pătrunde în creierul ei încețoșat de medicamente.

— Poftim?

— Da. Știu cât de aproape ai fost de îndeplinirea sarcinii. Ai făcut tot ce s-a putut, Erin. Și de aceea am decis să te răsplătesc. Am lăsat-o să trăiască.

— Nu. Mă tachinezi. Iar ești crud.

— Nu glumesc, Erin. Sunt mândru de tine. Ai vrea s-o auzi?

Este adevărat? Chiar îi oferă asta?

— Se poate?

— Sigur. Ascultă.

Un chicotit și un gângurit slab. Sunete de fericire. Cele mai fericite și mai frumoase sunete pe care le-a auzit vreodată. Erin ascultă, plânge și se leagănă pe muzica glasului cântat și delicat al copilului ei.

— Ți-o dau, Erin. Mai fă un singur lucru.

— Orice. Orice.

— Polițaiul care ți-a stricat planurile. Doyle. Promite-mi că-l omori cu prima ocazie.

— Promit. Merită. Nici măcar n-aș ezita.

— Bravo. Acum odihnește-te. Mai vorbim când îți vei recăpăta forțele.

Închide ochii, mulțumită acum, și apoi adoarme.

Pentru că așa i-a poruncit vocea din mintea ei.

Mulțumiri

Deseori se spune că meseria de scriitor este una solitară, dar în culise se află de regulă o întreagă echipă de oameni, care fac dintr-un roman ceea ce este. În primul și în primul rând, printre cei cărora vreau să le mulțumesc este soția mea Lisa, fără sprijinul și încurajarea căreia nu aș putea face meseria asta. De data aceasta îi datorez de două ori mai mult pentru designul creativ al supracopertei la *Plânset de copil.* De asemenea, aș vrea să-mi arăt recunoștința familiei și prietenilor, și tuturor celor de pe Twitter care m-au îndemnat și m-au ajutat să răspândesc vorba. În ultimul rând, aș vrea să-i mulțumesc agentului meu Oli Munson de la AM Heath Ltd., căci prezența și entuziasmul său față de acest proiect au fost cruciale.